

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2020

พิมพ์จำนวน 1,320 เล่ม

การตีความหมายพระคัมภีร์

“How to Interpret Scripture”

เขียนโดย

แฟรงค์ เอ็ม. ฮาเซล และ มिकाเอล จี. ฮาเซล

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdam@adventist.or.th

คำนำ

การตีความหมายพระคัมภีร์

เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นโปรเตสแตนต์ที่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานเพียงหนึ่งเดียวของความเชื่อและหลักคำสอนของเรา สิ่งนี้มีความสัมพันธ์พิเศษกับวาระสุดท้าย ตามที่ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่าพระเจ้าจะมี “ผู้คนบนแผ่นดินโลกที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เป็นหนึ่งในเดียวเท่านั้น ที่เป็นมาตรฐานของหลักความเชื่อทั้งหมด และเป็นพื้นฐานของการปฏิรูปทั้งปวง” (*สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 595)

เราไม่ใช่คริสตจักรหนึ่งเดียวท่ามกลางโปรเตสแตนต์ที่อ้างว่า “พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น” ที่เป็นพื้นฐานความเชื่อของเรา แม้ว่าหลายคริสตจักรจะอ้างเช่นนั้น ก็ยังมีเชื่อหลายสิ่งที่แตกต่างกัน เช่นเขาเชื่อว่าในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ใช้วันอาทิตย์เป็นวันมัสการแทนวันที่เจ็ดที่เป็นวันสะบาโต บ้างเชื่อว่าจิตวิญญาณไม่มีวันตาย ในนรกมีไฟที่จะเผาไหม้คนบาปตลอดไปไม่มีวันดับ หรือเชื่อว่าพระเยซูจะเด็กลับมารับคนชอบธรรมไปอย่างลับ ๆ (secret rapture) และปล่อยให้ทุกคนที่อยู่แวดล้อมเกิดความสนเท่ห์ว่า บุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับพวกเขาอันตรายกันไปไหนกัน

อีกนัยหนึ่งกล่าวได้ว่า การที่เพียงมีพระคัมภีร์และอ้างว่าเชื่อในพระคัมภีร์นั้นเป็นสิ่งหนึ่ง ซึ่งถือว่ามีความสำคัญ แต่พวกเขาอาจจะเป็นผู้ “ทำการแพร่ขยาย” (proliferation) หลักคำสอนเทียมเท็จออกไป (โดยสันนิษฐานว่าทั้งหมดได้รับมาจากข้อพระคัมภีร์) ดังนั้นเราจะต้องทราบว่าจะตีความหมายข้อพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องเช่นกัน

การมีพระคัมภีร์และอ้างว่าเชื่อในพระคัมภีร์นั้นเป็นสิ่งสำคัญ แต่พวกเขาอีกอาจจะเป็นผู้เผยแพร่คำสอนเทียมเท็จได้ โดยสันนิษฐานว่าคำสอนเหล่านั้นมาจากพระคัมภีร์ ดังนั้นเราจะต้องรู้ว่า จะตีความหมายพระคัมภีร์ให้ถูกต้องได้อย่างไร หัวข้อในไตรมาสนี้คือ “การตีความหมายพระคัมภีร์” เราจะเริ่มด้วยสันนิษฐานว่า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ที่ “เปิดเผยให้ทราบพระทัยของพระเจ้าอย่างไม่ผิดพลาด” และเป็น “มาตรฐานแห่งอุปนิสัย

เป็นข้อทดสอบประสบการณ์ เป็นหลักฐานที่มีอำนาจของหลักความเชื่อ และเป็นบันทึกถึงกิจการที่น่าเชื่อถือของพระเจ้าในประวัติศาสตร์” (“*Seventh-day Adventist Believe..(2 nd ed.)* (Nampa: Idaho: Pacific Press ; Publishing Association, 2005, หน้า 11) สรุปสั้นๆ ข้อความจากพระคัมภีร์ไบเบิล เป็นแหล่งพื้นฐานแห่งความจริง ที่เราเชื่อและประกาศเผยแพร่ไปทั่วโลก หรือตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้เองว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) คำว่า “พระคัมภีร์ทุกตอน” หมายถึงพระคัมภีร์ทั้งเล่ม แม้แต่ข้อพระคัมภีร์ที่เราไม่ชอบ ที่มีข้อความทำให้เราสะดุด และใช้สำนวนภาษาที่ไม่ดีในด้านการเมือง พระคัมภีร์สอนเราว่า พระคัมภีร์ตีความหมายตัวเองอย่างไรก่อนที่จะเราจะไปค้นหาคำอธิบายข้อพระคัมภีร์พิเศษ เช่นวิทยาศาสตร์ ปรัชญา และประวัติศาสตร์ (ซึ่งถ้าใช้อย่างถูกต้อง สามารถเป็นพรได้) เราจะหาการเปิดเผยจากภายในข้อพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่เปิดเผยความจริงอันยิ่งใหญ่ เราได้รับการบอกไว้ว่า “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์เลย แต่มนุษย์กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) และเราเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ที่ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้พูดออกมานั้นเป็นบุญแก่ที่ช่วยเราในการตีความหมายพระวจนะของพระองค์

ตัวอย่างการตีความหมายพระคัมภีร์ของอัครทูตเปาโลและผู้เขียนพระกิตติคุณท่านอื่น ถ้าพวกเขาเขียนโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า ก็แน่ใจได้ว่า พวกเขาอ่านและตีความหมายข้อพระคัมภีร์ไปในแนวเดียวกัน ซึ่งช่วยให้เราเรียนรู้ได้ด้วย พระเยซูทรงใช้และตีความหมายข้อพระคัมภีร์อย่างไร เราจะไม่พบตัวอย่างอื่นที่ดีกว่าการอ่านและการตีความหมายข้อพระคัมภีร์ของพระเยซูอีก เราจะดูสมมุติฐานและเหตุผลเกี่ยวกับบริบท ภาษา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ว่าเป็นอย่างไร เราอ่านและเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า เราตีความหมายเรื่องอุปมา คำพยากรณ์ และประวัติศาสตร์ คำสอนรวมไปถึงเพลงสดุดี คำเผยพระวจนะ ทั้งหมดเป็นจุดแสงสีขาวอันเป็นการรวมแสงหลากสีของดวงอาทิตย์ ซึ่งพบในข้อความจากพระคัมภีร์ไบเบิลทั้งเล่ม ทั้งหมดนี้จะ

ได้รับการสำรวจในไตรมาสนี้ เพราะว่า “การถูกทรมานในไฟนรกตลอดไปเป็นนิรันดร์” หรือ “ความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์” ที่เชื่อว่าเป็นหลักคำสอนที่มีในพระคัมภีร์นั้น เป็นความเข้าใจที่ยังไม่เพียงพอ เราจะต้องเรียนรู้การตีความหมายพระคัมภีร์ด้วยกัน

ดร. แฟรงค์ เอ็ม. ฮาเซล Ph.D., เป็นรองผู้อำนวยการสถาบันการค้นคว้าทางพระคัมภีร์ (BRI) ที่สำนักงานใหญ่แห่งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์-แอ็ดเวนติส ส่วน ดร.มิกาเอล ฮาเซล Ph.D., เป็นศาสตราจารย์คณะศาสนศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย เซาเทิร์นแอ็ดเวนติส และเป็นผู้อำนวยการของสถาบันและ “พิพิธภัณฑน์โบราณคดี เฮส วูด”

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	ความพิเศษของพระคัมภีร์ วันที่ 28 มีนาคม - 3 เมษายน 2020	6
2	จุดเริ่มต้นและธรรมชาติของพระคัมภีร์ วันที่ 4 - 10 เมษายน 2020	16
3	ทรรศนะของพระเยซูและเหล่าอัครทูตต่อพระคัมภีร์ วันที่ 11 - 17 เมษายน 2020	26
4	พระคัมภีร์เป็นรากฐานของศาสนศาสตร์ วันที่ 18 - 24 เมษายน 2020	36
5	โดยพระคัมภีร์เท่านั้น วันที่ 25 เมษายน - 1 พฤษภาคม 2020	45
6	สาเหตุที่จำเป็นต้องตีความหมาย วันที่ 2 - 8 พฤษภาคม 2020	54
7	ภาษา ข้อความ และบริบท วันที่ 9 - 15 พฤษภาคม 2020	63
8	การเนรมิตสร้าง: ปฐมกาลเป็นรากฐาน ตอนที่ 1 วันที่ 16 - 22 พฤษภาคม 2020	72
9	การเนรมิตสร้าง: ปฐมกาลเป็นรากฐาน ตอนที่ 2 วันที่ 23 - 29 พฤษภาคม 2020	81
10	พระคัมภีร์เป็นประวัติศาสตร์ วันที่ 30 พฤษภาคม - 5 มิถุนายน 2020	89
11	พระคัมภีร์และคำพยากรณ์ วันที่ 6 - 12 มิถุนายน 2020	98
12	การปฏิบัติต่อข้อความที่ยาก วันที่ 13 - 19 มิถุนายน 2020	106
13	การดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้า วันที่ 20 - 26 มิถุนายน 2020	114

บทที่ 1

ความพิเศษของพระคัมภีร์ *The Uniqueness of the Bible*

วันที่ 28 มีนาคม - 3 เมษายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:45-47; ปฐมกาล 49:8-12;

อิสยาห์ 53:3-7; 1 โครินธ์ 15:3-5, 51-55; โรม 12:2

ข้อควรจำ

“พระวาทะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์”
(สดุดี 119:105)

พระคัมภีร์ประกอบด้วยหนังสือ 66 เล่ม ใช้เวลาเขียนนานกว่า 1,500 ปี ในพื้นที่สามทวีป (เอเชีย แอฟริกา และยุโรป) โดยผู้เขียน 40 คน พระคัมภีร์มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากหนังสืออื่น จึงไม่มีข้อกังขาเลยว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้า มีต้นฉบับมากกว่า 24,600 ชิ้นของพระคัมภีร์ใหม่ที่เขียนด้วยมือซึ่งเหลืออยู่ จากศตวรรษที่สี่หลังพระคริสต์ ตัวอย่างเช่นต้นฉบับดั้งเดิมของเพลโต ซึ่งมีเจ็ดชิ้น ต้นฉบับของเฮโรโดตัสที่มีแปดชิ้น และบทร้อยกรองภาษากรีกโบราณของโฮเมอร์ ยังเหลืออยู่ 263 ชิ้น ดังนั้นเรามีหลักฐานอันทรงพลังยืนยันถึงความจริง เปี่ยมด้วยคุณธรรม ความสัตย์ซื่อ ความมั่นคง ความสมบูรณ์ พระคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มแรกที่ได้รับการแปลและพิมพ์ในโลกตะวันตก เป็นหนังสือเล่มแรกที่ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มากกว่าหนังสือทุกเล่ม และมีการจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ปัจจุบันพระคัมภีร์ถูกแปลออกไปหลายร้อยภาษา จนประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกสามารถอ่านพระคัมภีร์เป็นภาษาของตนเอง

พระคัมภีร์มีความเป็นพิเศษในเนื้อหาและข่าวสาร โดยมุ่งหมายไปยังกิจกรรมการไถ่ให้รอดของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มประวัติศาสตร์ ซึ่งประวัติศาสตร์ประสานกัน (intertwined) กับคำพยากรณ์ ทำหน้าที่ทำนายอนาคตแห่งแผนการของพระเจ้า และอาณาจักรที่จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระคัมภีร์บันทึก “พระดำรัสอันมีชีวิตอยู่ของพระเจ้า” เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นผู้ทรงดลใจให้ผู้เผยพระวจนะเป็นผู้เขียนถ้อยคำเหล่านั้น (2 ทิโมธี 3:16, 17) พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันทรงสัญญากับเหล่าผู้เชื่อทั้งหลายในปัจจุบันว่าเมื่อเราศึกษาพระวจนะของพระเจ้า พระองค์จะทรงนำไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 14:16, 17; ยอห์น 15:26; ยอห์น 16:13)

วันอาทิตย์

พระวจนะที่มีชีวิตของพระเจ้า

The Living Word of God

ข้อความที่สำคัญที่สุดบ่อยครั้งคือ ข้อความสุดท้ายที่คนกล่าวออกมา เช่นถ้อยคำสุดท้ายของโมเสส ผู้เขียนพระธรรมห้าเล่มแรกที่เป็นพื้นฐานของพระคัมภีร์ หรือเพลงสุดท้ายที่บุคคลหนึ่งร้องออกมาให้ก่อนจะสิ้นลมหายใจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:30-32:43)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 32:45-47 โมเสสบรรยายถึงพระวจนะของพระเจ้าและอำนาจของพระวจนะในชีวิตของชาวฮีบรู ขณะที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งคำสัญญาอย่างไร

ข้อความสุดท้ายของโมเสสคือการตักเตือนชาวอิสราเอลให้มีใจมั่นคงต่อพระดำรัสของพระเจ้าที่ทรงตรัสกับพวกเขา ท่านย้ำให้ชาวอิสราเอลมุ่งไปที่พระเจ้า และน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของพวกเขา โดยสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่บุตรหลานของพวกเขา ด้วยการส่งต่อพันธสัญญาเรื่องแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าจากผู้คนรุ่นสู่รุ่น พวกเขาต้องไม่เลือกที่จะเชื่อฟังบางอย่างและละทิ้งบางอย่าง แต่ต้อง **“ทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัติ”** (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46)

ตอนสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก จะมีประชากรของพระเจ้าที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์ทั้งหมด คือ **“ชนมิกชน ที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า**

และจงรักภักดีต่อพระเยซู” (วิวรณ์ 14:12) คนเหล่านี้จะคงความสัตย์ซื่อต่อคำสอนของพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เพียงจะทำให้มั่นใจได้ว่าชีวิตของพวกเขาจะได้รับพระพรบนแผ่นดินโลกตอนสุดท้ายเท่านั้น แต่พวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในพระนิเวศของพระบิดาที่พระเยซูทรงจัดเตรียมไว้ด้วย (ยอห์น 14:1-3)

อ่านยอห์น 1:1-5, 14; ยอห์น 14:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซู และชีวิตนิรันดร์ คำว่า “*พระวาจาทรงบังเกิดเป็นมนุษย์*” เกี่ยวกับการเปิดเผยและการดลใจของพระคัมภีร์อย่างไร

พระเยซูทรงเป็นจุดเน้นและเป็นเป้าหมายของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม การที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังในฐานะพระเมสสิยาห์ เป็นการทำให้พระสัญญาในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จสมจริง เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์ สิ้นพระชนม์ และทรงฟื้นพระชนม์ เราไม่เพียงได้รับการยืนยันว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้จริงทุกอย่าง แต่พระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์อันยิ่งใหญ่อยู่ในชีวิตใหม่ทั้งหมด

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 32:47 คุณมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ไม่ไร้ค่าหรือไม่ เพราะเหตุใด

วันจันทร์

ผู้เขียนและสถานที่เขียนพระคัมภีร์

Who Wrote the Bible, and Where

การมีผู้ประพันธ์หลากหลาย ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างกัน และมีพื้นฐานชีวิตที่ต่างกัน ถือว่าเป็นความพิเศษที่พระเจ้าทรงทำการสื่อสารผ่านประวัติศาสตร์ และทรงส่งข่าวถึงประชากรของพระองค์ ผ่านความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมถึงกลุ่มเป้าหมายที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับ ผู้เขียนพระคัมภีร์ และเบื้องหลังชีวิตของพวกเขา (อพยพ 2:10; ฮาโมส 7:14; เยเรมีย์ 1:1-6; ดาเนียล 6:1-5; มัทธีว 9:9; ฟิลิปปี 3:3-6; วิวรณ์ 1:9)

พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นโดยบุคคลหลากหลายพื้นฐาน และอาศัยอยู่ในสถานการณ์แตกต่างกัน บางคนเขียนจากพระราชวัง บางคนเขียนจากเรือนจำ

บางคนเขียนขณะที่เป็นคนพลัดถิ่นในต่างแดน บางคนเขียนขณะเป็นมิชชันนารีเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณ บางคนเช่นโมเสสถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นกษัตริย์ ดาเนียลมีตำแหน่งสูง ผู้เขียนพระคัมภีร์คนอื่นๆ อาจเป็นสามัญชน เช่นคนเลี้ยงแกะ บางคนยังหนุ่มแน่น แต่บางคนมีอายุมากแล้ว แม้ว่าผู้เขียนพระคัมภีร์เหล่านี้จะมีความแตกต่าง แต่พวกเขามีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ พวกเขาถูกเรียกโดยพระเจ้า และต่างก็ได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เขียนข่าวสารสำหรับประชากรของพระองค์ โดยไม่เลือกว่าเมื่อไรหรือที่ไหนที่พวกเขาอาศัยอยู่ ผู้เขียนบางท่านเขียนเล่าจากเหตุการณ์ที่ได้เห็นด้วยสายตาของตนเอง บางท่านใช้เวลาค้นหาข้อมูลก่อนเขียน (โยชูวา 10:13; ลูกา 1:1-3) แต่ทุกส่วนของพระคัมภีร์ได้รับการดลใจให้เขียนขึ้น (2 ทิโมธี 3:16) ด้วยเหตุนี้เอง อัครทูตเปาโลได้กล่าวว่า “เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์” (โรม 15:4) พระเจ้าผู้ทรงสร้างภาษาของมนุษย์ทรงสามารถเลือกบุคคลที่จะสื่อสาร และดลใจให้ถ้อยคำของพวกเขาเชื่อถือได้ “พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะสื่อสารความจริงของพระองค์แก่โลกผ่านมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระองค์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ทำให้มนุษย์มีคุณสมบัติในการทำงานของพระองค์ ทรงนำจิตใจในการเลือกถ้อยคำที่พูด และสิ่งที่เขียนออกมา สิ่งที่มีค่า ถูกมอบความไว้วางใจให้กับภาษาชนดิน กระนั้นไม่มีสิ่งใดที่ไร้ค่า เพราะเป็นสิ่งที่มาจากเบื้องบน” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 26)

มีผู้ประพันธ์แตกต่างกันหลายคนและมีความเป็นมาของเนื้อหาแตกต่างกัน แต่พระเจ้าองค์เดียวทรงเป็นผู้เปิดเผยให้พวกเขาทราบนี่เป็นความจริงที่น่าทึ่งที่ทำให้เรามั่นใจถึงความจริงของพระวจนะ

วันอังคาร

พระคัมภีร์เป็นคำพยากรณ์

The Bible as Prophecy

พระคัมภีร์มีความพิเศษแตกต่างจากหนังสือศาสนาอื่นๆ เพราะเนื้อหา 30 เปอร์เซ็นต์เป็นคำพยากรณ์ และวรรณคดีในรูปคำพยากรณ์ ที่สำเร็จสมจริง

ตามเวลา พระเจ้าทรงดำเนินการในประวัติศาสตร์ และบอกให้ทราบถึงอนาคต พระองค์ทรงเปิดเผยแก่ประชากรของพระองค์เสมอ ดังที่พระวจนะกล่าวว่า “แท้จริงพระยาห์เวห์องค์เจ้านายไม่ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยไม่เปิดเผยความ ลึกลับ” (อาโมส 3:7) พระคัมภีร์ไม่เป็นเพียงพระวจนะที่มีชีวิตอยู่ หรือเป็น บันที่กประวัติศาสตร์ แต่ยังเป็นคำพยากรณ์ด้วย

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เปิดเผยรายละเอียดถึงการเสด็จมาของ พระเมสสิยาห์อย่างไร *ปฐมกาล 49:8-12; สดุดี 22:12-18; อีสยาห์ 53:3-7; ดาเนียล 9:24; มีคา 5:2; มาลาคี 3:1; เศคาริยาห์ 9:9*

มีคำทำนายในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์โดยตรง 65 ที่ และ ยังพบได้อีกถ้าเราเพิ่มความหมายที่ได้จากการศึกษาสัญลักษณ์ของพิธีต่างของ การถวายบูชาหรือคำพยากรณ์เล็กๆ น้อยๆ ของพระเยซู เช่น “คทาจะไม่ขาด ไปจากยูดาห์” (*ปฐมกาล 49:10*) และ “พระองค์จะเสด็จมาบังเกิดในเบธเลเฮม” (*มีคาห์ 5:2*) และ “พระองค์จะถูกดูหมิ่น และถูกทอดทิ้ง ถูกตี ถูกใส่ร้าย ถึง กระนั้นพระองค์ไม่ปริปาก” (*อีสยาห์ 53:3-7*), “พระหัตถ์ และเท้าถูกแทง และ พวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันท่ามกลางพวกเขา” (*สดุดี 22:12-18*) ความจริงมีว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้ได้สำเร็จสมจริงอย่างแม่นยำ ในชีวิต ความตาย และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งเป็นพยานให้ทราบว่า คำพยากรณ์เหล่านั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า ขณะเดียวกันแสดงให้เห็น ว่าพระเยซูคือบุคคลผู้นั้นตามที่พระองค์ทรงอ้างว่าพระองค์เป็นใคร ชีวิตของ พระเยซูเป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ได้ทำนายไว้เกี่ยวกับการสิ้น พระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ทุกอย่าง (*ลูกา 9:21, 22; มัทธิว 17:22, 23*) รวมไปถึงกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายลง (*มัทธิว 24:1, 2*) และการเสด็จกลับมาครั้งที่ สองของพระองค์ (*ยอห์น 14:1-3*) ดังนั้นการมาบังเกิด การสิ้นพระชนม์ และ ฟื้นพระชนม์ถูกทำนายไว้ในพระคัมภีร์ และทุกอย่างได้สำเร็จสมจริงทำให้เรา มั่นใจและเชื่อถือได้

สิ่งที่คุณคิดได้เกี่ยวกับเหตุผลที่คุณเชื่อพระเยซูและการสิ้น พระชนม์ไถ่มนุษย์ มีอะไรบ้าง จงแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นในชั้นเรียนสะบาโต

พระคัมภีร์มีลักษณะพิเศษเมื่อเปรียบเทียบกับคัมภีร์อื่น เพราะว่ามีบันทึกข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ นั่นหมายความว่าพระคัมภีร์ไม่เพียงเป็นหนังสือที่มีหลักปรัชญาหรือหลักศีลธรรมซึ่งเป็นแนวคิดของพระศาสดาที่เป็นมนุษย์ เช่นขงจื้อ หรือพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่เป็นบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ด้วย ที่เหตุการณ์ไปตามขั้นตอนสู่เป้าหมายที่เจาะจง ในกรณีของพระคัมภีร์ เป้าหมายเหล่านั้นคือ 1. พระสัญญาของพระเมสสิยาห์ และ 2. การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ความคืบหน้านี้มีผลต่อหลักความเชื่อของศาสนายูดาห์และศาสนาคริสต์ เมื่อเปรียบเทียบกับศาสนาอื่นในโลกนี้ นับตั้งแต่สมัยอียิปต์โบราณจนถึงปัจจุบัน

อ่าน 1 โครินธ์ 15:3-5, 51-55; โรม 8:11 และ 1 เธสะโลนิกา 4:14 เนื้อหาในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราว่า การฟื้นคืนพระชนม์ไม่ใช่เพียงแค่มั่นใจในความจริงทางประวัติศาสตร์ของพระคริสต์เท่านั้น แต่การฟื้นคืนพระชนม์นี้มีผลต่อชีวิตส่วนตัวของเราอย่างไรด้วย

คำพยานของพระกิตติคุณทั้งสี่ และอัครทูตเปาโลบันทึกว่า พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ และพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ ทรงปรากฏแก่เหล่าอัครทูตและสาวกคนอื่นๆ นี่คือหลักฐานยืนยันจากการเห็นด้วยตาของบุคคลที่ได้วางพระศพลงที่อุโมงค์ และต่อมาพวกเขาได้เห็นอุโมงค์นั้นว่างเปล่า ในจำนวนคนที่ได้เห็นพระองค์มีผู้ได้สัมผัสพระองค์ และได้รับประทานอาหารกับพระองค์ มีมารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์ มารดาของพระเยซูเอง และสตรีคนอื่นๆ ที่ได้เห็นพระองค์ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตาย สาวกสองคนได้สนทนากับพระองค์ขณะกำลังเดินไปหมู่บ้านเอมมาอูส ต่อมาพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขาเพื่อทรงบัญชาให้ประกาศพระกิตติคุณแห่งความรอดออกไป อัครทูตเปาโลเขียนว่า ถ้าคำพยานในพระคัมภีร์ถูกปฏิเสธ การเทศนาของเราจะเปล่าประโยชน์ (1 โครินธ์ 15:14) พระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับใช้คำว่า “โมชะ” “ว่างเปล่า” หรือ “ไร้ค่า” ขณะที่เหล่าอัครทูตกล่าวว่า “องค์พระ-

ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ” (ลูกา 24:34) คำในภาษากรีกที่ใช้ว่า “ontos” อ้างถึงเหตุการณ์บางอย่างได้บังเกิดขึ้นจริง ซึ่งได้รับการแปลว่า “โดยแท้จริง” “แน่นอน” “เป็นจริง” เหล่าสาวกเป็นพยานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ” อนึ่งพระคริสต์ยังเป็นตัวแทนของ “ผลแรก” (1 โครินธ์ 15:20) ของผู้คนที่ล้มตายไปแล้ว ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ว่าร่างกายของพระคริสต์ได้ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่บนสวรรค์ในวันนี้เป็นหลักประกันว่า พวกเราทั้งหลายก็เช่นกันจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนพระองค์ได้ทรงฟื้นจากความตายพร้อมกับผู้ชอบธรรมทั้งหมด “เพราะว่าเช่นเดียวกันที่ทุกคนต้องตายโดยเกี่ยวเนื่องกับอาดัม ทุกคนก็จะได้รับชีวิตโดยเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์” (1 โครินธ์ 15:22) ข้อความนี้มีความหมายว่า พันธกิจการทรงสร้างในอนาคตนั้น “คนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์” หรือจงรักภักดีต่อพระองค์จะฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ “ในเวลาที่จะเสด็จกลับมา” (1 โครินธ์ 15:23) เมื่อพวกเขาได้ยิน “เสียงแตรครั้งสุดท้าย” (1 โครินธ์ 15:52)

เพราะเหตุใดพระสัญญาเรื่องการฟื้นคืนชีพจึงเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเราเข้าใจว่าความตายเป็นเหมือนการนอนหลับ ถ้าปราศจากพระสัญญานี้ ความเชื่อของเราจะเป็นการไร้ค่าอย่างไร

วันพฤหัสบดี

อำนาจการเปลี่ยนแปลงของพระวจนะ

The Transforming Power of the Word

อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 22:3-20 อะไรเป็นเหตุให้กษัตริย์โยสิยาห์ทรงฉีกฉลองพระองค์ และการค้นพบนี้ไม่ได้เปลี่ยนเฉพาะพระองค์ แต่รวมไปถึงประชากรทั้งชาติของยูดาห์อย่างไร

ในปีที่ 621 ก่อน ค.ศ. เมื่อกษัตริย์โยสิยาห์มีอายุ 25 ปี ฮิลคียาห์มหาปุโรหิต ได้ค้นพบ “หนังสือธรรมบัญญัติ” ในพระวิเวศ ซึ่งอาจเป็นพระธรรมห้าเล่มแรกของโมเสส โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ ในช่วงการครองราชย์ของกษัตริย์อาโมนพระบิดา และการครองราชย์กษัตริย์มนัสเสห์

คุณปู่ของพระองค์ก่อนหน้านี้ ม้วนหนังสือพระคัมภีร์ได้หายไปจากการกราบไหว้พระบาอัลหรือรูปเคารพของพระอาเซราห์ และการนมัสการบริวารของฟ้าสวรรค์ (2 พงศ์กษัตริย์ 21:3-9) เมื่อกษัตริย์โยสิยาห์ได้ฟังข้อความของพันธสัญญา พระองค์ได้ฉีกฉลองของพระองค์ด้วยความเสียพระทัย เพราะพระองค์ทรงตระหนักว่า พระองค์และประชากรของพระองค์ได้หลงออกไปไกลจากการนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงใด ในทันใดนั้นพระองค์เริ่มทำการปฏิรูปจิตวิญญาณทั่วแผ่นดิน ทรงสร้างหรือสถานนมัสการลงและทำลายรูปเคารพของพระต่าง ๆ เมื่อทรงดำเนินการในเรื่องนี้เสร็จ จึงเหลือเพียงสถานที่นมัสการพระเจ้าเพียงแห่งเดียวในแผ่นดินยูดาห์ คือพระวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็ม ดังนั้นการค้นพบพระวจนะของพระเจ้านำผู้คนให้ตระหนักว่าพวกเขาได้ทำความผิด จึงมีการกลับใจใหม่และอำนาจการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงนี้เริ่มต้นจากกษัตริย์โยสิยาห์ และในที่สุดได้แพร่ไปทั่วทั้งแผ่นดินยูดาห์

พระคัมภีร์ให้ความมั่นใจแก่เราว่า พระวจนะของพระเจ้านำอำนาจการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา และแสดงให้เห็นเส้นทางสู่ความรอดอย่างไร อ่านพระธรรมยอห์น 16:13; ยอห์น 17:17; ฮีบรู 4:12 และโรม 12:2

หนึ่งในหลักฐานที่ทรงพลังที่สุดของพระคัมภีร์คืออำนาจการเปลี่ยนแปลงชีวิตของบุคคล พระวจนะเปิดเผยความบาป ความเลื่อมล้ำ และธรรมชาติแท้จริงของมนุษย์ และความต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา

พระคัมภีร์มีความจริงพิเศษที่ประกอบด้วยความจริงทางประวัติศาสตร์ คำพยากรณ์ที่สมบูรณ์ และอำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิต ต้องตีความหมายในลักษณะพิเศษ ไม่อาจตีความเหมือนหนังสืออื่น เพราะพระวจนะแห่งชีวิตของพระเจ้าต้องได้ความเข้าใจถึงแสงสว่างของพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงสัญญาจะส่งพระวิญญาณของพระองค์มาช่วย “นำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13) พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นความจริงของพระเจ้า ดังนั้นพระคัมภีร์จึงมีวิธีตีความหมายไว้ภายในเล่ม หลักการเหล่านี้สามารถพบได้ในการศึกษาจากผู้ถูกดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ ซึ่งใช้พระคัมภีร์เป็นตัวนำในการเขียนเท่าที่พวกเขาได้รับอนุญาต

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ พระคัมภีร์เป็นเครื่องป้องกันสงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 593-602; อย่าให้ใจของพวกเขาเป็นทุกข์เลย ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 662-680

คนมากมายได้สละชีวิตเพื่อคำจูนและสัตย์ซื่อต่อพระวจนะของพระเจ้า เช่น ดร.โรว์แลนด์ เทย์เลอร์ (Rowland Taylor) ผู้ทำหน้าที่ศาสตราจารย์ประจำโบสถ์ในแฮตเธอร์ฟิลด์อังกฤษ เป็นผู้ต่อต้านการบังคับให้เข้าร่วมพิธีฉลองการกินอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูในพิธีของคาทอลิก ซึ่งเวลาดังกล่าวมีเลือดของนางมารีย์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ผลคือ ดร.โรว์แลนด์ ถูกขับออกจากโบสถ์ ถูกเย้ยหยันจากการยื่นหยัดถึงพระคัมภีร์ ดร.โรว์แลนด์ ได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์ต่อหัวหน้าบาทหลวงแห่งวินเชสเตอร์แห่งอังกฤษ ซึ่งมีตำแหน่งเป็นถึงเสนาบดีของอังกฤษด้วย แต่ท่านถูกสั่งให้นำตัวไปขังไว้ในเรือนจำ และในที่สุดถูกนำไปประหารโดยการเผาด้วยไฟ ก่อนที่ ดร.โรว์แลนด์ จะถูกเผาในปี ค.ศ. 1555 ท่านได้กล่าวว่า “ประชากรผู้ประกอบภารดี ข้าพเจ้าไม่ได้สอนพวกท่านอะไรเลย เว้นแต่พระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และบทเรียนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้านำมาจากหนังสือแห่งพระพรของพระเจ้า คือพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และข้าพเจ้าได้ถูกนำมาที่ลานประหารในวันนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประทับตราด้วยโลหิตของข้าพเจ้า” (จากหนังสือของ ยอห์น ฟีอ็อกซ์ ในชื่อ “หนังสือเล่มใหม่ของฟีอ็อกซ์ว่าด้วยการการตายเพื่อพระศาสนา” ซึ่งถูกเขียนขึ้นใหม่ให้ทันสมัยโดย “ฮาร์โรลด์ เจ. ซาดวิก” หน้า 193 ฝูงชนผู้ยืนอยู่รอบลานประหารด้วยการเผาไหม้หลายคนได้ยิน ดร. เทย์เลอร์ ท่องพระคัมภีร์ สดุดีบทที่ 51 เพียงไม่กี่นาทีก่อนกองไฟถูกจุดด้วยไฟ และเขาได้สละชีวิตเพื่อความจริงของพระเจ้า คำถามที่เราต้องถามตัวเองในเวลานี้คือ เรายังคงยื่นหยัดถึงความจริงอย่างสัตย์ซื่อ เพื่อเชิดชูความจริงของพระเจ้าไหม อีกไม่นานสงครามความขัดแย้งครั้งสุดท้ายจะมาถึง และเวลาการเตรียมตัวที่ดีที่สุดคือเดี๋ยวนี้

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ยืนยันให้เราเห็นว่าพระคัมภีร์มีต้นกำเนิดจากพระเจ้าได้อย่างไร และสิ่งนี้เสริมความเชื่อของเราอย่างไร
2. จากการตอบคำถามสุดท้ายของหัวข้อในวันอังคาร เพราะเหตุใดหลักฐานที่ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จึงเป็นหลักฐานที่ทรงพลัง
3. พระเยซูและเหล่าอัครทูตเผยถึงความเชื่อเรื่องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ว่ามาจากพระเจ้า เช่น พระเยซูทรงอ้างถึงข้อพระคัมภีร์ (มัทธิว 26:54, 56; มาระโก 14:49; ลูคา 4:21; ยอห์น 13:18; ยอห์น 17:12) ถ้าพระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์ (ในกรณีของพระองค์ทรงใช้พระคัมภีร์เดิม) อย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำพยากรณ์ที่กำลังสำเร็จสมจริงแล้ว เราควรมีท่าทีต่อพระคัมภีร์อย่างไร

บทที่ 2

จุดเริ่มต้นและธรรมชาติของพระคัมภีร์

The Origin and Nature of the Bible

วันที่ 4 - 10 เมษายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 เปโตร 1:19-21; 2 ทิโมธี 3:16, 17; เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18;

อพยพ 17:14; ยอห์น 1:14; ฮีบรู 11:3, 6

ข้อควรจำ

“เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยืมจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 2:13)

วิธีที่เรามองเห็นและเข้าใจจุดเริ่มต้นและธรรมชาติของพระคัมภีร์ มีผลต่อบทบาทของพระคัมภีร์มีต่อการใช้ชีวิตในโบสถ์และนอกโบสถ์ของเรา วิธีที่เราตีความพระคัมภีร์มีอิทธิพลใหญ่หลวงต่อการหล่อหลอมชีวิตและความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการเปิดเผยและการดลใจของพระเจ้า เมื่อเราต้องการจะเข้าใจพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง ก่อนอื่นเราต้องอนุญาตให้พระคัมภีร์กำหนดขอบเขตของตัวแปรพื้นฐานก่อน เราไม่อาจศึกษาวิชาคณิต ชีวะ สังคม หรือฟิสิกส์โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประวัติศาสตร์ ในทำนองเดียวกัน ความจริงด้านจิตวิญญาณของพระคัมภีร์จะไม่ใช่ที่ยอมรับ และเข้าใจอย่างถูกต้องโดยวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ที่เริ่มต้นหาพระคัมภีร์โดยเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริง ดังนั้นการตีความพระคัมภีร์ของ

เราจำเป็นต้องเชื่อว่าพระวจนะในพระคัมภีร์เป็นผลของการทำงานระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ สิ่งจำเป็นเพื่อการตีความพระคัมภีร์ให้ถูกต้อง คือการเข้าถึงพระคัมภีร์ด้วยความเชื่อมากกว่าการตั้งข้อสงสัยแล้วค่อยหาคำตอบ สัปดาห์นี้เราจะหาลักษณะพื้นฐานบางประการเกี่ยวกับ จุดเริ่มต้นและธรรมชาติของพระคัมภีร์ ให้เกิดผลดีต่อการตีความหมายและความเข้าใจพระคัมภีร์ของเรา

วันอาทิตย์

การเปิดเผยพระคัมภีร์จากพระเจ้า

The Divine Revelation of the Bible

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:19-21 ท่านเปโตรแสดงความแน่ใจของท่านเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของข่าวสารแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์อย่างไร

พระคัมภีร์ไม่เหมือนหนังสือเล่มอื่น ตามที่อัครทูตเปโตรกล่าวว่า ผู้เผยพระวจนะได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื้อหาหรือข่าวสารจึงมาจากพระเจ้า พวกเขาไม่ได้คิดขึ้นเองเหมือนนักประพันธ์ที่แต่งนิยายหรือนิทาน “ขึ้นอย่างซาญฉลาด” (2 เปโตร 1:16) สรุปคือข่าวสารของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นมาจากพระเจ้า ซึ่งเป็นความจริงและเชื่อถือได้ “เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์เลย แต่มนุษย์กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) พระเจ้าทรงทำงานในขั้นตอนของการเปิดเผย คือทรงแจ้งพระประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษย์ที่พระองค์ทรงทรงเลือกสรรไว้อย่างชัดเจน

การสื่อสารด้วยคำพูดโดยตรงระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์บางคนอย่างเจาะจง เป็นสิ่งที่พบในพระคัมภีร์ นี่เป็นเหตุผลที่พระคัมภีร์มีความเป็นพิเศษเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า ซึ่งเราจำเป็นต้องถือเป็นปัจจัยสำคัญเมื่อเราตีความหมายของพระคัมภีร์ โดยถือว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือพระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์พระคัมภีร์ จึงเหมาะสมที่จะเรียกว่า “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” (โรม 1:2; 2 ทิโมธี 3:15) พระธรรมทั้งหลายที่ได้รวมเล่มเป็นพระคัมภีร์ ทรงประทานให้ด้วยพระประสงค์ให้นำไปปฏิบัติ ตามที่เขียนว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับ

การดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3:16, 17)

เราต้องการความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการนำคำสอนไปใช้ในชีวิตตามที่พระเจ้าได้ทรงเผยให้ทราบในพระวจนะของพระองค์ ตามที่อัครทูตเปโตรกล่าวว่า การตีความของพระวจนะที่ทรงเปิดเผยให้ทราบ ไม่ใช่เรื่องความคิดเห็นของเราเอง เราต้องการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้เข้าใจความหมายอย่างถูกต้อง “แท้จริงพระยาห์เวห์องค์เจ้านายไม่ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้พระองค์ คือผู้เผยพระวจนะ” (อาโมส 3:7) คำว่า “การเปิดเผย” (Revelation) ในพระคัมภีร์แสดงถึงบางสิ่งที่เมื่อก่อนถูกปิดไว้และบัดนี้ได้เปิดออก มันถูกเปิดออกให้เห็นหลังจากทำให้เห็นชัดเจน ในฐานะที่เป็นมนุษย์ เราต้องการได้รับการเปิดเผย เพราะเราเป็นคนบาป ถูกแยกออกจากพระเจ้า เราจึงต้องการฟังฟังพระเจ้า เพื่อจะทราบถึงน้ำพระทัยของพระองค์

แม้เราจะเชื่อว่าพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นจากพระเจ้า แต่ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อฟังพระคัมภีร์ ดังนั้นจะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าเราไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นมาจากพระเจ้าจริง

วันจันทร์

ขั้นตอนของการดลใจ

The Process of Inspiration

เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้ภาษาเป็นสื่อกลางเพื่อเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์แก่มนุษย์ การเปิดเผยของพระเจ้าสามารถเขียนบันทึกไว้ได้ พระคัมภีร์เป็นผลของการเปิดเผยความจริงของพระเจ้าแก่เราผ่านการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ส่งผ่านและคุ้มครองข่าวสารของพระองค์ผ่านเครื่องมือของมนุษย์ นี่เป็นเหตุผลที่เราสามารถคาดหวังความเป็นหนึ่งเดียวของเนื้อหาในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ตั้งแต่ปฐมกาลถึงวิวรณ์ (ยกตัวอย่าง เช่น ปฐมกาล 3:14, 15 กับวิวรณ์ 12:17)

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:21; 2 ทิโมธี 3:16, 17 และเฉลยธรรมบัญญัติ 18:18 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดเกี่ยวกับการดลใจของพระคัมภีร์อย่างไร

พระคัมภีร์ทั้งเล่มได้รับการดลใจจากพระเจ้า แม้ว่าจะไม่ใช่ทุกส่วนหรือทุกตอนที่เราจะนำอ่านและปฏิบัติในปัจจุบันนี้ (ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่ว่าด้วยพิธีเลี้ยงฉลองของชาวฮีบรูในยุคนั้น) แต่เราจำเป็นต้องเรียนรู้ทุกส่วนของพระคัมภีร์ แม้บางอย่างอาจเข้าใจได้ยาก หรือไม่ใช่เรื่องที่เราจะนำมาใช้ในเวลานี้ก็ตาม

ไม่ใช่ทุกเรื่องในพระคัมภีร์จะเป็นการสื่อสารตรงจากพระเจ้าที่เป็นนิมิตที่เหนือธรรมชาติทั้งหมด บางเรื่องก็เป็นการดลใจให้ผู้เผยพระวจนะสืบค้นสิ่งที่มีอยู่แล้วมาเขียนหรือสอนใหม่ (ดูโยชูวา 10:13; ลูคา 1:1-3) เพื่อสื่อสารข่าวสารของพระองค์

ถึงกระนั้นก็ยังถือว่า พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลจากพระเจ้าให้เขียนขึ้น (2 ทิโมธี 3:16) นี่คือเหตุผลที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์” (โรม 15:4)

“พระคัมภีร์ชี้ไปยังพระเจ้าว่าทรงเป็นผู้ประพันธ์ แต่ข้อความเขียนขึ้นด้วยมือมนุษย์ และถูกเขียนขึ้นในหลายรูปแบบตามที่ปรากฏในพระธรรมเล่มต่าง ๆ ซึ่งบอกถึงลักษณะของผู้เขียนแต่ละคน ที่เขียนความจริงออกมาตามที่ได้รับดลใจจากพระเจ้า (2 ทิโมธี 3:16) กระนั้นพวกเขาก็เขียนออกมาเป็นถ้อยคำของมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 7)

ปัจจุบันมีนักศึกษาพระคัมภีร์บางคนปฏิเสธว่าพระเจ้าเป็นผู้ประพันธ์แต่ละบทในพระคัมภีร์ บางคนถึงขั้นปฏิเสธ การเนรมิตสร้างโลก การเดินทางในพระธรรมอพยพ หรือแม้แต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เพราะเหตุใดจึงจำเป็นที่เราไม่ควรเปิดประตูให้แก่ความสงสัยเช่นนี้

วันอังคาร

พระวจนะที่ถูกเขียนไว้

The Written Word of God

“พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ‘เจ้าจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้า และกับพวกอิสราเอลตามคำเหล่านี้แล้ว’”

(อพยพ 34:27) เพราะเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงให้โมเสสเขียน ถ้อยคำเหล่านี้ แทนที่จะเป็นการท่องจำมาพูดเท่านั้น การเขียนมีข้อดีอย่างไร

พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสพระวจนะและผู้สร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์จึงสามารถเลือกคนที่จะสื่อสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผย จึงไม่แปลกใจที่พระเจ้าทรงดลใจให้ผู้เขียนพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นเขียนถึงสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะเปิดเผยให้มนุษย์ทราบ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเกี่ยวกับพระวจนะที่ถูกเขียนไว้
อย่างไร อพยพ 17:14; 24:4; โยชูวา 24:26; เยเรมีย์ 30:2; วิวรณ์ 1:11, 19; 21:5; 22:18, 19

เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงบัญชาให้เขียนพระคัมภีร์เก็บไว้ คำตอบคือเพื่อไม่ให้เราลืม ถ้อยคำในพระคัมภีร์จะเป็นหลักฐานอ้างอิงได้ตลอด นำเราไปหาพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ เอกสารที่เขียนไว้โดยปกติจะเก็บรักษาไว้ได้ดีกว่า น่าเชื่อถือมากกว่าข้อความจากปากเปล่า สามารถเข้าถึงคนได้มากกว่าและเราสามารถนำไปอ่านให้ผู้อื่นได้โดยไม่จำกัดจำนวนคน สถานที่ และจำนวนครั้ง ไม่ว่าจะเป็สถานที่ที่แตกต่างกันแม้แต่ในต่างประเทศ ต่างทวีปก็ทำได้ จึงเท่ากับเป็นการแบ่งปันพระพรได้กับคนหลายรุ่น ในเวลานั้นและในภายหลัง ถ้ามีคนอ่านไม่ออก คนอื่นก็สามารถอ่านให้เขาฟังได้

พูด

การเปรียบเทียบพระคริสต์และพระคัมภีร์

The Parallel Between Christ and Scripture

อ่าน ยอห์น 1:14; ยอห์น 2:22; ยอห์น 8:31, 32 และ ยอห์น 17:17 มีการเปรียบเทียบพระเยซูและพระวจนะของพระเจ้าที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์อย่างไร

มีการเปรียบเทียบระหว่างพระวจนะของพระเจ้าที่กลายเป็นเนื้อหนัง (พระเยซูคริสต์) และพระวจนะที่ถูกเขียนไว้ (พระคัมภีร์) คือพระเยซูเสด็จมา

บังเกิดในครรรภ์มารดาโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ซึ่งมีนางมารีย์เป็นมารดา พระวิญญูญาณบริสุทธิ์เป็นจุดเริ่มต้นเหนือธรรมชาติ ทำให้นางมารีย์ที่เป็นมนุษย์ได้ประสูติพระกุมารเยซูที่เป็นมนุษย์ออกมา

พระเยซูคริสต์ทรงกลายเป็นมนุษย์และต้องการพื้นที่ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ในช่วงเวลาจำเพาะและในสถานที่จำกัด กระนั้นความจริงข้อนี้ไม่ทำให้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เสื่อมคลายไป อีกทั้งไม่ทำให้ความเกี่ยวพันกับประวัติครอบครัวขาดตอนไป พระเยซูทรงเป็นพระผู้ไถ่เพียงองค์เดียวของมนุษย์ทั้งโลกและตลอดไป (ดู กิจการฯ 4:12) ในทำนองเดียวกันพระวณะที่ถูกเขียนไว้คือพระคัมภีร์ พระเจ้าก็ทรงประทานให้ในเวลาที่เหมาะสม และในวัฒนธรรมจำเพาะ เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ไม่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของเวลาและสถานที่ แต่กระนั้นยังคงผูกพันกับมนุษย์ทั้งโลก

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เอง พระองค์เสด็จลงมาอยู่ระดับเดียวกับมนุษย์ ธรรมชาติของพระเยซูแสดงให้เห็นในเครื่องหมายที่บ่งว่าทรงเป็นมนุษย์ ที่เจ็บป่วยอ่อนแอ ได้รับผลจากความเสื่อมทรามของโลกตลอด 4,000 ปีที่ผ่านมา กระนั้นในโลกพระองค์ทรงดำรงชีวิตปราศจากความบาป ที่คล้ายคลึงกัน ภาษาของพระคัมภีร์เป็นภาษาของมนุษย์ ไม่ใช่ “มนุษย์สมบูรณ์แบบเหนือมนุษย์ธรรมดา” ด้านภาษาก็ไม่ทรงใช้ภาษาที่ไม่มีมนุษย์กลุ่มใดพูดกันหรือไม่สามารถเข้าใจได้ ขณะที่แต่ละภาษามีข้อจำกัดของมันเอง พระผู้สร้างมนุษย์ ทรงเป็นผู้สร้างภาษาของมนุษย์ด้วย จึงสามารถสื่อสารนำพระทัยกับมนุษย์ได้อย่างน่าเชื่อถือ โดยไม่ทรงนำเราไปในทางผิดแน่นอน ในการเปรียบเทียบทุกอย่างย่อมมีข้อจำกัด พระเยซูคริสต์ และพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไม่เหมือนกันทุกอย่าง พระคัมภีร์ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงจุติลงมาเป็น พระเจ้าไม่ใช่หนังสือ (พระธรรม) พระบุตรของพระเจ้าได้กลายเป็นมนุษย์ เรายังรักพระคัมภีร์ เพราะว่าเรานับถือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ซึ่งพระองค์ประกาศพระองค์ผ่านพระคัมภีร์

พระคัมภีร์มีความพิเศษที่กล่าวถึงความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าและมนุษย์ เอลเลน จี. วัตต์ เห็นสิ่งนี้อย่างชัดเจนเมื่อนางเขียนว่า “พระคัมภีร์ที่เป็นสัจจะของพระเจ้านั้นอธิบายด้วยภาษาของมนุษย์ เป็นการรวมกันระหว่าง

พระเจ้าและมนุษย์ ลักษณะนี้ปรากฏให้เห็นในธรรมชาติของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นบุตรพระเจ้าและบุตรมนุษย์ ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นความจริงเช่นเดียวกับพระคริสต์ที่เป็น “พระวาจาที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังและทรงอยู่ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:14) (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 8)

เพราะเหตุใดเราจึงต้องให้พระคัมภีร์เป็นพื้นฐานความเชื่อของเรา ถ้าไม่มีพระคัมภีร์เราจะอยู่ที่ใด

วันพฤหัสบดี

การเข้าใจพระคัมภีร์ด้วยความเชื่อ

Understanding the Bible in Faith

อ่านพระธรรมฮีบรู 11:3, 6 เพราะเหตุใดความเชื่อจึงมีความจำเป็นมากในการเข้าใจพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์ และเพราะเหตุใดจึงเป็นไปได้ที่เราจะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยถ้าขาดความเชื่อ

การนำไปสู่ความจริงทั้งปวงเกิดขึ้นในบริบทของ “ความเชื่อ” สิ่งนี้บอกเป็นนัยเรื่องความเชื่อของเด็กเล็กที่มีต่อพ่อแม่ของเขา ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้สิ่งใหม่ตลอดเวลา นี่เป็นความสัมพันธ์ของการไว้วางใจที่นำไปสู่พื้นฐานการเรียนรู้ลักษณะของชีวิตและความรัก ความรู้และความเข้าใจ ดังนั้นการเรียนรู้เพิ่มพูนขึ้นเนื่องจากความรัก ความสัมพันธ์ และความไว้วางใจแบบเดียวกัน นักดนตรีฝีมือดีไม่เพียงเรียนรู้เทคนิคที่ทำให้เชี่ยวชาญในการเล่นเครื่องดนตรีเท่านั้น แต่เขารักดนตรี การแต่งเพลง และรักเครื่องดนตรีด้วย ในทำนองเดียวกัน เราจะไม่เข้าใจพระคัมภีร์อย่างถูกต้องเมื่อเราเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยท่าทีเคลือบแคลงสงสัยข้อความหรือความเป็นมา แต่ด้วยวิญญาณแห่งความรัก และความเชื่อ อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ว่า “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11:6) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะเข้าถึงพระคัมภีร์โดยความเชื่อ ยอมรับว่าพระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นเหนือธรรมชาติ แทนที่จะมองเห็นว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงหนังสือเล่มหนึ่งของมนุษย์เท่านั้น

เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่า พระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นอย่างลึกซึ้ง เพราะมาจากจุดเริ่มต้นที่เหนือธรรมชาติ เป็นพื้นฐานความเชื่อของคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ ตามที่ว่า “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ เป็นพระวจนะที่ถูกเขียนขึ้นของพระเจ้าด้วยการดลใจผู้เผยพระวจนะให้พูด และเขียนตามที่พวกเขาได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในพระวจนะนี้พระเจ้าทรงมอบความรู้ที่จำเป็นสำหรับความรอดแก่มนุษย์ พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์มีสิทธิอำนาจสูงสุด เป็นการเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไม่ผิดพลาด พระวจนะของพระเจ้าเป็นมาตรฐานแห่งอุปนิสัย เป็นบททดสอบประสบการณ์ เปิดเผยความเชื่อที่น่าไว้วางใจ เป็นบันทึกพระราชกิจที่น่าเชื่อถือของพระเจ้าในประวัติศาสตร์” (สดุดี 119:105; สุภาษิต 30:5, 6; อีสายห์ 8:20; ยอห์น 17:17; 1 เซสโลนิกา 2:13; 2 ทิโมธี 3:16, 17; ฮีบรู 4:12; 2 เปโตร 1:20, 21)

อะไรทำให้ผู้คนเข้าใจพระคัมภีร์ผิดไปจากความจริง เพราะขาดความเชื่อใจหรือไม่ ทำอย่างไรจึงจะรักษาความเชื่อนี้ให้คงอยู่และเพราะเหตุใดความเชื่อจึงจำเป็นต่อการศึกษาพระคัมภีร์

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านจากเอกสารที่ชื่อ 1. Methods of Bible Study 2. Presuppositions Arising From the Claims of Scripture”, part a) Origin, and part b) Authority. (“Methods of Bible Study”: ซึ่งสามารถพบได้ที่ www.adventistbiblicalresearch.org/materials/bible-interpretation-hermeneutics/methods-bible-study)

พระคัมภีร์มีความจำเป็นต่อเราเหมือนความเชื่อ แต่ความเชื่อเพียงอย่างเดียวจะไม่ลึกซึ้งเพียงพอ ถ้าไม่ได้อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาช่วยในขณะที่อ่านและศึกษาพระคัมภีร์

“ในพระวจนะของพระเจ้า พระองค์บอกวาทรงมอบหมายให้มนุษย์มีความรู้ที่จำเป็นสำหรับความรอด มนุษย์จึงต้องรับพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์

เหมือนสิทธิอำนาจของพระเจ้า เป็นการเปิดเผยน้ำพระทัยที่ไม่ผิดพลาดของพระองค์ พระคัมภีร์เป็นมาตรฐานของอุปนิสัย เปิดเผยความเชื่อต่างๆ และเป็นบททดสอบของประสบการณ์... กระนั้นความจริงที่พระเจ้าทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์แก่มนุษย์ผ่านพระวจนะของพระองค์และการเขียนพระวจนะนั้นเกิดขึ้นจากการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นพระคริสต์ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้สถิตอยู่ และนำทางมนุษย์อย่างต่อเนื่อง จนถึงปัจจุบันพระเจ้าช่วยให้รอดได้ทรงสัญญาจะประทานวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับผู้รับใช้ของพระองค์ขณะที่พวกเขาอ่านพระวจนะ และทรงประทานความเข้าใจเมื่อพวกเขานำคำสอนไปปฏิบัติ เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นผู้ดลใจให้ผู้เผยพระวจนะเขียนพระคัมภีร์ขึ้น จึงเป็นไปได้ที่คำสอนของพระวิญญาณจะขัดแย้งกับพระวจนะที่พระวิญญาณเองเป็นผู้ทรงดลใจให้ผู้เผยพระวจนะเขียนขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 9)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงเปิดเผยพระทัยของพระองค์ต่อเรา และเพราะเหตุใดเราจึงต้องการทราบถึงพระเจ้าและพระทัยของพระองค์ด้วย
2. พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์อย่างไร พระองค์ทรงใช้วิธีมากมายผ่านธรรมชาติ และทรงทำในวิธีที่เจาะจงผ่านความฝัน (ดาเนียล 7:1) นิมิต (ปฐมกาล 15:1) หมายถึง (1 พงศ์กษัตริย์ 18:24, 38) และพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 1:1, 2) พระเจ้าเคยเปิดเผยพระองค์แก่คุณเป็นการส่วนตัวหรือไม่ (โปรดแบ่งปันประสบการณ์)
3. นักศึกษาพระคัมภีร์บางคนปฏิเสธเนื้อหาบางเรื่องในพระคัมภีร์ โดยบอกว่าเป็นนิทานเป็นนิยายหรือตำนาน เช่น เรื่องการสร้างโลกและอาดัมกับเอวาไม่มีจริง เรื่องในพระธรรมอพยพ และเรื่องของดาเนียล เป็นเพียงตัวอย่างจากพระคัมภีร์เดิม เขาเชื่อว่าเรื่องต่าง ๆ เป็นกุศโลบายด้านจิตวิญญาณเท่านั้น สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ตัดสินพระวณะของพระเจ้า และสิ่งนี้สอนเราถึงอันตรายของการไม่เชื่อพระคัมภีร์อย่างไร
4. พระเจ้าทรงเปิดเผยพระทัยของพระองค์ด้วยสิทธิอำนาจในพระคัมภีร์ กระนั้นพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราช่วยเผยแพร่พระกิตติคุณแห่งความรอดเหล่านี้ให้ผู้อื่นด้วย เมื่อผู้อื่นดูตัวเราพวกเขาเห็นพระลักษณะของพระเจ้าแบบใดในตัวเรา

บทที่ 3

ทรรศนะของพระเยซู และเหล่าอัครทูตต่อพระคัมภีร์

Jesus and the Apostles' View of the Bible

วันที่ 11 - 17 เมษายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 4:1-11; มัทธิว 22:37-40; ลูคา 24:13-35, 44, 45;

ลูคา 4:25-27; กิจการฯ 4:24-26

ข้อควรจำ

“พระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

หากเสียดายยิ่งในสังคมยุคใหม่ที่พระคัมภีร์ได้รับการตีความหมายใหม่ ผ่านปรัชญาที่มีคำถามทั้งเรื่องการดลใจ และสิทธิอำนาจ ที่จริงพระคัมภีร์ถูกมองเห็นเป็นเพียงแนวคิดของมนุษย์ที่มีชีวิตในวัฒนธรรมดั้งเดิม ที่ไม่เข้าใจโลกเหมือนเราในปัจจุบัน ในเวลาเดียวกัน พลังเหนือธรรมชาติหรือการอัศจรรย์ถ้าไม่ถูกมองอย่างดูหมิ่น ก็จะถูกตัดทิ้งไป โดยถือว่าพระคัมภีร์เป็นเอกสารทางศาสนา แทนที่จะเป็นทรรศนะของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ แต่กลายเป็นเรื่องของพระเจ้าตามความคิดของมนุษย์ ผลที่ตามมาคือ คนจำนวนมากคิดว่าพระคัมภีร์ไม่ตรงกับความต้องการของคนสมัยนี้ที่อยู่ในยุคที่ผู้คนมีแนวคิดของ ชาลส์ ดาร์วิน และปรัชญาสมัยใหม่

อย่างไรก็ดีเราปฏิเสธแนวคิดแบบนั้น เพราะในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม เราเห็นภาพของพระเยซู และเหล่าอัครทูตมีความเข้าใจในพระคัมภีร์เดิม คือพระธรรม 39 เล่มรวมเป็นหนึ่งเดียว พวกเขาเห็นพระคัมภีร์เดิมมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้คน สถานที่ และพรรณนาถึงเหตุการณ์อย่างไร รวมถึงการสันนิษฐานและวิธีการตีความหมายที่ตามมา ให้เราติดตามความเข้าใจของพวกเขา และเปรียบเทียบกับความคิดเห็นที่ผิดของคนยุคใหม่ที่ตั้งข้อสมมติเอาเอง ซึ่งมีแต่จะนำไปสู่การสงสัยเกี่ยวพระวาระของพระเจ้า

วันอาทิตย์

สิ่งที่ถูกเขียนไว้

It Is Written

พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ด้วยการรับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา หลังจากนั้นพระวิญญาณได้นำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดีย ทรงอดพระยาหารสี่สิบวัน ขณะที่ร่างกายมนุษย์ของพระองค์ถึงจุดอ่อนกำลังที่สุด พระองค์ถูกซาตานทดลอง

อ่านพระธรรมมัทธิว 4:1-11 พระเยซูทรงปกป้องพระองค์เองต่อการทดลองของซาตานในถิ่นทุรกันดารอย่างไร เราได้เรียนรู้อะไรจากพระคัมภีร์ตอนนี้

เมื่อถูกทดลองให้อยากอาหาร พระเยซูทรงตอบซาตานว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวาทะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4) พระเยซูทรงขึ้นไปยังพระวาระแห่งชีวิตและยืนยันถึงสิทธิอำนาจสูงสุดของพระคัมภีร์ เมื่อพระเยซูทรงถูกทดลองให้รับเอาอาณาจักรและสง่าราศีของโลก พระองค์ทรงตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” (มัทธิว 4:10; ลูกา 4:8) พระคริสตเจ้าทรงเตือนความทรงจำของเราว่า การนมัสการแท้คือการมุ่งไปที่พระเจ้า ไม่ใช่ผู้หนึ่งผู้ใด และการยอมรับพระวาระของพระองค์อย่างสิ้นเชิงเป็นการนมัสการแท้ การทดลองสุดท้ายพระเยซูทรงตอบว่า “พระคัมภีร์

เขียนไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’ (มัทธิว 4:7; ลูคา 4:12)

การทดลองทั้งสามครั้ง พระเยซูทรงตอบโดยเริ่มด้วยประโยคว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” นั่นคือ พระเยซูทรงใช้พระวจนะของพระเจ้า และไม่มีสิ่งใดอีกที่ควรเป็นบทเรียนอันทรงพลังสำหรับเราทั้งปวงว่า พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น เป็นมาตรฐานและเป็นพื้นฐานสูงสุดของความเชื่อของเรา

ถูกแล้ว พระคัมภีร์และพระคัมภีร์เท่านั้นเป็นวิธีการของพระเยซูที่ทรงใช้ในการต่อต้านศัตรู พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่ในการต่อต้านซาตาน พระองค์ทรงมอบถวายอย่างหมดสิ้นต่อพระวจนะของพระเจ้า

นี่ไม่ใช่ข้อคิดเห็นที่ประณีตซับซ้อน ไม่ใช่การโต้เถียงอย่างมีศิลปะ และไม่ใช้การใช้ถ้อยคำแสดงความเกลียดชัง แต่เป็นการกล่าวคำง่าย ๆ ที่ลึกซึ้งสำหรับพระคริสต์แล้วพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่และทรงพลัง พระองค์ทรงเริ่มด้วยพื้นฐานอันมั่นคง และเสริมอย่างต่อเนื่องด้วยการไว้วางใจพระคัมภีร์

เราเชื่อตรง วางใจ และยอมจำนนต่อพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างไร

วันจันทร์

พระเยซูและธรรมเนียมปฏิบัติ

Jesus and the Law

อ่านพระธรรมมัทธิว 5:17-20; มัทธิว 22:29 และ มัทธิว 23:2, 3
พระเยซูทรงสอนอะไรในเรื่องเหล่านี้

พระเยซูทรงสอนอัครทูตทั้งหลายของพระองค์ให้เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าและธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่มีการพูดเป็นนัยว่าพระองค์กำลังสงสัยถึงสิทธิอำนาจหรือการไม่สอดคล้องของพระคัมภีร์ ตรงกันข้ามพระองค์อ้างอย่างไม่หยุดหย่อนว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มัทธิว 22:29) และพระเยซูยังทรงสอนว่า เพียงการมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์ และคำสอนของพระคัมภีร์ยังไม่พอที่จะรู้จักความจริง เพราะที่สำคัญกว่า คือการรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นความจริง

พระธรรมมัทธิว 22:37-40 บอกเราถึงทัศนคติของพระเยซูต่อ ธรรมบัญญัติของท่านโมเสสอย่างไร

พระเยซูทรงตอบผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติเกี่ยวกับพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้โมเสสเกือบ 1,500 ปีก่อนหน้านี้ ทำให้ตระหนักว่าพระเยซูทรงเน้นไปที่ธรรมบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม และทรงยกขึ้นสู่ระดับสูงสุด คริสเตียนหลายคนกล่าวอย่างไม่ถูกต้องว่าพระเยซูทรงประทาน “พระบัญญัติใหม่” ดังนั้นพระกิตติคุณในพันธสัญญาใหม่จึงเข้ามาแทนที่พระบัญญัติเดิม แต่ความจริงมีว่า สิ่งที่พระเยซูกำลังสอนมีพื้นฐานจากพระคัมภีร์เดิม พระคริสต์ทรงเปิดม่านและเผยให้เห็นธรรมบัญญัติเต็มทุกมิติว่า ที่ตรัสถึงพระบัญญัติทั้งสอง นั้นเป็นการสรุปพระบัญญัติสิบประการออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกพระบัญญัติข้อที่หนึ่งถึงสี่ มุ่งไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ส่วนสี่สองพระบัญญัติข้อห้าถึงสิบมุ่งไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง พระเยซูทรงสรุปว่า “*ธรรมบัญญัติ และคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้*” (มัทธิว 22:40) ในลักษณะนี้ พระเยซูทรงยกพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มขึ้น เมื่อพระองค์ตรัสว่า “*ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด*” เพราะนี่เป็นวิธีสั้นที่สุดใน การอ้างถึงธรรมบัญญัติ ผู้เผยพระวจนะ และงานเขียนทั้งปวง หรือทั้งหมดของสามภาค ของพระคัมภีร์เดิม “*พระคริสต์ทรงชี้ไปที่พระคัมภีร์*” ว่าเป็นสิ่งที่ปราศจากคำถามในเรื่องสิทธิอำนาจ เราควรทำอย่างเดียวกัน คือนำเสนอพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่นิรันดร์ ทรงเป็นจุดจบของความขัดแย้งทั้งปวง และทรงเป็นพื้นฐานของความเชื่อทั้งหมด” (เอลเลน จี. วัตต์, *อุทราภรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 39, 40)

สิทธิอำนาจของคอรอบครัว หลักปรัชญา หรือวัฒนธรรม อาจเป็นหลุมพรางต่อต้านการยอมจำนนต่อพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร

วันอังคาร

พระเยซูและพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

Jesus and All Scripture

อ่านพระธรรมลูกา 24:13-35, 44, 45 พระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์
อย่างไรในการสอนเหล่าอัครทูตเรื่องข่าวสารพระกิตติคุณ

ภายหลังการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เหล่าอัครทูตของพระองค์พากันสับสน และมีความสงสัยว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ในบทนี้ของพระธรรมลูกา เราได้เห็นว่าพระเยซูทรงปรากฏตัวกับพวกเขาสองครั้ง ครั้งแรกทรงปรากฏแก่สาวกสองคนขณะกำลังเดินทางไปหมู่บ้านเอ็มมาอูส และทรงปรากฏแก่คนอื่นในเวลาต่อมา ในโอกาสทั้งสองแยกจากกัน พระเยซูทรงอธิบายว่าเหตุการณ์ทั้งหมดทำให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จสมจริงว่า “แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” (ลูกา 24:27)

อีกครั้งหนึ่งในลูกา 24:44, 45 “พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราบอกไว้กับท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้นจำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ลูกา 24:44) “แล้วพระองค์ทรงช่วยให้ใจของพวกเขาสว่าง เพื่อจะได้เข้าใจในพระคัมภีร์” (ลูกา 24:45)

สังเกตข้ออ้างอิงเฉพาะใน ลูกา 24:27 “แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ (ทั้งหมด) ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” นี่เป็นการกล่าวซ้ำครั้งที่สองดังมีข้อความว่า “ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้นจำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ลูกา 24:44) ถ้อยคำดังกล่าวได้ถูกสถาปนาไว้แล้วอย่างชัดเจนว่า พระวจนะได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1-3, 14) ซึ่งได้ไว้วางใจในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เป็นแหล่งอธิบายสิ่งเหล่านี้ซึ่งได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าหลายร้อยปี ด้วยการอ้างอิงพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระเยซูทรงสอนเหล่าอัครทูตและเหล่าสาวก โดยการทำเป็นตัวอย่าง ขณะที่พวกเขาออกไปเผยแผ่ข่าวสารพระกิตติคุณ พวกเขา ก็เช่นกันได้อธิบายพระคัมภีร์ทั้งหมด เพื่อให้ผู้กลับใจใหม่ทั่วโลกเข้าใจถึงพลังอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า

สังเกตด้วยว่า พระธรรมมัทธิว 28:18-20 ที่พระเยซูทรงตรัสพระมหาบัญชาแก่เหล่าอัครทูตและสาวกทั้งปวง (และเราในปัจจุบันนี้ด้วย) ทรงตรัสให้การหนุนใจว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบ

ไว้แก่เราแล้ว” ปัจจุบันสิทธิอำนาจยังดำรงกับพระบิดา และพระเจ้าทั้งสามพระภาค ดังที่พระเยซูทรงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไป และนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงรับบัพติศมาพวกเขาในนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” จากนั้นทรงตรัสข้อความที่เป็นดุจกุญแจว่า “และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่ได้สั่งพวกท่านไว้” พระเยซูทรงสอนและทรงบัญชาในสิ่งใด คำสอนของพระองค์วางบนรากฐานของพระคัมภีร์ คือวางบนอำนาจแห่งคำพยากรณ์ที่กล่าวในพระวจนะว่าพระองค์จะเสด็จมา และคำพยากรณ์เหล่านั้นได้สำเร็จสมจริงในพระคัมภีร์ ซึ่งบันทึกว่าพระเยซูทรงมอบถวายชีวิตของพระองค์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์

ถ้าพระเยซูทรงยอมรับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เหตุใดเราจึงไม่ทำอย่างเดียวกัน เราจะยอมรับพระคัมภีร์ทั้งเล่มได้อย่างไร แม้จะไม่ใช่ทุกข้อความในพระคัมภีร์ที่เราจะนำมาใช้ในปัจจุบัน นำคำตอบไปอภิปรายในชั้นเรียนสะบาโต

พูด

พระเยซูกับจุดเริ่มต้นและประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์

Jesus and the Origin and History of the Bible

พระเยซูทรงสอนว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ให้ความรู้สึกที่พระคัมภีร์มีจุดเริ่มต้นจากพระเจ้า ดังนั้นพระคัมภีร์จึงสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือชีวิต พระเจ้าทรงทำการผ่านประวัติศาสตร์เพื่อเปิดเผยพระทัยให้มนุษย์รู้ผ่านพระคัมภีร์ เช่น ในพระธรรมมัทธิว 19:4, 5 พระเยซูทรงอ้างถึงสิ่งที่ไม่เสสเขียนไว้ว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิมนั้นทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง และตรัสว่า เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละบิดามารดาไป ผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” แทนที่พระเยซูจะตรัสว่า “พระคัมภีร์กล่าวว่า” แต่ตรัสว่า “ใครเป็นผู้ทรงสร้างพวกเขาแต่เริ่มแรก...ผู้เขียนให้เหตุผลสนับสนุนการทรงสร้าง ตามที่ได้พรรณนาไว้ในพระธรรมปฐมกาล ซึ่งที่จริงพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและผู้ตรัสถ้อยคำที่ยกขึ้นมาอ้าง แต่พระเยซูทรงเอ่ยถึงไม่เสสเพราะว่าข้อความดังกล่าวถูกเขียนโดยไม่เสส

จากพระคัมภีร์ต่อไปนี้ พระเยซูทรงเข้าใจบุคคลในประวัติศาสตร์ และเหตุการณ์ในพระคัมภีร์อย่างไร *มัทธิว 12:3, 4; มาระโก 10:6-8; ลูคา 4:25-27; ลูคา 11:51; มัทธิว 24:38*

พระเยซูทรงปฏิบัติต่อบุคคลในพระคัมภีร์เดิม สถานที่ และเหตุการณ์ อย่างเป็นความจริงในประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงอ้างถึงพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 และ 2 ทรงเอ่ยถึงอาเบลใน บทที่ 4 ดาวิดรับประทานขนมปังบริสุทธิ์ และเอลีซา ท่ามกลางบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ท่านอื่นๆ พระองค์ทรง กล่าวทวนถึงความทุกข์ยากลำบากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลายในพระคัมภีร์เดิม (*มัทธิว 5:12; มัทธิว 13:57; มัทธิว 23:34-36; มาระโก 6:4*) ในเรื่องข่าวสาร หรือการเตือน พระเยซูทรงพรรณนาถึงสมัยของโนอาห์ว่า “เพราะว่าก่อนวัน น้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายพากันกินดื่มกัน สمرสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือใหญ่ และน้ำท่วมกวาดเอาพวกเขาไปทุกคน โดยไม่ทันรู้ตัวอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น” (*มัทธิว 24:38, 39*) ข้อความนี้บ่งชี้ว่า พระองค์กำลังอ้างถึงพิพากษาครั้งใหญ่ของพระเจ้าใน ประวัติศาสตร์

พระเยซูทรงอ้างถึงประวัติของบุคคลในพระคัมภีร์ว่าเป็นเรื่องจริง มีอะไรเกี่ยวกับการหลอกลวงของชาตानที่ผู้คนจำนวนมากในวันนี้ แม้ กับบุคคลที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนปฏิเสธการมีตัวตนของชาตानและ พรรคพวกของมัน เหตุใดเราจะต้องไม่ตกลงสู้กับดักนั้น

วันหยุดหีบศ

เหล่าอัครทูตและพระคัมภีร์

The Apostles and the Bible

ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ใหม่เข้าถึงพระคัมภีร์เดิมในลักษณะอย่าง เดียวกับที่พระเยซูทำ ในเรื่องของหลักข้อเชื่อ จริยธรรม และคำพยากรณ์ที่ สำเร็จสมจริง สำหรับพวกเขาแล้วพระคัมภีร์เดิมเป็นพระวจนะที่เป็นสิทธิอำนาจ ของพระเจ้า เราไม่ได้พบสิ่งใดที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่พูดหรือเขียนในลักษณะ ทำทนายพระคัมภีร์เดิม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิอำนาจ หรือความน่าเชื่อถือของ พระคัมภีร์เดิมส่วนใดส่วนหนึ่ง

ข้อความตอนต่อไปนี้ สอนเราเกี่ยวกับเหล่าอัครทูตว่าเข้าใจเรื่อง
สิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้าอย่างไร *กิจการฯ 4:24-26;*
กิจการฯ 13:32-36; โรม 9:17; กาลาเทีย 3:8

สังเกตข้อความในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ว่ามีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหา
ตอนอื่นๆ ซึ่งเป็นเสียงของพระเจ้าเองเพียงใด ในกิจการฯ บทที่ 4 ก่อนที่
เหล่าอัครทูต และเหล่าสาวกจะได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงปลดปล่อยเปโตรและยอห์น พวกเขาส่ง
เสียงดัง เป็นการยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง และตรัสผ่านกษัตริย์
ดาวิดผู้ใช้ของพระองค์ ในกิจการฯ 13:32-36 เปาโลยกคำของกษัตริย์ดาวิด
มาอ้างในพระธรรมกิจการฯ 13:32 ว่า “เรานำข่าวประเสริฐนี้มา แจ่มกับท่าน
ทั้งหลายว่า พระสัญญาที่ประทานแก่บรรดาบรรพบุรุษของเรานั้น พระเจ้าทรง
ให้สำเร็จตามนั้นเพื่อเรา”

ในพระธรรมโรม 9:17 กล่าวว่า “เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่
ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ตั้งเจ้าขึ้น เพื่อเราจะสำแดงฤทธานุภาพ
ของเราให้ปรากฏทางตัวเจ้า และเพื่อให้นามของเราประกาศไปทั่วโลก’” ตรงนี้
คนคาดว่าเป็นประธาน อัครทูตเปาโลใช้คำว่า “พระคัมภีร์” ด้วย
การกล่าวว่า “เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์” ใน กาลาเทีย 3:8
ประธานคือ “พระคัมภีร์” ถูกใช้แทนที่คำว่า “พระเจ้า” เป็นการแสดงให้เห็น
คำว่า “พระเจ้า” ทรงผูกพันใกล้ชิดกับ “พระวณะของพระเจ้า” เสมือนเป็น
พระเจ้าเอง

ที่จริงแล้ว ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ต่างไว้วางใจว่าพระคัมภีร์เดิมเป็น
พระวณะของพระเจ้าไม่แตกต่างกัน ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ ยกถ้อยคำของ
พระคัมภีร์เดิมมาอ้างอิงมากกว่าสองพันแห่ง นักศึกษาพระคัมภีร์คนหนึ่งได้
รวบรวมข้ออ้างอิงดังกล่าวได้ถึง 2,688 แห่ง ตัวอย่างอ้างอิงเจาะจงจากพระ-
ธรรมอิสยาห์ 400 แห่งจากสดุดี 370 แห่ง จากอพยพ 220 แห่ง และจาก
พระธรรมเล่มอื่นๆ ถ้ามีคนหนึ่งคน ก็จะพบข้ออ้างอิงเพิ่มกว่านี้ อันอาจรวมถึง
การพาดพิง หัวข้อ และความคิด หรืออื่นๆ จำนวนครั้งก็จะเพิ่มมากกว่านี้
จึงกล่าวได้ว่าพระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยข้ออ้างอิงและคำพยากรณ์จากพระคัมภีร์

เดิม ซึ่งบ่อยครั้งเริ่มต้นด้วยการแนะนำว่า “มีคำเขียนไว้ว่า” (มัทธิว 2:5; มาระโก 1:2, 7:6; ลูกา 2:23, 3:4; โรม 3:4, 8:36, 9:33; 1 โครินธ์ 1:19; กาลาเทีย 4:27; 1 เปโตร 1:16) ทั้งหมดนี้ให้การยืนยันว่าพระคัมภีร์เดิมเป็นพื้นฐานที่คำสอนของพระคริสต์ และเหล่าอัครทูตนำมาใช้เป็นหลัก

ตัวอย่างเหล่านี้ควรสอนเราว่า การเชื่อและวางใจสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์น้อยลงเป็นอันตรายอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านจากหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, ขณะที่ยังทรงพระเยาว์ *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 68-74 และการทดลอง, หน้า 114-123

“บางคนคิดในใจว่าพวกเขาฉลาดกว่าพระวณะของพระเจ้า ฉลาดกว่าแม้แต่พระเจ้า และแทนที่จะวางเท้าของพวกเขาบนพื้นฐานอันไม่อาจเคลื่อนไหวได้ และนำทุกสิ่งเพื่อการทดสอบพระวณะของพระเจ้า พวกเขาทดสอบพระวณะตามหลักวิทยาศาสตร์ และธรรมชาติตามแนวคิดของพวกเขาเอง และถ้าดูเหมือนไม่สอดคล้องกับแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ก็ทิ้งไป โดยเห็นว่าไม่มีคุณค่าต่อความเชื่อถือ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Signs of the Times*, 27 มีนาคม 1884, หน้า 1)

“เหล่าผู้คุ่นเคยกับพระปัญญา และพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างดีที่สุด ซึ่งเผยให้เห็นในพระวณะของพระองค์ พวกเขากลายเป็นชายและหญิงที่มีจิตใจเข้มแข็ง และพวกเขาอาจกลายเป็นคนงานที่มีประสิทธิภาพจากการเรียนรู้จากนักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่ คือพระเยซูคริสต์...พระคริสต์ทรงประทานผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยถ้อยคำแห่งความจริง และพวกเขาทุกคนถูกเรียกให้มีส่วนในการทำความจริงให้ประจักษ์ต่อโลก...ไม่มีการชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง (sanctification) อื่นใดนอกเหนือไปจากความจริง คือพระวณะของพระเจ้า เรื่องนี้มีความจำเป็นมากเพียงใดที่ทุกคนควรจะได้เข้าใจ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Fundamentals of Christian Education*, หน้า 432)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ถ้าพระเยซู เหล่าผู้เขียนพระกิตติคุณและอัครทูตเปาโล ปฏิบัติต่อพระคัมภีร์เดิมว่าเป็นพระวจนะของของพระเจ้า สิ่งนี้ควรบอกอะไรเราเกี่ยวกับแนวคิดของคนสมัยใหม่บางคนที่มีต่อพระคัมภีร์ว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะเหตุใดเราจึงไม่ควรหลงไปกับคำโต้แย้งเหล่านี้
2. มีคนมากมายในยุคนี้ที่สงสัยเรื่องราวในพระคัมภีร์ ดังนี้ (1) ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกในหกวัน ที่หนึ่งวันเท่ากับ 24 ชั่วโมง น่าจะเป็นเวลาหลายพันล้านปี ตามลักษณะของทฤษฎีวิวัฒนาการ (2) อาดัมไม่น่าจะปราศจากบาปเพราะอาศัยอยู่ในโลกแห่งความบาป (3) ไม่เชื่อเรื่องน้ำท่วมโลก (4) ไม่ยอมรับว่าธรรมาภิบาลเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริง (5) ไม่เชื่อเรื่องในพระธรรมอพยพ (6) ไม่เชื่อการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงทำ และ (7) ไม่เชื่อคำพยากรณ์ที่พยากรณ์ล่วงหน้าหลายพันปี สิ่งนี้สอนให้เราเข้าใจความคิดของคนเหล่านี้อย่างไร และเราจะช่วยพวกเขาให้เข้าใจได้อย่างไร
3. จากคำถามตอนท้ายของหัวข้อศึกษาวันอังคาร เราเข้าใจว่าผู้เผยพระวจนะได้รับการดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ทั้ง 66 เล่ม ขึ้นอย่างไร แม้จะอีกหลายส่วนของพระคัมภีร์ที่ไม่จำเป็นต้องนำไปปฏิบัติแล้วก็ตาม

บทที่ 4

พระคัมภีร์เป็นรากฐานของศาสนศาสตร์ *The Bible-The Authoritative Source of Our Theology*

วันที่ 18 - 24 เมษายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาระโก 7:1-13; โรม 2:4; 1 ยอห์น 2:15-17;

2 โครินธ์ 10:5, 6; ยอห์น 5:46, 47; ยอห์น 7:38

ข้อควรจำ

“ไปดูธรรมเนียมปฏิบัติ และถ้อยคำพยาน แห่งที่เดียวคนที่ไม่พูดเช่นข้าพเจ้า ก็จะเป็นคนที่ไม่มียุ่อรุณเลย” (อิสยาห์ 8:20)

ไม่มีใครคริสตจักรใดที่ไม่ใช้พระคัมภีร์สนับสนุนความเชื่อของเขา กระนั้นบทบาทและสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ที่เป็นหลักศาสนศาสตร์ก็ไม่เหมือนกันในคริสตจักรทุกแห่ง บทบาทของพระคัมภีร์จะแตกต่างกันในแต่ละคริสตจักร สิ่งนี้มีความสำคัญ แต่เป็นหัวข้อที่ซับซ้อน เราจะสำรวจจากห้าแห่งที่มีผลต่อการตีความหมายพระคัมภีร์ ได้แก่ธรรมเนียม ประสพการณ์ วัฒนธรรม เหตุผล และพระคัมภีร์ เราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมที่มีผลต่อชีวิต เรามีประสพการณ์ที่หล่อหลอมความคิดที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจ เรามีความคิดที่จะประมวลสิ่งต่างๆ และเราอ่านพระคัมภีร์เพื่อความเข้าใจพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ ทั้งหมดนี้สิ่งใดมีอิทธิพลต่อการตีความพระคัมภีร์เป็นอันดับแรกและอันดับสุดท้ายเพื่อกำหนดหลักความเชื่อหรือหลักศาสตร์ในชีวิตของเรา

ธรรมเนียมประเพณีโดยตัวของมันเองไม่ได้เลวร้าย มันให้ทำให้เกิดการกระทำซ้ำในกิจวัตรประจำวันของเราซึ่งเป็นไปในทิศทางและโครงสร้างจำเพาะ มันสามารถช่วยให้เชื่อมต่อกับรากเหง้าของเรา ดังนั้นจึงไม่เป็นเรื่องประหลาดที่ธรรมเนียมประเพณีมีส่วนสำคัญในศาสนา แต่มีอันตรายบางอย่างเชื่อมโยงกับธรรมเนียมประเพณี

พระธรรมมาระโก 7:1-13 พระเยซูทรงมีปฏิกริยาอย่างไรต่อธรรมเนียมของคนในสมัยของพระองค์

ธรรมเนียมที่พระเยซูทรงเผชิญ เป็นธรรมเนียมที่ส่งทอดลงมายังชุมชนชาวยิว จากอาจารย์ผู้ลึกลับในสมัยของพระเยซูธรรมเนียมถูกนำไปปฏิบัติคู่กับพระคัมภีร์ ธรรมเนียมมีแนวโน้มที่จะเติบโต มีการยอมรับมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป ธรรมเนียมได้เพิ่มจำนวนและมีรายละเอียดมากขึ้น ธรรมเนียมเหล่านี้ไม่มีจุดเริ่มต้นในพระวจนะของพระเจ้า กระนั้นธรรมเนียมปฏิบัติของมนุษย์เหล่านี้ได้รับการส่งเสริมโดยผู้ปกครองที่ได้รับความเชื่อถือ (ดู มาระโก 7: 3, 5) อย่างไรก็ตามผู้นำศาสนาในชุมชนชาวยิวยอมรับว่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่มีความสำคัญเท่ากับพระบัญญัติของพระเจ้า (ดู มาระโก 7:8, 9) จากคำตรัสของพระเยซู ธรรมเนียมของมนุษย์ทำลายพระวจนะของพระเจ้าได้ “พวกท่านจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะด้วยคำสอนจากบรรพบุรุษ ที่พวกท่านรับ และสอนต่อๆ กันมา และพวกท่านก็ทำสิ่งคล้ายๆ กันอีกหลายสิ่ง” (มาระโก 7:13)

อ่าน 1 โครินธ์ 11:2 และ 2 เธสะโลนิกา 3:6 เราจะเห็นความแตกต่างระหว่างพระวจนะของพระเจ้าและธรรมเนียมของมนุษย์ได้อย่างไร เหตุใดจึงสำคัญมากที่เราจะมองเห็นความแตกต่างให้ชัดเจน

พระวจนะแห่งชีวิตของพระเจ้าที่เริ่มต้นในตัวเรา แสดงถึงความนับถือและทำที่ต่อพระวจนะนั้น ความสัตย์ซื่อนี้สร้างธรรมเนียมปฏิบัติขึ้น จำเป็น

ต้องมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเผยพระทัยของพระองค์ในพระวจนะนั้น ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเข้ามาแทนที่ธรรมเนียมของมนุษย์ทุกอย่าง พระคัมภีร์อยู่ในระดับที่สูงกว่า และอยู่เหนือธรรมเนียมของมนุษย์ทั้งปวง แม้ธรรมเนียมบางอย่างจะเป็นสิ่งที่ดีก็ตาม เพราะธรรมเนียมเกิดจากประสบการณ์ของเราที่มีกับพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ จึงจำเป็นต้องผ่านการทดสอบจากพระคัมภีร์

มีสิ่งใดที่เราทำในคริสตจักรที่เรียกได้ว่าเป็นธรรมเนียม เพราะเหตุใดจึงควรให้ธรรมเนียมมีความสำคัญที่แตกต่างจากคำสอนของพระคัมภีร์ จงนำคำตอบไปอภิปรายในชั้นเรียนวันสะบาโต

วันจันทร์

ประสบการณ์

Experience

อ่านพระธรรมโรม 2:4 และ ทิตัส 3:4, 5 เรามีประสบการณ์เกี่ยวกับความดี ความอดกลั้น การให้อภัยความเมตตา และความรักของพระเจ้าอย่างไร เพราะเหตุใดจึงสำคัญที่ความเชื่อของเราไม่ใช่เพียงแค่ความรู้ด้านสติปัญญาที่เป็นนามธรรมเท่านั้น แต่เป็นประสบการณ์จริง และในทางใดบ้างที่ประสบการณ์ของเราอาจขัดแย้งกับพระคัมภีร์ และเราไปสู่ความเชื่อที่ผิดได้

ประสบการณ์เป็นส่วนหนึ่งของการมีชีวิตอยู่ ที่มีผลต่อความรู้สึกและความคิดที่มีพลัง พระเจ้าทรงออกแบบเรามาในลักษณะนั้น ให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า นี่เป็นการเชื่อมโยงที่สำคัญและทรงให้ประสบการณ์เป็นตัวหล่อหลอมเรา

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้เรามีประสบการณ์ความสัมพันธ์ที่งดงาม เหมือนผลงานศิลปะและดนตรี และความมหัศจรรย์ของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้ พร้อมกับรู้สึกชื่นชมยินดีในความรอด และอำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์ ศาสนาและความเชื่อของเราเป็นอะไรมากกว่าหลักคำสอนและเหตุผล ประสบการณ์ของเรามีความสำคัญเพราะหล่อหลอมทัศนคติของเราที่มีต่อพระเจ้า และแม้แต่ความเข้าใจในพระวจนะของพระองค์ แต่เราจำเป็นต้อง

เห็นข้อจำกัดและความไม่เพียงพอของประสบการณ์ในการรู้จักพระทัยของพระเจ้า

คำเตือนใน 2 โครินธ์ 11:1-3 บอกเราถึงข้อจำกัดของการไว้วางใจในประสบการณ์ของเราอย่างไร

ประสบการณ์เป็นสิ่งลวงใจได้ จึงจำเป็นต้องมีขอบเขตที่ถูกต้อง ประสบการณ์ต้องอยู่ในเกณฑ์ คือสอดคล้องกับพระคัมภีร์ และตีความหมายได้โดยพระคัมภีร์ บางครั้งเราต้องการมีประสบการณ์บางสิ่งที่ไม่กลมกลืนกับพระวจนะและน้ำพระทัย เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะไว้วางใจในพระวจนะของพระเจ้าที่อยู่เหนือประสบการณ์ และความปรารถนาของเรา เราควรเฝ้าระมัดระวังให้แน่ใจว่า ประสบการณ์ของเรากลมกลืนกับพระวจนะของพระเจ้า และไม่ขัดแย้งกับคำสอนอันชัดเจนของพระคัมภีร์

การรักพระเจ้าและรักคนอื่น (ดู มาระโก 12:28-31) เป็นพระบัญญัติหลัก เป็นที่ชัดเจนว่าความเชื่อที่ได้จากประสบการณ์นั้นสำคัญ แต่เพราะเหตุใดจึงสำคัญที่จะต้องทดสอบประสบการณ์ด้วยพระวจนะของพระเจ้าด้วย

วันอังคาร

วัฒนธรรม Culture

เราเป็นส่วนหนึ่งของแต่ละวัฒนธรรมหรือหลายวัฒนธรรม เราได้รับอิทธิพล และถูกหล่อหลอมโดยวัฒนธรรมเหล่านั้นเช่นกัน ไม่มีใครหนีพ้นสิ่งนี้ได้ คิดดูว่าชาวอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม พวกเขาถูกทำให้เสื่อมทรามไปโดยวัฒนธรรมของผู้คนที่อาศัยอยู่รายล้อมพวกเขาอย่างไร มีอะไรทำให้เราในทุกวันนี้แตกต่างจากพวกเขาบ้าง หรือเราจะบอกว่าพวกเราอยู่ในสถานะที่ดีว่าพวกเขา พระวจนะของพระเจ้าทรงประทานให้ในวัฒนธรรมที่เจาะจง แม้ว่าจะไม่จำกัดอยู่กับวัฒนธรรมนี้โดยตรง เราไม่ควรสูญเสียการเห็นความจริงที่ว่าพระคัมภีร์อยู่เหนือวัฒนธรรม ธรรมเนียมปฏิบัติของชนเผ่า และสถานะทางสังคม พระคัมภีร์จึงอยู่เหนือวัฒนธรรมของมนุษย์ และสามารถเปลี่ยนแปลงและแก้ไขส่วนประกอบที่เป็นความบาปที่พบในทุกวัฒนธรรม

อ่านพระธรรม 1 ยอห์น 2:15-17 คำว่า “อย่ารักโลก หรือสิ่งของโลก” หมายความว่าอย่างไร และเราจะอยู่ในโลกโดยไม่รักโลกได้อย่างไร

วัฒนธรรมก็เช่นเดียวกับสิ่งอื่นจากการทรงสร้างของพระเจ้าที่ได้รับผลจากความบาป คือตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า บางลักษณะของวัฒนธรรมอาจถูกยกขึ้นอยู่ระดับดี แต่เราต้องระวัง ไม่ให้วัฒนธรรมต่อต้านความสัตย์ซื่อต่อพระวาระของพระเจ้า ถ้าเรายึดบางสิ่งที่มาจากสิ่งที่อยู่เหนือเรา ในไม่ช้าเราจะเป็นฝ่ายแพ้กับสิ่งที่อยู่รายรอบตัวเรา เอลเลน จี. วัตส์ กล่าวว่า “ผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องแยกห่างจากหลักการและความสนใจของโลก แต่พวกเขาไม่แยกตัวเขาเองไปอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากโลก พระผู้ช่วยให้รอดทรงคลุกคลีกับมนุษย์อย่างไม่หยุดหย่อนไม่ใช่หนุ่ใจพวกเขาในสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เพื่อยกชูพวกเขาให้ขึ้นสู่ระดับที่สูงขึ้น” (เอลเลน จี. วัตส์, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, หน้า 323)

สิ่งใดในวัฒนธรรมของคุณที่ต่อต้านกับความเชื่อของพระคัมภีร์ เราจะยืนหยัดมั่นคงต่อต้านสิ่งนั้นเพื่อรักษาความเชื่อของเราให้มั่นคงได้อย่างไร

พุทธ

เหตุผล

Reason

อ่าน 2 โครินธ์ 10:5, 6; สุภาษิต 1:7; สุภาษิต 9:10 เพราะเหตุใดการเชื่อฟังพระคริสต์จึงมีความสำคัญมาก และเพราะเหตุใดการเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นจุดเริ่มต้นของสติปัญญา

พระเจ้าทรงให้เรา มีความสามารถในการคิดหาเหตุผล การโต้เหตุผลด้านศาสนศาสตร์ทำให้เราทักทว่าเรามีความสามารถในการคิดและประมวลผลได้ เราไม่รับรองความเชื่อจากแสงสว่างที่ได้รับในศตวรรษที่ 18 อย่างไรก็ดี เหตุผลจากการสันนิษฐานสิ่งใหม่ของมนุษย์มีอิทธิพลต่อสังคมตะวันตกไกลเกินกว่าที่จะหาความถูกต้อง การเปรียบเทียบความคิดกับความรู้ทั้งหมดของ

เราถูกวางไว้บนประสบการณ์ ในอีกทัศนะหนึ่งเกี่ยวกับเหตุผลของมนุษย์คือ เรื่องเหตุผลนิยม ซึ่งเป็นแนวคิดที่ว่าความจริงไม่ใช่ความรู้สึก แต่เป็นการใช้ สติปัญญาซึ่งได้รับมาจากการใช้เหตุผล กล่าวได้ว่า ความจริงบางประการที่มี อยู่และเหตุผลของเราเพียงอย่างเดียวสามารถนำไปสู่ความเข้าใจ สิ่งนี้ทำให้ เหตุผลของมนุษย์เป็นตัวทดสอบและเป็นบรรทัดฐานของความจริง เหตุผลได้ กลายเป็นสิทธิอำนาจใหม่ ซึ่งทุกสิ่งต้องยกให้ รวมไปถึงสิทธิอำนาจของ คริสตจักรด้วย และที่มากกว่านั้นคือ แม้แต่สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ซึ่งเป็น พระวจนะของพระเจ้า ก็ถูกมนุษย์โยนทิ้งไป เพราะไม่เข้ากับหลักการของมัน ทำให้เช่นนี้ส่งผลต่อพระคัมภีร์ในวงกว้าง การอัครรรย์เหนือธรรมชาติ เช่น การ พ้นพระชนม์ของพระเยซู การบังเกิดจากหญิงพรหมจารี หรือแม้แต่การสร้าง โลกในหกวัน ล้วนไม่ได้รับการยอมรับว่าจริง การให้เหตุผลของเราว่า ได้รับผล จากความบาป และต้องการนำไปอยู่ภายใต้การปกครองของพระคริสต์ มีข้อ พระคัมภีร์กล่าวว่า *“ความคิดของเขาทั้งหลายถูกทำให้มืดมนไป และเขาขาด จากชีวิตที่มาจากพระเจ้า เนื่องจากความไม่รู้ที่อยู่ในตัว และความแข็งกระด้าง ในจิตใจ”* (เอเฟซัส 4:18) เราต้องการทำให้เกิดความสว่างโดยพระวจนะจาก พระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง เหตุผลของมนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมาให้ เป็นบางสิ่งที่ทำงานได้อย่างอิสระหรือเป็นเครื่องอัตโนมัติ แต่ทรงสอนว่า *“ความ ยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา”* (สุภาษิต 9:10 เปรียบเทียบกับ สุภาษิต 1:7) เมื่อเรารับการเปิดเผยของพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์ให้มี อำนาจสูงสุดในชีวิตของเรา และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เราจะสามารถให้เหตุผลได้ถูกต้อง

หลายศตวรรษมาแล้ว โธมัส เจฟเฟอสัน ประธานาธิบดีคนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ได้สร้างพระคัมภีร์ฉบับใหม่ของเขาขึ้น ด้วยการตัดสิ่ง ที่เขาเห็นว่าขัดกับเหตุผล เช่น การอัครรรย์เกือบทั้งหมดของพระเยซู รวมถึงการพ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วย สิ่งนี้บ่งบอกถึงข้อจำกัดของ มนุษย์ในการเข้าใจความจริงอย่างไร

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเปิดเผยและดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ จะไม่ทรงนำเราให้ขัดแย้งกับพระวจนะหรือหลงผิดจากพระวจนะของพระเจ้า สำหรับเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส พระคัมภีร์มีอำนาจสิทธิ์ขาดสูงกว่าธรรมเนียมประเพณี ประสบการณ์ เหตุผล และวัฒนธรรมของมนุษย์ พระคัมภีร์เป็นมาตรฐานเดียวที่ใช้ตรวจสอบสิ่งอื่น

อ่านพระธรรมยอห์น 5:46, 47 และ ยอห์น 7:38 สำหรับพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์คือแหล่งสุดท้ายเพื่อความเข้าใจในเรื่องจิตวิญญาณ พระคัมภีร์กล่าวยืนยันว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตัวจริง

มีคนอ้างว่าได้รับ “การเปิดเผยพิเศษ” และได้รับ “คำสั่ง” จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่คำอ้างดังกล่าวขัดกับข่าวสารที่ชัดเจนจากพระคัมภีร์ สำหรับพวกเขาพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับสิทธิ์อำนาจสูงกว่าพระวจนะของพระเจ้า ใครก็ตามที่ทำให้พระวจนะที่ได้รับการดลใจให้เขียนไว้เป็นสิ่งที่ไร้ค่าหรือเป็นโมฆะ โดยหลบ หรือเลี่ยงข่าวสารของพระคัมภีร์ เท่ากับเขากำลังเดินอยู่ในที่อันตราย และไม่ได้ติดตามการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นเครื่องป้องกันที่มีมาตรฐานเป็นที่ไว้วางใจได้สำหรับความเชื่อและการปฏิบัติ “ผ่านทางพระคัมภีร์ พระวิญญาณบริสุทธิ์พูดกับดวงจิต และทรงทำให้ความจริงประทับใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเผยให้เห็นสิ่งที่ผิด และขับไล่สิ่งนั้นออกไปจากดวงวิญญาณ โดยพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งทำงานผ่านพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเอาชนะคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ให้มาหาพระองค์เอง” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน, หน้า 671) พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยทำให้เราเข้าใจว่า พระองค์จะเข้ามาแทนที่พระวจนะของพระเจ้า แต่พระวิญญาณทรงทำงานสอดคล้องกับพระคัมภีร์ และผ่านทางพระคัมภีร์ ทรงโน้มนำเราไปหาพระคริสต์ ทรงทำให้พระคัมภีร์เป็นมาตรฐานแท้จริงด้านจิตวิญญาณ พระคัมภีร์บรรจุ “ด้วยถ้อยคำแห่งความเชื่อ และหลักคำสอนอันดี” (ดู 1 ทิโมธี 4:6) พระวจนะของพระเจ้านั้นน่าเชื่อถือ จึงสมควร

กับการยอมรับอย่างเต็มที่ ไม่ใช่ภารกิจของเราที่จะนั่งลงและพิพากษาพระคัมภีร์ แต่เราควรให้พระวาทะของพระเจ้ามีสิทธิอำนาจในการตัดสินการกระทำ และความคิดของเรา ทั้งนี้เพราะพระคัมภีร์เป็นพระวาทะของพระเจ้าที่ได้รับการเขียนไว้

เพราะเหตุใดพระคัมภีร์จึงเป็นเครื่องนำทางที่ปลอดภัยสำหรับจิตวิญญาณมากกว่าความคิดเห็นในใจ จะมีผลอะไรตามมาถ้าเราไม่ยอมรับพระคัมภีร์เป็นมาตรฐานในการตรวจสอบสิ่งอื่น ๆ และถ้าการเปิดเผยส่วนตัวเป็นคำตอบสุดท้ายที่ถูกต้อง เพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงมีแต่ นำไปสู่ความวุ่นวายเท่านั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านจากหนังสือของ เอลเลน จี. วัตส์, พระคัมภีร์เป็นเครื่องป้องกัน, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 593-602

ธรรมเนียมประเพณี ประสพการณ์ วัฒนธรรม เหตุผล และพระคัมภีร์ ทั้งปวงปรากฏอยู่ในพระวาทะของพระเจ้า คำถามคือ สิ่งใดมีน้ำหนักมากที่สุด และเป็นแหล่งแห่งสิทธิอำนาจสูงสุดในหลักศาสนศาสตร์ของเรา นี่เป็นสิ่งที่หนึ่ง ที่ให้การรับรองพระคัมภีร์ แต่ทุกสิ่งยกให้พระคัมภีร์ โดยพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเปลี่ยนชีวิต การรับรู้ วัฒนธรรม ประสพการณ์ เหตุผล และแม้แต่ธรรมเนียมประเพณี สิ่งอื่นอาจกลายเป็นปัญหาเมื่อขัดแย้งกับคำสอนในพระคัมภีร์ เมื่อเราให้สิ่งเหล่านี้นำพระวาทะของพระเจ้า ประวัติศาสตร์บันทึกไว้หลายครั้ง ที่ผู้เชื่อในพระเจ้าจะทิ้งความเชื่อทั้งในสมัยพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่ เมื่ออิทธิพลจากภายนอกได้รับความสำคัญมากกว่าการเปิดเผยจากพระเจ้า

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดจึงเป็นการง่ายกว่าที่จะยกย่องธรรมเนียมนางอย่างของมนุษย์ขึ้นสูงกว่าการดำรงชีวิตตามพระบัญญัติของพระเจ้า คือ “รักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยสุดใจ ด้วยสุดจิต และสุดความคิด และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” (ดู *มัทธิว 22:37-40*)
2. อภิปรายคำตอบของคำถามข้อสุดท้ายในวันอาทิตย์ ที่ถามว่า ธรรมเนียมนี้อาจมีบทบาทเช่นไรในคริสตจักร
3. เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าธรรมเนียมนี้อาจจะไม่ดีเพียงใด ก็จะไม่เข้ามาแทนที่พระวาทะของพระเจ้าที่เป็นบรรทัดฐานและสิทธิอำนาจสูงสุดได้
4. ถ้ามีใครในคริสตจักรอ้างว่าได้รับความผิดที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่าวันอาทิตย์เป็นวันพักผ่อนและวันนมัสการที่แท้จริงในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ คุณจะตอบสนองอย่างไร และมีอะไรเป็นเครื่องทดสอบ
5. มีวัฒนธรรมอะไรที่สมาชิกของคริสตจักรยึดติดมาก วัฒนธรรมนั้นมีผลต่อความเชื่ออย่างไร และมีตัวอย่างอะไรในประวัติศาสตร์ที่ช่วยให้เราสามารถเห็นผลร้ายและระวังตัวไม่ให้ผิดซ้ำได้

บทที่ 5

โดยพระคัมภีร์เท่านั้น

By Scripture Alone- Sola Scriptura

วันที่ 25 เมษายน - 1 พฤษภาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 โครินธ์ 4:1-6; ทิตัส 1:9; 2 ทิโมธี 1:13; มาระโก 12:10, 26;
ลูกา 24:27, 44, 45; อีสยาห์ 8:20

ข้อควรจำ

“เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลา-
นุกาพอยู่เสมอ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุ
กระทั่งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขใน
กระดูกและสามารถวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมาย
ในใจด้วย” (ฮีบรู 4:12)

คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายต่างอ้างว่า “พระคัมภีร์เท่านั้น” (sola Scriptura) คือพระคัมภีร์เป็นมาตรฐานหนึ่งเดียว และเป็นแหล่งศาสนศาสตร์ที่สำคัญที่สุด ซึ่งผิดกับศาสนศาสตร์ของคริสตจักรโรมันคาทอลิกที่เน้นทั้งพระคัมภีร์และธรรมเนียมประเพณี คำเน้นที่เป็นกุญแจของโปรเตสแตนต์คือ “หนึ่งเดียวเท่านั้น” (alone) นั่นคือ “พระคัมภีร์เท่านั้น” เป็นสิ่งที่มีสิทธิอำนาจสุดท้าย พระคัมภีร์มีอำนาจสิทธิขาดในเรื่องความเชื่อ และให้สิทธิอำนาจแก่การปฏิรูปของโปรเตสแตนต์เพื่อแยกตัวออกมาจากคริสตจักรโรมันคาทอลิก เพราะเห็นว่าโรมันคาทอลิกได้สอนผิดไปจากพระคัมภีร์มาหลายศตวรรษ โปรเตสแตนต์ต่อต้านการตีความหมายแฝงของพระคัมภีร์ ในจุดที่คำศัพท์แปลได้หลายความหมาย จะต้องแปลให้สอดคล้อง

กับข้อพระคัมภีร์อื่น นักปฏิรูปโปรเตสแตนต์จะเน้นในความสำคัญของการใช้หลักไวยากรณ์ตามประวัติศาสตร์การตีความของพระคัมภีร์ซึ่งจะให้ไป ตามหลักไวยากรณ์ และความหมายตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด สัปดาห์นี้ จะมองไปที่คำว่า “พระคัมภีร์เท่านั้น” (sola Scriptura) เพื่อเรียนรู้ว่า “พระคัมภีร์ เท่านั้น” ที่แสดงถึงหลักการพื้นฐานของการตีความพระคัมภีร์ที่จำเป็น พระวจนะของพระเจ้า ในฐานะที่เซเว่นธ์แอดเวนติสซึ่งเป็นคริสตจักรโปรเตส-แตนต์คริสตจักรหนึ่ง เราจำเป็นต้องชี้แจงไว้ซึ่งการให้พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจสุดท้ายในหลักคำสอนของคริสตจักร

วันอาทิตย์

พระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานของความเชื่อ

Scripture as the Ruling Norm

จากจุดเริ่มต้น เซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสได้คำนึงถึงตนที่เป็นประชากรแห่ง หนังสือ คือเป็นคริสเตียนที่เชื่อในพระคัมภีร์ ยึดมั่นในหลักการ “พระคัมภีร์ เท่านั้น” เรายอมรับสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ไม่เหมือนใคร พระคัมภีร์เท่านั้น เป็นมาตรฐานของหลักศาสนศาสตร์ของเรา และเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดสำหรับ ชีวิตและความเชื่อของเรา สิ่งอื่น เช่น ประสบการณ์ทางศาสนา เหตุผลของ มนุษย์ หรือธรรมเนียมประเพณี ล้วนเป็นสิ่งที่เป็รรอง หลักการ “พระคัมภีร์ เท่านั้น” มีเจตนาจะปกป้องสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์จากการฟังฟัง และใน การตีความหมายของคริสตจักร ดังนั้นจึงตัดการตีความหมายพระคัมภีร์จาก ภายนอกออกไป

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 4:1-6 โดยเฉพาะข้อ 6 ที่กล่าวว่า “เรา อย่าออกนอกขอบเขตของพระคัมภีร์” เพราะเหตุใดข้อความนี้จึงสำคัญ ต่อความเชื่อของเรา

อย่าให้อะไรสำคัญมากไปกว่าพระวจนะที่เขียนไว้ นี้ไม่ได้หมายถึง ปฏิเสธวิธีอื่น เช่น โบราณคดีทางพระคัมภีร์ หรือประวัติศาสตร์ หรือวิธีอื่นที่ อาจให้ความกระจ่างบางประการได้ และศึกษาเบื้องหลังของพระคัมภีร์ตอนนั้น อย่าปฏิเสธการช่วยเหลือจากข้อมูลอื่นในการตีความหมาย เช่น พจนานุกรม ศัพท์สัมพันธ์ หนังสืออื่นที่เกี่ยวข้อง และหนังสืออธิบายข้อพระคัมภีร์ อย่างไร

ก็ดี ในการตีความหมายข้อพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง ข้อพระคัมภีร์ข้อนั้นต้องมีสิทธิเหนือตัวช่วยอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นหลักวิทยาศาสตร์ หรือตัวช่วยอันดับรอง ความคิดเห็นใดๆ จะต้องได้รับการประเมินผลอย่างระมัดระวังจากจุดยืนของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ถ้ามีความขัดแย้งใดเกิดขึ้นจากตีความหมาย พระคัมภีร์เท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในการตัดสินตัวช่วยอื่น เราไม่ควรทำสิ่งใดที่ขัดกับพระวจนะในพระคัมภีร์ คริสเตียนแท้ ย่อมมีความมั่นใจในการเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณตามที่ได้รับมอบหมายจากพระคริสต์ และสิทธิอำนาจจากพระคัมภีร์

“พระคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นเจ้านายแท้และเป็นนายเหนืองานเขียนทั้งหมด และเอกสารอื่นๆ บนแผ่นดินโลก” (*Martin Luther, “Luther’s Works, เล่ม 32 ; Career of the Reformer II, eds. Hilton C. Oswald and Helmut T. Lehmann, เล่ม 32 (Philadelphia: Fortress Press, 1999) หน้า 11, 12*

อ่านพระธรรมกิจการฯ 17:10-11 พระคัมภีร์สองข้อนี้บอกเราว่า ผู้คนที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ให้ความสำคัญอย่างสูงสุดแก่พระคัมภีร์อย่างไร

วันจันทร์

เอกภาพของพระคัมภีร์

The Unity of Scripture

พระคัมภีร์อ้างตัวเองว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทิโมธี 3:16) และในเรื่องของคำพยากรณ์ พระคัมภีร์กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายต้องเข้าใจข้อนี้ก่อน คือผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้ เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์เลย แต่มนุษย์กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:20, 21) และในฐานะที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ประพันธ์หนึ่งเดียวของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เราสามารถสันนิษฐานถึงพื้นฐานของพระคัมภีร์ได้ว่า พระคัมภีร์เป็นเอกภาพและสอดคล้องกัน

อ่านพระธรรมทิตัส 1:9 และ 2 ทิโมธี 1:13 เพราะเหตุใดความเป็นเอกภาพของพระคัมภีร์จึงมีความสำคัญสำหรับความเชื่อของเรา

พื้นฐานความเป็นเอกภาพในพระคัมภีร์ได้รับการดลใจโดยพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระคัมภีร์จึงสามารถทำหน้าที่ในการตีความหมาย
ตัวเองได้ ถ้าพระคัมภีร์ไม่มีความเป็นเอกภาพ เราไม่อาจพูดว่า พระคัมภีร์
สอดคล้องกันเป็นหลักความเชื่อแต่ละข้อได้ ถ้าปราศจากความเป็นเอกภาพ
ของพระคัมภีร์ คริสตจักรย่อมจะไม่มีความจริง และไม่ระเบียบวินัยหรือหลัก
เกณฑ์เพื่อแก้ไขผู้ที่มีความเชื่อต่างไปจากความจริงของพระเจ้า พระคัมภีร์ก็
จะขาดอำนาจและความน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม ไรก็ดีพระเยซูและผู้เผยพระวจนะของ
พระคัมภีร์ เชื่อความเป็นเอกภาพของพระคัมภีร์ ซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาจากพระเจ้า
เราสามารถเห็นสิ่งนี้ในแนวปฏิบัติอย่างเดียวกัน คือการอ้างอิงจากหนังสือ
พระคัมภีร์เดิมและสอดคล้องกัน เช่น โรม 3:10-18 ตรงกับพระคัมภีร์เดิม
หลายข้อ (จาก ปัญญาจารย์ 7:20; สดุดี 14:2, 3; 5:9; 10:7; อีสยาห์ 59:7, 8)

ผู้เขียนพระวจนะตระหนักว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นสิ่งที่แบ่งแยกไม่ได้
แต่เชื่อมโยงเข้าด้วยกันตามหัวข้อหลักและเจริญขึ้น ไม่มีคำว่าความไม่ลงรอย
กัน ระหว่างพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้บรรจุ
“พระกิตติคุณใหม่” หรือศาสนาใหม่ พระคัมภีร์เดิมถูกเปิดออกมาในพระ-
คัมภีร์ใหม่ และพระคัมภีร์ใหม่สร้างขึ้นบนพื้นฐานของพระคัมภีร์เดิม พระ-
คัมภีร์ทั้งสองภาคจึงมีความสัมพันธ์กัน ต่างส่องแสงให้กันและกัน

ความเป็นเอกภาพของพระคัมภีร์บอกเป็นนัยว่า พระคัมภีร์ทั้งหมด
ควรถูกนำมาสู่การพิจารณา เมื่อเราศึกษาหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งของพระคัมภีร์
มากกว่าที่จะเสริมสร้างคำสอนของเราขึ้นจากข้อพระคัมภีร์เพียงตอนเดียว
เท่านั้น

**เราควรทำอะไรเมื่อเราอ่านหรือศึกษาพระคัมภีร์ และเมื่อมีรู้สึก
ว่าบางข้อความมีความขัดแย้งกัน ควรทำอย่างไร**

วันอังคาร

ความชัดเจนของพระคัมภีร์

The Clarity of Scripture

ข้อความใดของพระคัมภีร์เพียงข้อเดียว จะมีเหตุผลเล็กน้อย ถ้าความ
หมายของพระคัมภีร์ข้อนั้นไม่ชัดเจน

อ่านพระธรรมมัทธิว 21:42; มัทธิว 12:3, 5; มัทธิว 19:4; มัทธิว 22:31; มาระโก 12:10, 26; ลูคา 6:3; มัทธิว 24:15 และ มาระโก 13:14 การกล่าวทวนข้ออ้างอิงพระคัมภีร์ของพระเยซู บอกอะไรเป็นนัยเกี่ยวกับความชัดเจนของข่าวสาร

พระคัมภีร์ไม่มีอะไรน่าสงสัยเพราะสอนได้ชัดเจนเพียงพอจนเด็กและผู้ใหญ่สามารถเข้าใจได้ โดยเฉพาะหัวข้อที่เป็นคำสอนพื้นฐาน แต่ก็มีความรู้ระดับลึกที่ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญอธิบายจึงจะเข้าใจได้ เพราะคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์สามารถเป็นที่เข้าใจสำหรับทุกคน ผู้เชื่อทุกคนจึงควรศึกษาและตีความพระคัมภีร์เพื่อตนเอง แทนที่จะจำกัดการตีความหมายไว้กับคนเพียงไม่กี่คนให้ทำหน้าที่เป็นบุโรหิตเท่านั้น พระคัมภีร์มีความเรียบง่าย มีเหตุผลตามตัวอักษร ยกเว้นบางข้อที่มีเครื่องหมายแสดงเจตนาไว้ชัดเจนเท่านั้น ไม่เหมือนผลไม้เปลือกแข็งที่ต้องปอกจึงจะเข้าถึงเนื้อใน ไม่ใช่สิ่งลึกลับที่ถูกซ่อนไว้ หรือมีความหมายแฝงที่ผู้ริเริ่มเท่านั้นจะเปิดออกได้ *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000, page 65) ความชัดเจนของพระคัมภีร์ขึ้นอยู่กับการใช้ภาษา การแสดงความรู้สึก และถ้อยคำของพระคัมภีร์ เพราะมีความหมายเจาะจงที่ผู้เผยพระวจนะตั้งใจจะสื่อให้รู้มากกว่าความหมายแบบกว้างๆ แต่บางครั้งเราก็เข้าใจได้ไม่กระจ่าง เพราะเราเป็นมนุษย์ที่ล้มลงในความบาป อย่างไรก็ตามพระวจนะของพระเจ้ามีความชัดเจนเพียงพอที่จะช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เราต้องการ โดยเฉพาะเรื่องความรอด

คิดย้อนหลังไปเกี่ยวกับเวลาที่คุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์บางข้อ แต่ต่อมาก็ได้รับความกระจ่าง คุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น และประสบการณ์นี้สามารถช่วยคนอื่นให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างไร

พูด

พระคัมภีร์ตีความหมายพระคัมภีร์

Scripture Interprets Scripture

เพราะพระคัมภีร์เป็นเอกภาพ พระคัมภีร์จึงสามารถตีความหมายตัวเองได้ ถ้าปราศจากความเป็นเอกภาพ พระคัมภีร์ไม่อาจส่องให้เห็นความ

หมายของตัวเอง พระคัมภีร์บางข้อตีความหมายพระคัมภีร์ข้ออื่น นี่คือกุญแจสู่ความเข้าใจพระคัมภีร์ด้วยการเชื่อมโยง

อ่าน ลูคา 24:27, 44, 45 พระเยซูทรงอ้างพระคัมภีร์เดิม เพื่ออธิบายว่าพระองค์เป็นใคร สิ่งนี้สอนเราเรื่องการใช้พระคัมภีร์ได้อย่างไร

ข้อดีของการใช้พระคัมภีร์ตีความหมายพระคัมภีร์ คือให้พระคัมภีร์ส่องแสงแก่ตัวเองมากขึ้น เราไม่จำเป็นต้องไปคิดอะไรเพิ่มเติมมาก สิ่งที่เราทำคือระมัดระวังบริบทของแต่ละตอนให้ถูกต้องเท่านั้น ตามที่อัครทูตเปาโลกล่าว “เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์” (โรม 15:4) เราควรศึกษาพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่พูดถึงหัวข้อที่เราศึกษา “พระคัมภีร์เป็นผู้อธิบายตัวเอง นำพระคัมภีร์ข้อหนึ่งไปเปรียบเทียบกับอีกข้อหนึ่ง นักเรียนต้องดูภาพรวมของเรื่องทั้งหมดและดูความสัมพันธ์ของแต่ละส่วน เขาต้องได้รับความรู้ที่เป็นหัวใจหลักของเรื่อง เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับโลก เกี่ยวกับต้นกำเนิดของความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่และพันธกิจการไถ่บาป” (เอลเลน จี. วัตส์, *การศึกษา*, หน้า 190) เป็นสิ่งสำคัญที่จะศึกษาพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนด้วยการเปรียบเทียบพระคัมภีร์แต่ละข้อ ถ้าเป็นไปได้ควรศึกษาด้านฉบับภาษาเดิม หรืออย่างน้อยให้ใช้พระคัมภีร์ที่ได้รับการแปลอย่างถูกต้องจากต้นฉบับภาษาฮีบรูและภาษากรีก แม้ความรู้ด้านภาษาต้นฉบับบางตอนอาจเข้าใจได้ยาก แต่ก็สามารถช่วยเราได้เมื่อต้องการ ถ้าศึกษาจากภาษาเดิมไม่ได้ ก็ให้อธิษฐานและศึกษาอย่างสัตย์ซื่อด้วยความถ่อมใจแล้วจะได้ผลแน่นอน

จงพิจารณาหลักคำสอน เช่น “สภาพของคนตาย” ถ้าศึกษาจากพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อ โดยละเลยข้ออื่นที่กล่าวถึงความตาย อาจทำให้เข้าใจผิดได้ สิ่งนี้สอนเราว่าจำเป็นต้องรวบรวมข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับแต่ละหัวข้อมาศึกษาด้วยกันจึงจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้ถูกต้อง

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 8:20 เพราะเหตุใดการอ้างข้อพระคัมภีร์จึงสำคัญ “ไปดูธรรมบัญญัติและถ้อยคำพยาาน” นี่คือนาตรฐานของการสอนหลักความเชื่อของเรา สิ่งนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับผู้เผยพระวจนะ

เมื่อพูดถึง “พระคัมภีร์เท่านั้น” เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะเผชิญกับคำถามเกี่ยวกับนาง เอลเลน จี. ไวท์ ที่อ้างว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นผู้สื่อข่าวสำหรับพลไพร่กลุ่มสุดท้ายที่เหลืออยู่ของพระเจ้า คำถามคือ งานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ เกี่ยวพันกับพระคัมภีร์อย่างไร

ถ้าอ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ อย่างคร่าวๆ จะเห็นว่าสำหรับนางแล้ว พระคัมภีร์เป็นพื้นฐาน และเป็นศูนย์กลางของความคิดและศาสนศาสตร์ทั้งหมด บ่อยครั้งที่นางยืนยันว่า พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจ และเป็นมาตรฐานสูงสุดสำหรับหลักความเชื่อ และหลักปฏิบัติทั้งหมด (*สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 595) ยิ่งกว่านั้นนาง เอลเลน จี. ไวท์ สนับสนุนและยกระดับหลักการของโปรเตสแตนต์ที่เชิดชู “พระคัมภีร์เท่านั้น” อย่างชัดเจน (*สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 9) ความเห็นในงานเขียนของนางเมื่อเทียบกับพระคัมภีร์ งานเขียนของนาง “เป็นแสงสว่างดวงเล็กที่นำชายและหญิงไปสู่แสงสว่างดวงใหญ่” คือพระคัมภีร์ (*Advent Review and Sabbath Herald*, 20 มกราคม 1903) งานเขียนของนางไม่เคยเป็นทางลัดหรือแทนที่พระคัมภีร์ นางแนะนำว่า “ท่านไม่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ หากท่านได้นำพระวจนะของพระเจ้ามาศึกษา ด้วยความปรารถนาที่จะเข้าถึงมาตรฐานความสมบูรณ์ของชีวิตคริสเตียนแล้ว ท่านก็ไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือคำพยาานของของข้าพเจ้า แต่เพราะท่านได้ละเอียดที่จะทำให้อ่านคุ้นเคยกับพระธรรมที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าที่ผู้เผยพระวจนะเขียนขึ้น พระองค์จึงหาวิธีจะเข้าถึงพวกท่านด้วยคำพยาาน” (*เอลเลน จี. ไวท์, คำพยาานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 2, หน้า 605) ในลักษณะเช่นนี้ งานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ คู่มือคุณค่า เพราะได้รับการดลใจแบบเดียวกับผู้เขียนพระคัมภีร์ แต่งานเขียนของนางทำหน้าที่

ต่างไปจากพระคัมภีร์ งานเขียนของนางไม่ได้เพิ่มเข้ากับหน้าพระคัมภีร์ แต่อยู่ใต้สังกัดของพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ นางไม่เคยมีเจตนาให้งานเขียนของนางเข้ามาแทนที่พระคัมภีร์ แต่ให้ทำหน้าที่เชิดชูพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์เป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวสำหรับความเชื่อและการปฏิบัติ

คิดเกี่ยวกับข่าวสารที่พระเจ้าทรงประทานให้เราผ่าน เอลเลน จี. ไวท์ เราจะเห็นคุณค่าของแสงสว่างอันน่าทึ่งที่มาจากงานเขียนของนางและเทิดทูนพระคัมภีร์ขึ้นสูงสุดได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านการตีความหมาย *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* อ่านตอนที่คล้ายกันในพระคัมภีร์: พระคัมภีร์ตีความหมายตัวเอง พระคัมภีร์มีความมั่นคงยั่งยืนและมีความชัดเจน, หน้า 64-66 อ่านบทที่ 20 พระคัมภีร์ใช้ในการสอนและการศึกษา, หน้า 185-192; ความเป็นอันดับหนึ่งของพระวจนะ, *Selected Message*, เล่ม 3, หน้า 29-33)

“นักศึกษาพระคัมภีร์ควรได้รับการสอนให้เข้าหาพระคัมภีร์ด้วยจิตวิญญาณของผู้เรียน เราต้องค้นหาแต่ละหน้ามิใช่เพื่อสนับสนุนความคิดเห็นของเรา แต่เพื่อให้รู้สิ่งที่พระเจ้าตรัส ความรู้ที่แท้จริงของพระคัมภีร์จะได้รับผ่านพระวิญญาณที่ทรงดลใจให้คนเขียนพระคัมภีร์ขึ้นเท่านั้น และเพื่อที่จะได้รับความรู้นี้ เราต้องดำเนินชีวิตตาม ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาเราต้องเชื่อฟัง... การศึกษาพระคัมภีร์จะต้องทำด้วยความขยันหมั่นเพียร เหมือนคนขุดหาทองในเหมืองทอง พวกเขามีความกระตือรือร้น และยืนหยัดไม่ลดละ เราก็ต้องทำแบบเดียวกัน” (เอลเลน จี. ไวท์, *การศึกษา*, หน้า 189)

“เมื่อท่านให้พระวจนะเป็นอาหารดูจเนื้อหรือเครื่องดื่ม เมื่อท่านทำงานเป็นนิสัย ท่านจะทราบที่ท่านได้รับคำแนะนำจากพระเจ้าได้อย่างไร” เอลเลน ไวท์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเทิดพระวจนะอันล้ำค่าให้สูงขึ้นต่อท่านทั้งหลายในวันนี้ อย่าทำผิดซ้ำ จงค้นหาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสอะไร และทำ

ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพระบัญชา” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 3, หน้า 33)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การมองไปที่พระคัมภีร์ที่เลือกไว้เพียงไม่กี่ข้อ ทำให้ความเชื่อผิดพลาดได้อย่างไร
2. พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงนั้น ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก” (มัทธิว 11:11) ข้อความนี้กล่าวถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในฐานะผู้เผยพระวจนะ สิ่งนี้สอนเราว่าผู้เผยพระวจนะแท้ไม่จำเป็นต้องเขียนพระคัมภีร์ และสิ่งนี้เป็นหลักฐานสนับสนุนพันธกิจของเอลเลน จี. ไวท์ ตามความเชื่อของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสอย่างไร
3. ในฐานะที่เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นโปรเตสแตนต์ที่เชื่อเรื่องสิทธิอำนาจเพียงหนึ่งเดียวของพระคัมภีร์เช่นเดียวกับหลาย ๆ คณะ แต่หลักความเชื่อของแต่ละคณะก็ยังไม่ตรงกันทั้งหมด เราจะอธิบายสิ่งที่แต่ละคณะอ้างว่าพวกเขาได้รับหลักความเชื่อ นั้นจากพระคัมภีร์อย่างไร

บทที่ 6

สาเหตุที่จำเป็นต้องตีความหมาย

Why Is Interpretation Needed

วันที่ 2 – 8 พฤษภาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 24:36-45; 1 โครินธ์ 12:10; 1 โครินธ์ 14:26;

กิจการฯ 17:16-32; ยอห์น 12:42, 43

ข้อควรจำ

“แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยพระเจ้านั้นไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์”
(ฮีบรู 11:6)

การอ่านพระคัมภีร์ก็เป็นการตีความหมายพระคัมภีร์ แต่เราจะใช้หลักการอะไร เราอาจพบข้อเขียนประเภทต่างๆ เช่น คำอุปมา คำพยากรณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏในความฝัน หรือเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ การแยกประเภทและการตีความหมายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับแต่ละบริบทที่อ่าน

บางคนใช้พระคัมภีร์เหมือนคำทำนาย คือเปิดแบบสุ่มเพื่อหาพระคัมภีร์สักข้อที่หวังว่าจะให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหา แต่วิธีนี้จะทำให้เกิดผลที่แตกต่างและผิดพลาดได้

ตัวอย่างเช่น เมื่อสามีออกจากบ้านตอนกลางคืนไปหาหญิงอื่น ภรรยา ก็อธิษฐานและเปิดพระคัมภีร์ เธอพบข้อพระคัมภีร์ในปฐมกาล 3:15 ที่เขียนว่า

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน” เธอมั่นใจว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสามีของเธอและผู้หญิงคนนั้นจะไม่ยืนยาว เพราะพระเจ้าอยู่ฝ่ายเธอ การอ่านพระคัมภีร์โดยไม่ดูบริบทให้ชัดเจน ไม่นานพระคัมภีร์ข้อนั้นจะกลายเป็นข้อแก้ตัว จึงจำเป็นต้องดูความหมายให้ถูกต้องด้วย

วันอาทิตย์

การสันนิษฐานล่วงหน้า Presuppositions

อ่านพระธรรมลูกา 24:36-45 มีอะไรเกิดกับเหล่าสาวกที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ แต่ไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ไม่มีใครเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยจิตที่ว่างเปล่า ทุกคนเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งส่งผลต่อการตีความหมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้แต่เหล่าสาวกก็ยังมีความคิดเห็นเฉพาะของพวกเขาว่า ใครคือพระเมสสิยาห์ และพระองค์ถูกคาดหวังอย่างไร ความมั่นใจอย่างหนักแน่นของพวกเขาเกิดขึ้นไม่ให้พวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง พวกเขาจึงเข้าใจพระเยซูและเหตุการณ์ต่างๆ ผิดได้

เราทั้งปวงยึดมั่นในสิ่งเราเชื่อเกี่ยวกับโลก ความเป็นจริงสูงสุด พระเจ้าและอื่นๆ เรามีการสันนิษฐานล่วงหน้าโดยไม่รู้ตัว เมื่อเราตีความหมายพระคัมภีร์ ไม่มีใครเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยจิตที่ว่างเปล่า บางคนไม่ยอมรับความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าทรงแทรกแซง บุคคลนั้นจะไม่เข้าใจพระคัมภีร์ว่าเป็นบันทึกความจริงที่พระเจ้าทรงทำในประวัติศาสตร์ แต่จะตีความหมายพระคัมภีร์ต่างออกไปจากผู้ที่ยอมรับว่าสิ่งเหนือธรรมชาติว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง

การตีความหมายของพระคัมภีร์ไม่อาจทิ้งเหตุการณ์ที่เกิดในอดีต สถานที่ แนวคิด และอคติหรือความเชื่อ การที่จะเป็นกลาง หรือการยึดถือข้อเท็จจริงภายนอกอย่างเด็ดขาด ไม่อาจทำได้เบ็ดเสร็จ การศึกษาพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ต่อต้านการสันนิษฐานล่วงหน้าเกี่ยวกับธรรมชาติของโลกและธรรมชาติของพระเจ้า

ข่าวดีคือพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถเปิดตาออกและแก้ไขเราให้เห็นความจริงและความเชื่อที่เป็นอคติได้ เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ด้วยจิตใจที่เปิดออกและสัตย์ซื่อ พระคัมภีร์จะให้ความมั่นใจได้ แม้กับบุคคลที่มีพื้นฐานที่แตกต่างมากก็สามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้ เพราะ “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13)

ท่านมีการสันนิษฐานเกี่ยวกับโลกอย่างไร ท่านจะอุทิศตัวให้พระวจนะของพระเจ้า เพื่อให้พระวจนะหล่อหลอมความคิดของท่านให้สอดคล้องกับความจริงที่พระคัมภีร์สอนได้อย่างไร

วันจันทร์

การแปลและการตีความหมาย

Translation and Interpretation

พระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นเป็นภาษาฮีบรูโบราณ ส่วนใหญ่เป็นภาษาฮีบรู มีไม่กี่ตอนที่เขียนเป็นภาษาอารามaic ส่วนพระคัมภีร์ใหม่เขียนขึ้นเป็นภาษากรีกโบราณ ที่คนในปัจจุบันนี้ไม่พูดแล้ว พระคัมภีร์จึงจำเป็นต้องได้รับการแปลเป็นภาษาสมัยใหม่หลายภาษา

แต่งงานแปลทุกชิ้นจะต้องมีการตีความหมายไม่มากนักน้อย บางคำในภาษาหนึ่งอาจไม่มีคำแปลตรงตัวในอีกภาษาหนึ่ง ผู้แปลต้องใช้ศิลปะและความชำนาญอย่างระมัดระวังในการแปลและตีความหมาย ที่เรียกว่า “hermeneutics” (อรรถปริวรรตศาสตร์)

อ่าน พระธรรม 1 โครินธ์ 12:10; 1 โครินธ์ 14:26; ยอห์น 1:41, 9:7; กิจการฯ 9:36 และ ลูคา 24:27 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเห็นแนวคิดในการตีความหมายและการแปลอย่างไร ส่วนในลูคา 24:27 การที่พระเยซูอธิบายของพระคัมภีร์นี้ให้เหล่าสาวก ทำให้เราเห็นความสำคัญของการตีความหมายอย่างไร

คำว่า “hermeneuo” ในภาษากรีกถูกแปลงเป็นภาษาอังกฤษว่า “hermeneutics” หมายถึง “การตีความหมายพระคัมภีร์” คำนี้เป็นชื่อของเทพ “Hermes” (เฮอร์เมส) ที่เป็นผู้สื่อข่าวของเทพเจ้าทั้งหลาย ในฐานะที่

เป็นผู้รับผิดชอบงานด้านนี้ การแปลข่าวสารของพระเจ้าสำหรับประชาชนจึงสำคัญมาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเราคือการตีความหมายพระคัมภีร์ นอกจากเราจะอ่านภาษาเดิมได้เท่านั้น การที่จะเข้าถึงความจริงได้ต้องมีการแปล เป็นเรื่องน่ายินดีที่พระคัมภีร์หลายฉบับแปลได้ดีมาก ดังนั้นแม้เราจะไม่จู้จึกภาษาเดิมของพระคัมภีร์ เราก็สามารถเข้าใจความหมายสำคัญที่พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านพระคัมภีร์ได้ แม้ว่าการรู้ในภาษาเดิมจะมีประโยชน์มาก แต่พระคัมภีร์ที่แปลได้ดีและการตีความหมายพระคัมภีร์ได้อย่างเหมาะสมก็สำคัญมาก ดังที่เราเห็นในลูกา 24:27 ที่เป็นกุญแจของการตีความหมายพระคัมภีร์ ให้คนอื่นเข้าใจถูกต้องตามความจริง

หลายคนมีโอกาสดูพระคัมภีร์ฉบับแปลหลายฉบับ แต่บางคนอาจไม่มีโอกาสเช่นนั้น ไม่ว่าคุณจะใช้พระคัมภีร์ฉบับใด เราควรใช้เวลาในการศึกษาและแปลความหมาย

วันอังคาร

พระคัมภีร์และวัฒนธรรม

The Bible and Culture

อ่านพระธรรมกิจการฯ 17:16-32 อัครทูตเปาโลพยายามสื่อพระกิตติคุณด้วยวิธีใหม่ คือใช้หลักปรัชญาตามวัฒนธรรมของชาวกรีก เพื่อเข้าหาชาวกรีก ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ถ้าเราจะเข้าถึงคนต่างวัฒนธรรมด้วยวิธีที่เปาโลใช้ และเราจะประเมินผลจากวิธีนั้นได้อย่างไร

ภูมิหลังความรู้ด้านวัฒนธรรมของตะวันออกไกลช่วยเราได้มาก ทำให้เข้าใจเนื้อหาบางตอนของพระคัมภีร์ เช่น วัฒนธรรมของชาวฮีบรู มีการยกความดีให้บุคคลที่ไม่ได้ทำโดยตรง แต่ได้อนุญาตให้เกิดขึ้น ดังนั้นผู้ที่ได้รับการดลใจให้เขียนพระคัมภีร์จึงยกความดีให้พระเจ้า ในขณะที่ความคิดของชาวตะวันตก จะเห็นว่าเพราะพระองค์ทรงอนุญาต หรือไม่ทรงขัดขวางจากการเกิดขึ้น เช่น พระเจ้าทรงทำให้ดวงใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง” (จาก “วิธีการศึกษาพระคัมภีร์” ตอนที่ 4)

คำถามเกี่ยวกับการตีความหมายพระคัมภีร์คือ วัฒนธรรมของพระคัมภีร์ยังเป็นเงื่อนไขอยู่ใหม่ หรือเฉพาะวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องพันเหมือนเครือญาติเท่านั้นที่ยังอ้างสิทธิ์ได้ เมื่อข่าวสารของพระเจ้าถูกประทานให้เฉพาะบางวัฒนธรรมและมอบหมายให้ผู้อยู่ในวัฒนธรรมนั้นประกาศกับมนุษย์ทั้งมวล จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าคนที่ได้รับข่าวสารได้กลายเป็นพื้นฐานที่ใช้ทดสอบและตีความหมาย

ใน กิจการฯ 17:26 อัครทูตเปาโลได้ชี้ให้เห็นส่วนที่บ่อยครั้งคนมองข้ามไปว่า พระเจ้าทรงสร้างเราทั้งปวงด้วยสายโลหิตเดียวกัน แม้ว่าเราจะมีวัฒนธรรมแตกต่างกัน พระคัมภีร์พูดถึงสายสัมพันธ์อันเดียวกันที่ผูกพันมนุษย์ทั้งหมดเข้าด้วยกันจากการทรงสร้างของพระเจ้า ความบาปทำให้ทุกคนต้องการความรอดที่ไม่จำกัดอยู่ที่วัฒนธรรมเดียว ทุกคนต้องการความรอดที่พระคริสต์ทรงเสนอให้โดยการสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระองค์

แม้พระเจ้าจะตรัสผ่านคนบางรุ่น แต่พระองค์ทรงเห็นว่ารุ่นต่อไปในอนาคตจะอ่านพระวจนะและเข้าใจความจริงเหล่านั้น และความจริงจะอยู่ต่อไปผ่านข้อจำกัดของสถานการณ์ในการเขียน

วิชาพีชคณิต (algebra) ที่สร้างขึ้นในศตวรรษที่ 9 ณ กรุงแบกแดด ไม่ได้ถูกจำกัดให้ใช้ได้เฉพาะเวลาและสถานที่แห่งนั้นเท่านั้น

เช่นเดียวกับความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า แม้จะถูกเขียนมานานมาแล้ว ในวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเราในเวลานี้มาก แต่ความจริงที่อยู่ในพระคัมภีร์ยังคงมีคุณค่า มีความถูกต้อง และมีประโยชน์เหมือนตอนที่เขียนขึ้นในครั้งแรก

พุทธ

ธรรมชาติของความบาปและการล้มลง

Our Sinful and Fallen Nature

อ่านพระธรรมยอห์น 9:39-41 และ ยอห์น 12:42, 43 มีอะไรขัดขวางผู้คนไม่ได้รับความจริง ข้อความใดที่เราต้องระมัดระวังเพื่อจะไม่เหมือนคนเหล่านี้

เป็นการง่ายเพียงใดที่จะมองย้อนกลับไป และเห็นสายตาดูหมิ่นของผู้นำศาสนาที่ปฏิเสธพระเยซู แม้ว่าพวกเขาจะเห็นหลักฐานที่มีพลัง เราจำเป็นต้องระวังตัวเองในการเข้าหาพระวจนะของพระเจ้า

ความบาปทำให้ลืมหืมตา และทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า ความบาปส่งผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทุกคน ข้ามันยังส่งผลต่อความสามารถในการตีความหมายพระคัมภีร์ด้วย แม้ความคิดของมนุษย์ก็ถูกนำไปสู่ความบาป ดังนั้นเมื่อจิตใจและความคิดของเราได้เสื่อมทรามไปเพราะความบาป ใจของเราจึงปิดไม่รับความจริงของพระเจ้า และติดตามนิสัยของความเสื่อมทรามนี้ไป ซึ่งสามารถพบได้จากความคิดของเรา ไม่ว่าจะเป็นความหยิ่ง การหลอกตัวเอง ความสงสัย การแยกตัว และการไม่เชื่อฟัง

บุคคลที่หยิ่งจะยกตนขึ้นเหนือพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ ความหยิ่งนำไปสู่การตีความหมายที่เน้นเหตุผลของมนุษย์มากเกินไป ซึ่งสุดท้ายจะนำไปสู่การเป็นผู้ตัดสินความจริงในพระคัมภีร์ ทำที่เช่นนี้เท่ากับลบลทธิอำนาจของพระเจ้าให้น้อยลงไป

บางคนมีความโน้มเอียงที่จะฟังแต่แนวคิดที่ดึงดูดใจตน ซึ่งขัดกับพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงเตือนเราถึงอันตรายของการหลอกลวงตัวเอง (วิวรณ์ 3:17) ความบาปเลี้ยงความสงสัยที่ทำให้เราหวั่นไหว และไม่เชื่อพระวาระของพระเจ้า เมื่อคนหนึ่งมีความสงสัย การตีความหมายพระคัมภีร์จะไม่มีวันนำไปสู่ความถูกต้อง นอกจากนี้ผู้ซึ่งสงสัยจะเป็นคนที่ยกตนขึ้น สิ่งที่เขาตัดสินไม่เป็นที่ยอมรับตามพระคัมภีร์

เราควรเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยความเชื่อและยอมจำนน ปราศจากการวิพากษ์วิจารณ์และความสงสัย ความสงสัยนำเราให้ห่างไปจากพระเจ้าและพระคัมภีร์ สุดท้ายจะนำไปสู่การไม่เชื่อฟัง คือไม่เต็มใจที่จะติดตามนำพระทัยของพระเจ้าที่เปิดเผยให้ทราบ

ท่านเคยพบว่าตนกำลังต่อสู้กับความเชื่อมั่น จากสิ่งที่อ่านในพระคัมภีร์หรือไม่ เช่นพระคัมภีร์ชี้ให้ทำสิ่งหนึ่ง แต่ท่านต้องการทำสิ่งอื่น และท่านได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์เช่นนี้

วันพฤหัสบดี

สาเหตุที่การตีความหมายมีความสำคัญ

Why Interpretation Is Important

อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 8:1-3, 8 เพราะเหตุใดการเข้าใจพระคัมภีร์อย่างชัดเจนจึงสำคัญมากสำหรับเรา ไม่เพียงแต่สำหรับบุคคลเท่านั้นแต่สำหรับคริสตจักรด้วย

คำถามที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ คือเรื่องความรอด เราจะรอดได้อย่างไร มีอะไรอื่นอีกที่สำคัญที่สุดในระยะยาวของชีวิต และอะไรคือสิ่งที่ดีตามที่พระเยซูตรัสว่า “เพราะเขาจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้สิ่งของหมดทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน” (มัทธิว 16:26)

แต่การจะทราบสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับความรอดขึ้นอยู่กับ การตีความหมาย ถ้าเราเข้าใจและตีความหมายพระคัมภีร์ผิด เราจะสรุปผิดด้วย ไม่เพียงแต่เรื่องความรอดเท่านั้นแต่เรื่องอื่นด้วย และถ้าเรามีข่าวสารที่จะให้ กับโลก แต่เราสับสนเกี่ยวกับความหมายของข่าวสาร เราจะประกาศข่าวสาร อย่างมีประสิทธิภาพให้คนอื่นได้อย่างไร

อ่านข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์ 14:6-12 อะไรคือ ประเด็นด้านศาสนศาสตร์ตรงนี้ เพราะเหตุใดการเข้าใจข่าวสารอย่าง ถูกต้องจึงมีความสำคัญต่อพันธกิจการประกาศของเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, ทำอะไรกับความสงสัย, สันติวิถี, หน้า 105-113 และอ่านจากเอกสาร “Methods of Bible Study” Section 1: “Bible Study: Presuppositions, Principles, and Methods” Section 2: “Presupposition Arising from the Claim of Scripture” and Section 3: “Principles for Approaching the Interpretation of Scripture” (Methods of Bible Study can be found at www.Adventisbiblicalresearch.org/metherials/Bible-interpretation-hermeneutics/methods-bible-study)

“ในการศึกษาพระวจนะ จงทิ้งการสืบสวนและความคิดเห็นไว้ที่ประตู ก่อน รวมถึงแนวคิดที่ปลูกฝังไว้ ท่านจะเข้าไปไม่ถึงความจริงถ้าท่านศึกษาพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์แนวคิดของท่าน จงวางสิ่งเหล่านี้ไว้ที่หน้าประตู ด้วยดวงใจที่สำนึกผิด จงเข้าไปเพื่อรับฟังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะตรัสอะไรกับท่าน ในฐานะเป็นผู้ที่แสวงหาความจริงด้วยความถ่อมใจ จงนั่งลงที่พระบาทของพระคริสต์ และเรียนรู้จากพระองค์ ผู้ทรงประทานความเข้าใจให้ สำหรับบางคนที่ฉลาดเกินไป จากความหยิ่ง ความถือดีเมื่อพวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ พระคริสต์ตรัสว่า ท่านต้องกลายเป็นคนสุภาพอ่อนโยน ถ้าท่านปรารถนาเป็นคนฉลาดและได้รับความรอด”

“อย่าอ่านพระวจนะตามของความคิดเห็นที่ผ่านมา แต่ด้วยดวงจิตที่ปราศจากอคติ จงแสวงหาอย่างระมัดระวังพร้อมกับอธิษฐานอย่างจริงจัง ขณะที่ท่านกำลังอ่านพระวจนะ ความมั่นใจจะเข้ามา และท่านจะพบว่า ความคิดเห็นที่ท่านเก็บไว้ในสมองไม่สอดคล้องกับพระวจนะ จงอย่าพยายามแสวงหาพระวจนะเพื่อนำมารับรองความคิดของท่าน แต่จงปรับเปลี่ยนความเห็นของท่านให้สอดคล้องกับพระวจนะ อย่าปล่อยให้สิ่งที่ท่านเชื่อ หรือได้ปฏิบัติมาในอดีตเป็นตัวควบคุมความเข้าใจของท่าน จงเปิดตาและใจดูสิ่งอัศจรรย์ที่ส่งมาจากพระบัญญัติ จงค้นหาว่ามีอะไรเขียนไว้ตรงนั้น จากนั้นจงวางเท้าของท่านลงบนศิลาในรันดร์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ข่าวประเสริฐสำหรับเยาวชน*, หน้า 260)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความคิดเห็น การศึกษา และวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการตีความหมายพระคัมภีร์ของเราอย่างไร เพราะเหตุใดจึงสำคัญสำหรับเราที่จะรู้ถึงอิทธิพลเหล่านี้
2. เราทุกคนเป็นคนบาป และได้รับอิทธิพลจากความบาป ความบาปมีผลต่อการอ่านพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร และทำอย่างไรเราจึงจะไม่ตีความหมายพระคัมภีร์ไปตามที่เราต้องการ
3. การที่เราเข้าใจเวลาและวัฒนธรรมในพระคัมภีร์ จะช่วยให้เราเข้าใจเนื้อหาในพระคัมภีร์ดีขึ้นได้อย่างไร จงยกตัวอย่างและอธิบาย

บทที่ 7

ภาษา ข้อความ และบริบท

Language, Text and Context

วันที่ 9 – 15 พฤษภาคม 2020

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46, 47; 1 พงศกษัตริย์ 3:6; กัณฑ์ดารวิถิ 6:24–26;
ปฐมกาล 1:26, 27; ปฐมกาล 2:15–23; 15:1–5

ข้อควรจำ

“จงรับหนังสือแห่งธรรมบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธ-
สัญญาแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่น
เพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:
26)

มี ภาษาพูดทั่วโลกมากกว่า 6,000 ภาษา ท่ามกลางจำนวน
ประชากรโลกหลายพันล้านคน พระคัมภีร์ทั้งเล่มได้รับการแปล
และพิมพ์ไปแล้วกว่า 600 ภาษา ฉบับแปลเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่หรือบางส่วน
ได้รับการแปลและพิมพ์ออกแล้วกว่า 2,500 ภาษาเช่นกัน นับว่าพระคัมภีร์
ได้รับการแปลและพิมพ์เป็นภาษาต่างๆ มากทีเดียว แต่ก็ยังน้อยกว่าครึ่งของ
จำนวนของภาษาที่ใช้ทั่วโลก

มีการคำนวณกันว่า คนประมาณ 1,500 ล้านคน ไม่มีพระคัมภีร์ฉบับ
แปลเต็มทั้งเล่มเป็นภาษาแรกของพวกเขา จึงยังมีงานอีกมากที่จะต้องทำให้
เสร็จ ความพยายามของสมาคมพระคัมภีร์ได้ให้ความมั่นใจว่า คน 6,000 ล้าน
คนสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้

มีพระพระอะไรอยู่ท่ามกลางคนที่มีความเชื่อที่มีพระคัมภีร์เป็นภาษาของตน บ่อยครั้งเราก็รู้สึกแต่ว่ามีพระคัมภีร์เท่านั้น โดยลืมไปว่ามีคนจำนวนมากในช่วงหลายศตวรรษในทวีปยุโรป ที่ผู้มีอิทธิพลในเวลานั้นเก็บพระคัมภีร์ไว้ไม่ให้คนทั่วไปอ่าน การปฏิรูปศาสนา ทำให้มีการแปลพระคัมภีร์ บวกกับการประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ ทำให้มีการพิมพ์พระคัมภีร์ออกมามากขึ้นในเวลาที่ผ่านมา การจำกัดไม่ทำให้มีการอ่านพระคัมภีร์ก็ไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป แต่ปัญหาคือคนที่มีความเชื่อที่มีพระคัมภีร์จริงจะอ่านให้เข้าใจเพื่อรับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณได้อย่างไร และจะเรียนรู้จักพระเจ้าจากพระคัมภีร์ได้อย่างไร

วันอาทิตย์

การเข้าใจพระคัมภีร์

Understanding the Scriptures

อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี 3:16, 17 พระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรในการประทานพระคัมภีร์ให้เรา

พระคัมภีร์ได้รับการเขียนขึ้นเพื่อเป็นพยานให้พันธกิจของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ แผนการของพระองค์คือการไถ่เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ลุ่มหลงในความบาป พระองค์ทรงเลือกภาษาของมนุษย์เพื่อสอนเราถึงความชอบธรรม และทรงเลือกชนชาติอิสราเอลให้นำข่าวสารของพระองค์ไปสู่ประชาชาติทั่วโลก พระองค์ทรงให้ชนชาตินี้สื่อสารของพระองค์ผ่านภาษาฮีบรูของพวกเขา และมีข่าวสารบางส่วนที่เขียนขึ้นเป็นภาษาอาราเมคด้วย

ความรู้เรื่องขึ้นของอารยธรรมกรีก ทำให้ภาษากรีกถูกใช้อย่างแพร่หลาย ทำให้พระคัมภีร์ใหม่ได้รับการเขียนเป็นภาษากรีก และมีการแปลพระคัมภีร์เดิมเป็นภาษากรีกด้วย อัครทูตและสาวกในสมัยคริสตจักรเริ่มแรกใช้ภาษากรีกในการเผยแผ่พระกิตติคุณ หลังการสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู เหล่าสาวกได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยอห์น “เป็นพยานให้กับพระวาทะของพระเจ้า และให้กับคำพยานของพระเยซูคริสต์ คือทุกสิ่งที่คุณเห็น” (วิวรณ์ 1:2) พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าสาวกได้รับการดลใจให้ออกไปเป็นพยานถึงข่าวสารในพระคัมภีร์ตั้งแต่เล่มแรกถึงเล่มสุดท้าย

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46, 47 เพราะเหตุใดชาวอิสราเอลจึงต้องเชื่อฟัง “ถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46) ที่เป็นพระวาทะของพระเจ้ามาจนถึงสมัยของเราด้วย

คนบางกลุ่มอาจมีพระคัมภีร์หลายฉบับเป็นภาษาของตัวเอง บางกลุ่มอาจมีเพียงฉบับเดียว แต่ไม่ว่าเขาจะมีกี่ฉบับ กฎหมายสำคัญคือ การเก็บรักษาพระวาทะของพระเจ้าไว้ด้วยความรักและทำตามพระวาทะนั้น

เพราะเหตุใดจึงไม่ใช่ “เรื่องเล็กน้อย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:47) ที่จะเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า และสอนพระวาทะนั้นให้ลูกหลาน

วันจันทร์

คำและความหมาย

Words and Their Meanings

ในทุกภาษาจะมีบางคำที่มีความหมายกว้างและลึก ที่ยากจะแปลเป็นภาษาอื่นให้ได้ความหมายครบถ้วนด้วยคำเพียงคำเดียว คำเช่นนั้นต้องศึกษาให้ดูว่าจะใช้คำใดในการแปลพระคัมภีร์ จึงจะได้ความหมายที่ชัดเจน

อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 3:6; สดุดี 57:3; สดุดี 66:20; สดุดี 143:8 และ มีคาห์ 7:20 พระเจ้าทรงเมตตาต่อมนุษย์อย่างไร

คำว่า “chesed” (ความรักมั่นคง) ในภาษาฮีบรู เป็นคำที่มีความหมายกว้างและลึกมากในพระคัมภีร์เดิม คำนี้บรรยายถึงความรัก ความเมตตา และทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อประชากรของพระองค์ “พระองค์ทรงสำแดงความรักอันมั่นคงยิ่งใหญ่แก่ดาวิด ผู้เป็นบิดาของข้าพระองค์ และผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะที่ท่านดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความซื่อสัตย์ และความชอบธรรม ด้วยจิตใจซื่อตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่ไว้เพื่อท่าน” (1 พงศ์กษัตริย์ 3:6) “พระเจ้าจะทรงส่งความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ลงมา” (สดุดี 57:3) “พระองค์จะทรงสำแดงความสัตย์ซื่อแก่ยาโคบและความรักมั่นคงต่ออับราฮัม” (มีคาห์ 7:20) คำที่ขีดเส้นใต้แปลมาจากคำว่า “chesed” ที่บรรยายถึงความรัก ความเมตตาของพระเจ้า

อ่านพระธรรมกัณฑ์การวิถึ 6:24-26; โยบ 3:26; สดุดี 29:11; อีสยาห์ 9:6 และ อีสยาห์ 32:17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึง “shalom” (สวัสดิภาพ) หรือ (สันติสุข) อย่างไร

คำว่า “shalom” (ชาโลม) บ่อยครั้งถูกแปลว่า “สันติสุข” แต่คำนี้มีความหมายที่กว้างและลึกกว่านั้น สามารถแปลได้ว่า ทั้งหมด (wholeness) ครบถ้วน (completeness) หรือสวัสดิภาพ (well-being) พระพรของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์ช่วยให้เราให้อยู่ในสภาพ “shalom” (กัณฑ์การวิถึ 6:24-26) ความทุกข์ยากทำให้โยบอยู่ในสภาพไม่สบายทั้งกายและใจ หรือไม่สงบสุข เพราะขาดสันติสุข (shalom) การอาศัยอยู่ในโลกที่สับสนวุ่นวายจะเป็นพรอย่างมากที่ได้ต้อนรับวันสะบาโตด้วยคำว่า “สุขสันต์วันสะบาโต” (Shabbat shalom) เพื่อสื่อสารกับพระเจ้าที่ทรงประทานสันติสุขที่สมบูรณ์ให้แก่เรา

แม้เราจะไม่ทราบความหมายเดิมของคำในภาษาที่เราพูดหรืออ่าน แต่เราสามารถมีประสบการณ์จริงที่ทำให้เราเข้าใจความหมายของคำนั้นได้อย่างไร

วันอังคาร

การซ้ำ รูปแบบของคำ และความหมาย Repetition, Word Patterns and Meaning

ตามความคิดของชาวฮีบรู มีหลายวิธีที่จะเน้นคำให้มีความหมายหรือความสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากชาวยุโรป ภาษาฮีบรูไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน จึงใช้วิธีอื่นในการเน้นคำ

อ่านปฐมกาล 1:26, 27 และอีสยาห์ 6:1-3 มีคำใดที่ถูกกล่าวซ้ำในที่นี้ คำที่กล่าวซ้ำเหล่านี้ ถูกยกระดับขึ้นให้แตกต่างอย่างไร

ผู้เขียนชาวฮีบรูกล่าวถึงลักษณะของการสร้างบางอย่างซ้ำสามครั้ง เช่นเรื่องการสร้างมนุษย์ของพระเจ้า พระคัมภีร์ใช้คำว่า “bara” (สร้างขึ้น) พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้

เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27) ในที่นี้คำว่า “ทรงสร้าง” มีการซ้ำถึงสามครั้ง โมเสสผู้รับการดลใจให้เขียนพระธรรมปฐมกาล ได้ย้่าว่า มนุษย์ทั้งมวลถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และพวกเขาถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ นี่เป็นสิ่งสำคัญที่โมเสสเน้น

ในพระธรรมอิสยาห์ได้บรรยายถึงเสียงร้องของเสราฟิมว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วยพระศิริของพระองค์” (อิสยาห์ 6:3) เน้นถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้นำเกรงขามผู้ซึ่งเสด็จมาด้วยพระรัศมีเต็มพระวิหาร เราได้อ่านถึงความบริสุทธิ์ผ่านถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ ขณะที่ท่านยืนต่อพระพักตร์องค์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด แต่ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระยาห์เวห์จอมทัพ” (อิสยาห์ 6:5) แม้แต่ผู้เผยพระวจนะอย่างอิสยาห์ เมื่อเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ท่านได้ก้มศีรษะลง จิตใจยำเกรง เห็นความไร้ค่าของตน สิ่งนี้เกิดก่อนที่เปาโลจะกล่าวว่ามนุษย์เต็มไปด้วยบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (โรม บทที่ 1-3)

ในดาเนียล บทที่ 3 มีการกล่าวซ้ำคำว่า “ปฐมีภกร” (ดาเนียล 3:1, 2, 3, 5, 7, 10, 12, 14, 15, 18) ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์สร้างขึ้นสิบครั้ง โดยเปลี่ยนวลีและประโยค แสดงให้เห็นการกระทำของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ที่ต่อต้านพระฉายาของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยให้ทราบผ่านดาเนียล (ดาเนียล 2:31-45) นี่เป็นการเน้นถึงมนุษย์ที่พยายามสร้างพระขึ้นมานมัสการแทนพระเจ้าที่แท้จริง

พุทธ

ข้อความและบริบท

Texts and Contexts

คำในพระคัมภีร์จะไม่อยู่ตามลำพัง แต่อยู่ร่วมกับคำอื่นเป็นบริบท คำจะมีความหมายตามบริบทที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละประโยค ต้องเข้าใจความหมายของคำในประโยคก่อนที่จะเข้าใจความหมายในบริบทที่กว้างขึ้นของเรื่องทั้งหมด จึงจะสรุปความหมายได้ถูก

เปรียบเทียบ ปฐมกาล 1:27 กับปฐมกาล 2:7 และ ปฐมกาล 2:15-23 เราเข้าใจข้อความต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เหล่านี้ที่กล่าวถึง “อาดัม” ที่พระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเรียกว่า “มนุษย์” หรือ “ผู้ชาย” อย่างไร

มีการเข้าใจคำว่า “ทรงสร้าง” (bara) ในปฐมกาล 1:27 ที่บ่งชี้ถึงความสำคัญของการทรงสร้างมนุษย์ ตอนนี้นำเราเห็นคำว่า “มนุษย์” (Man) ถูกจำกัดความหมายในบริบทของ “ชายและหญิง” ซึ่งหมายความว่าคำในภาษาฮีบรู “อาดัม” จะต้องมีความหมายเป็นต้นตระกูลของมนุษยชาติ

ในปฐมกาล 2:7 คำว่า “มนุษย์” (Man) อธิบายถึงรูปร่างของอาดัมที่เกิดจากผงคลีดิน (ในภาษาฮีบรูคำว่า “adamah” เป็นการเล่นคำ) ตรงนี้ “มนุษย์” (อาดัม) เป็น “ผู้ชาย” สำหรับ “เอวา” ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นในภายหลังแต่แยกรายละเอียดเท่านั้น จากคำอธิบายในสองบริบทนี้ เราจะเห็นคำจำกัดความที่แตกต่างของ “อาดัม” (มนุษย์) (ปฐมกาล 1:27) และ “อาดัม” (ผู้ชาย) (ปฐมกาล 2:7) อัดัมเป็นบุคคลที่ได้รับการรับรองในลำดับวงศ์ตระกูลของมนุษย์ (ปฐมกาล 5:1-5; 1 พงศาวดาร 1:1; ลูคา 3:38) ซึ่งอิงถึงถึงพระเยซูผู้เป็นอาดัมคนที่สองด้วย (โรม 5:12-14)

คำว่า “อาดัม” (มนุษย์) เกิดขึ้นในข้อพระคัมภีร์ที่เจาะจง ดังนั้นการสร้าง “อาดัมและเอวา” จึงอยู่ในบริบทของการทรงสร้างที่ใหญ่กว่า ตามที่เห็นในปฐมกาล บทที่ 1-2 สำหรับปฐมกาล 2:4-25 บางครั้งถูกเรียกว่าการสร้างครั้งที่สอง แต่ความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น เป็นเพียงการอธิบายซ้ำเท่านั้น (ดูบทต่อไป)

เราเห็นมนุษย์ที่เป็นชายและหญิงเป็นผลงานจากการทรงสร้างของพระเจ้า สิ่งนี้ได้บอกอะไรแก่เราว่า “พระเจ้าทรงทำให้ปัญญาฝ่ายโลกเป็นความโง่แล้วไม่ใช่หรือ” (1 โครินธ์ 1:20) แท้จริงแล้วเป็นการสอนว่า เรามาจากการทรงสร้างมากกว่าความบังเอิญ

หน่วยใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์คือพระธรรมแต่ละเล่ม พระธรรมแต่ละเล่มถูกเขียนขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน และมีความเป็นมาที่ต่างต่าง กัน บางเล่มเป็นคำพยากรณ์ บางเล่มเป็นการรวม เช่น สดุดี บางเล่มเป็นประวัติศาสตร์ เช่น 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์ และเล่มเป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสตจักรต่าง ๆ เช่นจดหมายของเปาโลและอัครทูตคนอื่นๆ

เพื่อให้เข้าใจพระธรรมและความหมายของข่าวสาร เราต้องเริ่มจากพื้นเพของผู้เขียน และสถานการณ์ของปัญหา พระธรรมหลายเล่มมีการระบุชัดเจนว่าใครเป็นผู้เขียน เช่น พระธรรมห้าเล่มแรกโมเสสเป็นผู้เขียน (โยชูวา 8:31, 32; 1 พงศ์กษัตริย์ 2:3; 2 พงศ์กษัตริย์ 14:6; 21:8; เอสรา 6:18; เนหะมีย์ 13:1; ดาเนียล 9:11-13; มาลาคี 4:4) สิ่งนี้ได้รับการรับรองโดยพระเยซู (มาระโก 12:26; ยอห์น 5:46, 47; ยอห์น 7:19) และอัครทูตหลายท่าน (กิจการฯ 3:22; โรม 10:5) ส่วนบางเล่มไม่มีการระบุชัดเจนว่าใครเป็นผู้เขียน เช่น เอสเธอร์ นางรูธ ซามูเอล และพงศาวดาร

อ่าน ปฐมกาล 15:1-5 และ ปฐมกาล 22:17, 18 ข่าวสารเหล่านี้มีความสำคัญต่อเราอย่างไร

พระธรรมอพยพจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ถูกเขียนขึ้นโดยผู้เผยพระวจนะโมเสส หลังจากอพยพ คือเลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ แต่ปฐมกาลเป็นพื้นฐาน เป็นประวัติศาสตร์การทรงสร้างของพระเจ้า ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างไปจนถึงสมัยของบรรพชน ก่อนพระธรรมอพยพ

“เมื่อหลายปีผ่านไป โมเสสได้เดินไปตามทุ่งหญ้าเพื่อดูแลแกะของท่านในที่สงบเงียบ ท่านได้ร่ำร้องถึงชาวอิสราเอลที่ถูกกดขี่ข่มเหง โมเสสคิดถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่ได้ทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของชาวอิสราเอล และพระสัญญานั้นเป็นมรดกตกทอดมา ชาวอิสราเอลเป็นชนชาติที่ได้ถูกเลือกสรรไว้คำอธิษฐานเพื่อชนอิสราเอลของท่านได้ลอยขึ้นยังสวรรค์วันแล้ววันเล่า คืบแล้ว

คืนเล่า เหล่าทูตสวรรค์ได้เหาะลงมาส่องแสงรอบๆ ท่าน ภายใต้การดลใจของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านได้เขียนพระธรรมปฐมกาลขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 251)

ในพระธรรมปฐมกาลมีการบอกเล่าถึงจุดเริ่มต้นของมนุษย์ แต่แผนการไถ่มนุษย์ที่ล้มลงสู่ความบาปให้รอดนั้นมีความชัดเจนมากขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม แผนการนี้พระองค์ได้สถาปนาขึ้นผ่านอับราฮัม ซึ่งต่อไปจะกลายเป็นชนชาติใหญ่ พันธสัญญานี้จะรวมไปถึงเชื้อสายของอับราฮัมด้วย (ทั้งเชื้อสายในสายเลือด และโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์) ซึ่งมีข้อความว่า “ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล” (ปฐมกาล 22:17)

ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่เราได้รับจากพระธรรมปฐมกาลทั้งเล่มคืออะไร และสิ่งนี้บ่งบอกถึงความสำคัญของพระวจนะที่มีต่อความเชื่อของเราอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, ยอห์น ไวกิลฟ (John Wycliffe), หน้า 79-96; *Luther Before the Diet*, หน้า 145-170, สงครามแห่งประวัติดิศาสตร์; ให้อ่านตอนที่ 4. a.-j. from the document “Methods of Bible Study,” ซึ่งสามารถหาพบได้ในเว็บไซต์: www.adventistbiblicalresearch.org/materials/bible-interpretation-hermeneutics/methods-bible-study

“ในพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าทรงมอบความรู้ที่จำเป็นสำหรับความรอดแก่มนุษย์ พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ยอมรับว่าเป็นแหล่งสิทธิอำนาจ เปิดเผยพระทัยของพระองค์อย่างไม่ผิดพลาด เป็นมาตรฐานของอุปนิสัย เปิดเผยหลักคำสอน และทดสอบประสบการณ์... กระนั้นข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระทัยของพระองค์ให้มนุษย์รับรู้ผ่านพระวจนะของพระองค์ ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้สถิตอยู่ด้วยต่อเนื่อง เพื่อทรงนำทางดำเนินชีวิต ในทางที่กลับกัน พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงประทานพระสัญญาให้ผู้

รับใช้พระองค์ เพื่อส่องแสง และนำไปปฏิบัติ เนื่องจากพระวิญาณของพระเจ้าเป็นผู้เฉลียวฉลาดผู้เผยพระวจนะให้เขียนพระคัมภีร์ ดังนั้นเป็นไปได้ที่คำสอนของพระวิญาณจะขัดแย้งกับพระวจนะ” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 9)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ไม่ว่าจะมีความเชื่อพระคัมภีร์กี่ฉบับที่แปลเป็นภาษาของท่าน สิ่งสำคัญที่ท่านสามารถทำได้เพื่อประโยชน์สูงสุดของตนคือ เรียนรู้จากพระคัมภีร์เพื่อยอมรับและดำเนินชีวิตตาม
2. พระวจนะของพระเจ้าที่กล่าวว่าพระองค์ทรงมนุษย์ขึ้นมานั้นแตกต่างจากทฤษฎีวิวัฒนาการที่สอนว่ามนุษย์เกิดจากการวิวัฒนาการเป็นเวลาหลายล้านปี อย่างไรก็ตามคำสอนเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้ามีความสำคัญต่อเราอย่างไร
3. มีเครื่องมืออะไรบ้างที่ท่านสามารถหาได้เพื่อใช้ตีความหมายพระคัมภีร์ให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ตามเนื้อหาที่เรียนในสัปดาห์นี้
4. ชาวอิสราเอลได้รับการแนะนำให้สอนลูกหลานของพวกเขาเองถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่พวกเขาได้รับอย่างไร (เฉลย-ธรรมบัญญัติ 4:9) การแบ่งปันพระวจนะของพระเจ้าให้ประโยชน์อะไรแก่เรา

บทที่ 8

การเนรมิตสร้าง: ปฐมกาลเป็นรากฐาน ตอนที่ 1

Creation: Genesis as Foundation, Part 1

วันที่ 16 - 22 พฤษภาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 1:1-3; ปฐมกาล 1:3-5; อพยพ 20:8-11;

วิวรณ์ 14:7; มัทธิว 19:3-6; โรม 5:12

ข้อควรจำ

“ในปฐมกาลพระวาตะทรงดำรงอยู่ และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาตะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาตะ พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” (ยอห์น 1:1-4)

บทแรก ๆ ของพระธรรมปฐมกาลเป็นรากฐาน สำหรับพระคัมภีร์ทั้งเล่ม คำสอนสำคัญส่วนใหญ่ หรือหลักความเชื่อของพระคัมภีร์มีที่มาจากบทเหล่านี้ ที่เราจะพบพระเจ้าสามพระภาคทำงานสอดประสานกันในฐานะพระบิดา พระบุตร (ยอห์น 1:1-3, ฮีบรู 1:1, 2) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ปฐมกาล 1:2) การเนรมิตสร้างโลกกับสรรพสิ่ง และที่สำคัญที่สุดคือการสร้างมนุษย์ (ปฐมกาล 1:26-28) พระธรรมปฐมกาลยังแนะนำวันสะบาโต (ปฐมกาล 2:1-3) ต้นกำเนิดของความบาป (ปฐมกาล บทที่ 3) พระเมสสิยาห์ และแผนการไถ่ (ปฐมกาล 3:15) นำท่วมทั่วโลก (ปฐมกาล บทที่ 6-9) พันธสัญญาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:28; 2:2, 3; 15-17; 9:9-17;

ปฐมกาล บทที่ 15) กำเนิดภาษาและชาติต่างๆ (ปฐมกาล บทที่ 10, 11) ลำดับชาติวงศ์ตระกูล จากการสร้างโลกถึงสมัยของอับราฮัม (ปฐมกาล บทที่ 5 และ 11) อำนาจของพระวณะที่ตรัสออก (ปฐมกาล 1:3, 2; ทิโมธี 3:16; ยอห์น 17:17) ธรรมชาติของมนุษย์ (ปฐมกาล 1:26-28) พระลักษณะของพระเจ้า (มัทธิว 10:29, 30) การสมรส (ปฐมกาล 1:27, 28; ปฐมกาล 2:18, 21-25) การดูแลทรัพยากรบนพื้นดิน (ปฐมกาล 1:26; 2:15, 19) และพระสัญญาแห่งความหวัง (อิสยาห์ 65:17; 66:22; วิวรณ์ 21:1) ทั้งหมดนี้มีรากฐานจากพระธรรมปฐมกาลบทแรกๆ ซึ่งจะเป็นหัวข้อศึกษาของเราในสัปดาห์นี้ และบทต่อไป

วันอาทิตย์

ในปฐมกาล...

In the Beginning...

อ่านพระธรรมปฐมกาล 1:1 มีความจริงอะไรที่ถูกเปิดเผยในที่นี้

พระคัมภีร์เปิดฉากขึ้นด้วยถ้อยคำที่น่าประทับใจและล้าลึก เป็นคำง่ายๆ แต่กล่าวถึงหลายสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกัน เมื่อศึกษาอย่างพิถีพิถันเพราะเราจะเห็นว่า คำถามที่ยิ่งใหญ่ทางปรัชญาที่ว่า เราคือใคร เกิดมาทำไม และเกิดมาได้อย่างไรนั้น คำตอบอยู่ในบทแรกของพระคัมภีร์

เรามีชีวิตขึ้นมาได้เพราะพระเจ้าเป็นผู้สร้างในอดีต เราไม่ได้วิวัฒนาการมาจากความว่างเปล่า หรือไม่ได้มีชีวิตด้วยความบังเอิญ โดยไร้เป้าหมายและทิศทาง เหมือนที่สอนกันในวิชาวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ตามทฤษฎีของดาร์วินที่ตรงกันข้ามพระคัมภีร์

เราได้รับการสร้างโดยพระเจ้าในเวลาที่เหมาะสมเฉพาะเจาะจงในปฐมกาล หมายความว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แล้วก่อนการเนรมิตสร้างโลก และทรงสำแดงออกในแต่ละวันที่มี “เวลาเย็นและเวลาเช้า” รวมถึงแต่ละเดือนและแต่ละปี ทั้งหมดมีจุดเริ่มต้นจากความสัมพันธ์ระหว่างโลกกับดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ การเริ่มต้นที่แน่นอนนี้ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ (ยอห์น 1:1-3)

อ่าน ยอห์น 1:1-3 และ ฮีบรู 1:1, 2 ใครคือตัวแทนพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

พระคัมภีร์สอนว่าพระเยซูทรงเป็นตัวแทนในการสร้าง “พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่ง ขึ้นมาโดยพระวาตะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาตะ” (ยอห์น 1:3) ผ่านพระเยซู “พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลทางพระบุตร” (ฮีบรู 1:1, 2) เพราะว่าสิ่งทั้งปวงมีจุดเริ่มต้นในพระเยซู ตั้งแต่ต้น เราจึงหวังว่าพระองค์จะทรงทำให้เสร็จสมบูรณ์ในตอนนี้ พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา” “เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน” (วิวรณ์ 1:8; วิวรณ์ 22:13)

มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อได้ทราบว่าคุณถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และถ้าท่านไม่เชื่อเรื่องนี้ จะมีอะไรแตกต่างออกไป

วันจันทร์

วันของการเนรมิตสร้าง

The Days of Creation

ไม่นานมานี้เริ่มมีความคิดว่าสัปดาห์ของการเนรมิตสร้างไม่ใช่เวลาตามตัวอักษร แต่เป็นการอุปมาเปรียบเทียบกับหรือนิยายเกี่ยวกับบอภินิหารเท่านั้น ความคิดนี้ทำให้เกิดทฤษฎีวิวัฒนาการที่สันนิษฐานว่าต้นกำเนิดของชีวิตบนโลกใบนี้ค่อยๆ วิวัฒนาการมาเป็นเวลายาวนาน

พระคัมภีร์กล่าวถึงหัวข้อนี้อย่างไร คำว่า “วัน” (day) ในการเนรมิตสร้างในปฐมกาล บทที่ 1 เป็นที่เข้าใจตลอดมาว่าเป็นจริงตามตัวอักษร คือหนึ่งวันมี 24 ชั่วโมง ไม่ใช่อุปมา

อ่าน ปฐมกาล 1:3-5 และ อพยพ 20:8-11 คำว่า “วัน” ตามบริบทของพระคัมภีร์ตอนนี้ หมายถึงวันที่มี 24 ชั่วโมง หรือวันที่เป็นเวลาอันยาวนาน

ภาษาฮีบรูคำว่า “yom” (วัน) ที่ใช้อธิบายการทรงสร้างนั้น ไม่มีคำอธิบายว่าเป็นวันแบบอื่น นอกจากวันตามปกติเท่านั้น แต่ละวันของการเนรมิตสร้างจึงเหมือนกับวันปกติในชีวิตของเรา แม้ผู้เชี่ยวชาญบางคนจะไม่เชื่อว่าวันในการเนรมิตสร้างไม่ใช่วันตามปกติ แต่ผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ต่างยอมรับว่า ผู้เขียนพระคัมภีร์ตั้งใจให้วันของการเนรมิตสร้างเป็นวันปกติตามตัวอักษรเท่านั้น

เป็นที่น่าสนใจที่พระเจ้าทรงกำหนดชื่อแรกสำหรับหน่วยของเวลา (ปฐมกาล 1:5) คำว่า “yom” (วัน) ได้รับการจำกัดความว่า “เวลาเย็นและเวลาเช้า” (ปฐมกาล 1:5, 8) คำว่า “วัน” ตามหลักไวยากรณ์เป็นเอกพจน์ ไม่ใช่หูพจน์ จึงหมายถึงหนึ่งวัน

เจ็ดวันของการเนรมิตสร้างเป็นหนึ่งในหน่วยของเวลาที่สมบูรณ์ ซึ่งเกิดจากตัวเลขที่เป็นจำนวนนับ (หนึ่ง สอง สาม เป็นต้น) ที่เป็นจำนวนต่อเนื่องของแต่ละวัน จากวันที่หนึ่งถึงวันที่เจ็ด ไม่มีช่องว่างระหว่างวันเหล่านี้ เจ็ดวันของการเนรมิตสร้างโลกจึงเป็นเจ็ดวันในแต่ละสัปดาห์เหมือนที่เราพูดกันในปัจจุบันนี้

ธรรมชาติของวันตามตัวอักษรได้รับการยอมรับและเข้าใจโดยชาวอิสราเอล เมื่อพระเจ้าทรงเขียนพระบัญญัติข้อที่สี่ที่บ่งชี้ถึงรากฐานความเป็นมาของการสร้างโลกว่า วันที่เจ็ด เป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพัก และเป็นวันที่เกิดจากการเนรมิตสร้างโลกในหนึ่งสัปดาห์ของพระเจ้า

ไม่ได้มีการเนรมิตสร้างโลกตามที่เขียนไว้ในพระธรรมปฐมกาลเท่านั้น แต่จะมีการสร้างขึ้นใหม่ (re-creation) เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง จะมีการเปลี่ยนจากสภาพที่ตายได้เป็นสภาพอมตะที่ไม่รู้จักตาย “ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้ายเพราะว่าจะมีการเป่าแตร” (1 โครินธ์ 15:52) พระเจ้าสามารถเนรมิตสร้างใหม่ในพริบตาเดียว ไม่ต้องใช้เวลาหลายพันล้านปีตามที่ทฤษฎีวิวัฒนาการสอน

วันอังคาร

วันสะบาโตและการเนรมิตสร้าง

The Sabbath and Creation

ปัจจุบันเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีสต์ถูกโจมตีจากชาวโลกและผู้นับถือศาสนาอื่น เกี่ยวกับเรื่องวันของสัปดาห์ ตารางการทำงานของหน่วยงานต่างๆ ทั่วโลกพยายามเปลี่ยนปฏิทิน หลายประเทศในยุโรปกำหนดให้วันจันทร์เป็นวันที่หนึ่งของสัปดาห์และวันอาทิตย์เป็นวันที่เจ็ด ไม่นานมานี้สันตะปาปาแห่งโรมได้ส่งจดหมายไปถึงบาทหลวงทั้งหลายให้เปลี่ยนตามแนวโน้มของสังคม โดยเรียกวันที่เจ็ดที่เป็นวันสะบาโตว่า “วันสะบาโตของชาวยิว” เท่ากับเป็นการสนับสนุน

ให้ชาวโลกถือรักษาวินอาทิตย์เป็นวันหยุดพักผ่อนวันสะบาโต (Pope Francis, *Laudato Si'*, Vatican City: Vatican Press, 2015, หน้า 172, 173)

อ่านปฐมกาล 2:1-3; อพยพ 20:8-11; มาระโก 2:27 และ
วิวรณ์ 14:7 สัปดาห์ของการนมัสการเชื่อมโยงกับพระบัญญัติข้อที่สี่
และข่าวของทูตสวรรค์สามองค์อย่างไร

พระคัมภีร์กล่าวว่า “วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ที่ทรงทำ
มานั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรง
กระทำ” (ปฐมกาล 2:2) “พระเจ้าทรงตั้งวันที่เจ็ดไว้เป็นวันบริสุทธิ์ หรือแยก
ออกต่างหาก เป็นวันพักผ่อนของมนุษย์” (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนกับผู้เผย
พระวจนะ*, หน้า 47) พระเยซูตรัสว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่
ได้ทรงตั้งมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) พระเยซูตรัสว่า พระองค์
ทรงตั้งวันสะบาโตเป็นพันธสัญญาอันรันดร์กับประชากรของพระองค์ วันสะบาโต
จึงไม่ใช่สำหรับชาวฮีบรูเท่านั้น แต่เพื่อมนุษย์ทั้งหมด

พระธรรมปฐมกาลกล่าวถึงสามสิ่งที่พระเยซูทรงทำหลังจากที่ได้ทรง
ตั้งวันสะบาโต ประการแรก “ทรงหยุดพัก” (ปฐมกาล 2:2) เป็นแสดงถึงความ
ปรารถนาของพระองค์ที่จะพักผ่อนกับเรา ประการที่สอง “ทรงอวยพระพร”
ให้วันที่เจ็ด (ปฐมกาล 2:3) มีพระพรให้สัตว์ (ปฐมกาล 1:22) มีพระพรให้
มนุษย์ (ปฐมกาล 1:28) และมีวันเดียวเท่านั้นที่ได้รับพระพรเป็นพิเศษคือ
วันที่เจ็ด ประการที่สาม “ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์” (ปฐมกาล 2:3) หรือทำให้
ศักดิ์สิทธิ์

ไม่มีวันใดในพระคัมภีร์ที่ได้รับการกำหนดให้มีความพิเศษสามประการ
นี้ สามสิ่งนี้ได้รับการกล่าวซ้ำในพระบัญญัติข้อที่สี่ เพราะพระเจ้าทรงเขียน
พระบัญญัติด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงขึ้นไปทำการนมัสการ
สร้าง ซึ่งเป็นรากฐานของวันสะบาโต (อพยพ 20:11)

เปรียบเทียบพระธรรมวิวรณ์ 14:7 และ อพยพ 20:11 วันสะบาโต
จากการนมัสการที่เป็พื้นฐานของการนมัสการพระเจ้าผู้สร้างนั้น มี
การเชื่อมโยงกับการพิพากษาในวาระสุดท้ายอย่างไร

หลายสิบปีที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในโลกนี้ เมื่อสังคมและรัฐเปลี่ยนค่าจัดความของการสมรส โดยรับรองการแต่งงานของคนเพศเดียวกัน ซึ่งขัดกับกฎเกณฑ์เดิมที่โครงสร้างของครอบครัวต้องประกอบด้วยชายและหญิง ทำให้มีคำถามใหม่หลายประการเกี่ยวกับสถาบันของครอบครัว ความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับรัฐ และความศักดิ์สิทธิ์ของการสมรสและครอบครัวตามนิยามในพระคัมภีร์

อ่าน พระธรรมปฐมกาล 1:26-28 และ ปฐมกาล 2:18, 21-24
 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงความคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับครอบครัวของมนุษย์อย่างไร

วันที่หกเป็นการทรงสร้างที่สำคัญที่สุด คือสร้างมนุษย์ เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่คำว่า “เรา” ซึ่งเป็นคำสรรพนามสำหรับพระเจ้าในที่นี้เป็นพหูพจน์ “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” (ปฐมกาล 1:26) พระเจ้าสามพระภาคที่มีความรักความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มีชีวิตสมรสที่มีความรักความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

“พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:27) อาดัมกล่าวว่า “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา” (ปฐมกาล 2:23) และอาดัมเรียกคู่สมรสของตนว่า “หญิง” ซึ่งชีวิตสมรสจึงถูกกำหนดไว้ว่า “เพราะเหตุนั้นผู้ชายจะละบิดามารดาของเขาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24)

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า ความสัมพันธ์นี้จะเกิดขึ้นในชีวิตของชายและหญิง ซึ่งเกิดจากพ่อแม่ที่เป็นชายและหญิง นี่คือคำสอนของพระเจ้าที่ตรัสแก่สามีภรรยาคู่แรกของโลกว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:28) ในพระบัญญัติข้อที่ห้า พระเจ้าตรัสว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้าเพื่ออายุของเจ้าจะยืนยาวบนแผ่นดิน” (อพยพ 20:12) ความสัมพันธ์นี้

ไม่อาจเติมเต็มด้วยสิ่งอื่น นอกจากเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงเท่านั้น (heterosexual partnership)

คำตรัสของพระเยซูในพระธรรมมัทธิว 19:3-6 กล่าวถึงธรรมชาติและความศักดิ์ของการสมรสอย่างไร และเราควรยึดมั่นต่อความจริงนี้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การเนรมิตสร้าง การล้มลง และไม้กางเขน

Creation, the Fall, and the Cross

พระคัมภีร์เชื่อมโยงการเนรมิตสร้าง การล้มลง พร้อมกับพระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และไถ่ให้รอดไว้ด้วยกัน สิ่งเหล่านี้คือพื้นฐานของประวัติศาสตร์แห่งความรอดสำหรับมนุษยชาติ

อ่าน ปฐมกาล 1:31; ปฐมกาล 2:15-17 และ ปฐมกาล 3:1-7 มีอะไรเกิดขึ้นกับสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้อย่างสมบูรณ์

พระเจ้าทรงประกาศผลงานการทรงสร้างของพระองค์ว่า “ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) “การทรงสร้างของพระเจ้าได้เสร็จสมบูรณ์...สวนเอเดนเหมือนดอกไม้ตูมบนแผ่นดิน อาดัม และเอวามีอิสระในการเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต ไม่มีจุดต่างพริ้วของบาปหรือความเสื่อมทรามอยู่ในความงดงามของสิ่งที่ทรงสร้าง” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 47) พระเจ้าทรงเตือนอาดัมและเอวาว่า หากพวกเขาจับประทานผลไม้ต้องห้าม “เจ้าจะตายแน่” (ปฐมกาล 2:15-17) แต่ได้เริ่มสนทนาด้วยคำถาม และกล่าวถึงสิ่งที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระเจ้าว่า: “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐมกาล 3:4) ซาดานสัญญากับเอวาว่า เธอจะมีความรู้ที่ยิ่งใหญ่และจะเป็นเหมือนพระเจ้า เห็นได้ชัดเจนว่า นางเชื่อฟังซาดาน

อัครทูตเปาโลกล่าวถึงพระวจนะของพระเจ้าใน ปฐมกาล 2:15-17 อย่างไร อ่าน โรม 5:12 และ โรม 6:23 คำสอนเหล่านี้เชื่อมโยงกับทฤษฎีวิวัฒนาการและการเชื่อว่ามีพระเจ้า อย่างไร

เราเห็นคำยืนยันของผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนี้ ในโรมบทที่ 5-8 อัครทูตเปาโลเขียนถึงความบาปและความรอดว่า “เพราะเหตุนี้บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป” (โรม 5:12) แต่ภาพตามทฤษฎีวิวัฒนาการ จะมีความตายเกิดขึ้นหลายล้านปีก่อนที่จะมีมนุษยชาติ แนวคิดนี้ขัดแย้งกับคำสอนของพระคัมภีร์เรื่องต้นกำเนิดของบาป ที่กล่าวว่าพระคริสต์เสด็จมาสิ้นพระชนม์แทนบาปของเรา บนไม้กางเขน ตามแผนการแห่งความรอด ถ้าความตายไม่เกี่ยวข้องกับความบาปแล้ว ค่าจ้างของความบาปก็ไม่ใช่ความตาย (โรม 6:23) ซึ่งไม่มีเหตุผลที่พระคริสต์จะเสด็จมาสิ้นพระชนม์แทนเรา และกันการทรงสร้าง การล้มลง และไม้กางเขนก็แก้ไขความบาปไม่ได้ (1 โครินธ์ 15:45, 47) ความเชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ล ดาร์วิน แม้บางตอนจะมีพระเจ้าแทรกเข้ามา ก็ยังทำลายพื้นฐานของศาสนาคริสต์อยู่ดี

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, การเนรมิตสร้าง, หน้า 44-51; สัปดาห์ตามตัวอักษร, หน้า 111-116, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ

“จากหลักฐานที่วางอยู่บนรากฐานของการเปรียบเทียบในด้านภาษาศาสตร์ และสิ่งอื่นๆ ที่น่าพิการณา เมื่อนำมาสรุปรวมกันแล้ว คำว่า “yom” (วัน) ในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 เป็นวันตามตัวอักษร คือ วันที่มี 24 ชั่วโมงแน่นอน”

“ผู้เผยพระวจนะที่เขียนปฐมกาล บทที่ 1 คงไม่เขียนสิ่งที่ลึกลับจนต้องมีการตีความด้วยวิธีอื่นจึงจะเข้าใจความหมายของคำว่า ‘วัน’ ได้” (Gerhard F. Hasel, “The Days of Creation in Genesis 1: Literal “Days” or Figurative ‘Period /Epochs’ Origins 21/1 (1994) หน้า 30, 31

“ผู้ที่มิปัญญา ถ้าไม่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า จะรู้สึกงงเมื่อพวกเขาพยายามค้น ความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์ และการ

เปิดเผยของพระเจ้า พระผู้สร้างและผีพระหัตถ์ของพระองค์อยู่ไกลเกินความเข้าใจของพวกเขา เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ไม่อาจอธิบายได้โดยกฎธรรมชาติ และประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ พวกเขาจึงไม่เชื่อ” (เอลเลน จี. วัตต์, *Testimonies for the Church*, เล่ม 8, หน้า 258)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากสิ่งที่ เอลเลน จี. วัตต์ เขียนไว้ บ่อยครั้งเพียงใดในปัจจุบันนี้ที่เราเห็นว่าแม้แต่คนที่บอกว่าตนเป็นคริสเตียนก็ยังเชื่อข้ออ้างที่ไม่จริงทางวิทยาศาสตร์มากกว่าเชื่อพระคัมภีร์ ท่านมีความเห็นในเรื่องนี้อย่างไร
2. เพราะเหตุใดจึงเป็นไปได้ที่จะเชื่อคำสอนในพระคัมภีร์อย่างจริงจัง โดยยอมว่าแต่ละวันในการเนรมิตสร้างโลกนั้น เป็นระยะเวลาที่ยาวนานหลายพันล้านปี จากโรม บทที่ 5 ที่เปาโลกล่าวถึงการล้มลงสู่ความบาปของอาดัมและการสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของพระคริสต์นั้น ถ้าการสร้างโลกใช้เวลานานหลายพันล้านปี สองสิ่งนี้จะมีการเชื่อมโยงกันได้อย่างไร
3. ถ้าพระคัมภีร์เป็นการเปิดเผยของพระเจ้า แต่เราเชื่อพระคัมภีร์บางส่วนและเชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการบางส่วน เราจะเข้าใจเรื่องพระเจ้าและเชื่อมั่นในพระองค์ได้หรือไม่
4. ถ้าเราเป็นผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต่อพระวาทะของพระเจ้า เราจะตอบคำถามของคนที่ต้องการแต่งงานกับคนเพศเดียวกันอย่างไร โดยไม่ให้เราเหมือนคนที่เอาก้อนหินขว้างหญิงที่ผิดประเวณีในสมัยของพระเยซู

บทที่ 9

การเนรมิตสร้าง: ปฐมกาลเป็นรากฐาน ตอนที่ 2

Creation: Genesis as Foundation, Part 2

วันที่ 23 - 29 พฤษภาคม 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โยบ 26:7-10; ปฐมกาล บทที่ 1, 2; ปฐมกาล บทที่ 5; ปฐมกาล บทที่ 11;
1 พงศาวดาร 1:18-27; มัทธีว 19:4, 5; ยอห์น 1:1-3

ข้อควรจำ

“ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และพื้นฟ้าสำแดง
ผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์” (สดุดี 19:1)

นี่ กคิดยิ่งใหญ่หลายคนได้รับการตลใจจากพระคัมภีร์ ในการสำรวจโลกที่พระเจ้าทรงสร้าง ผลคือทำให้เกิดนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เช่น โจฮันเนส เคปเลอร์ ไอแซค นิวตัน จอห์น เรย์ โรเบิร์ต บอยล์ นักวิทยาศาสตร์ยุคแรกเหล่านี้เชื่อว่า งานของพวกเขาเปิดเผยให้เห็นแห่งฝัพระหัตถ์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

หลังจากการปฏิวัติฝรั่งเศส ในศตวรรษที่สิบเก้า เริ่มมีการเคลื่อนไหวจากความคิดที่มีต่อโลกตามคำสอนในพระคัมภีร์ไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติและวิถุนิยม จนไม่มีพื้นที่ให้การอัศจรรย์เหนือธรรมชาติเลย แนวคิดตามหลักปรัชญาเหล่านี้เป็นที่นิยมของ ชาร์ลส ดาร์วิน จากหนังสือ “The Origin of Species” (กำเนิดสปีชีส์) ในปี ค.ศ. 1859 นับแต่นั้นมาวิทยาศาสตร์ได้แหวกแนวไปจากพระคัมภีร์มากขึ้นเรื่อยๆ จนขัดแย้งกับหลักการในพระคัมภีร์

ตามความคิดของวิทยาศาสตร์แล้วพระคัมภีร์สอนเรื่องทีล้าสมัย เรื่องในพระคัมภีร์อาจเป็นเพียงสิ่งทีเกิดจากธรรมชาติ อาจเป็นเรื่องวัฒนธรรมที

เกิดขึ้นตามสถานที่และเวลา หรือได้รับการดลใจเพื่อยกความคิดให้สูงขึ้น ทั้งหมดนี้เป็นเนื้อหาที่จะศึกษาในสัปดาห์นี้

วันอาทิตย์

โลกแบน

A Flat Earth

เป็นเรื่องปกติที่คนจำนวนมากในสมัยโบราณจะคิดกันว่าโลกแบน แต่ละคนมีเหตุผลและความเข้าใจว่าโลกกลมหรือแบนต่างกัน แม้แต่ในปัจจุบันนี้ บางคนยังอ้างว่า พระคัมภีร์สอนว่าโลกแบน

อ่าน พระธรรมวิวรณ์ 7:1 และ 20:7, 8 อะไรคือบริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนว่าโลกนี้แบนหรือไม่

อัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์เล่มนี้ เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้าย บรรยายถึงทูตสวรรค์สี่องค์ว่า “ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมโลกทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ยับยั้งลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก บนทะเล หรือบนต้นไม้ทุกต้น” (วิวรณ์ 7:1) ท่านกล่าวซ้ำคำว่า “สี่” ถึงสามครั้งเพื่อโยงทูตสวรรค์เข้ากับสี่ทิศ

กล่าวได้ว่า ยอห์นกำลังใช้วิธีอุปมาเปรียบเทียบ เหมือนที่เรากล่าวมาว่า “ดวงอาทิตย์กำลังตกดิน” หรือ “ลมพัดมาจากทิศตะวันออก” บริบทของเนื้อหาบ่งบอกว่าเป็นแนวคิดแบบอุปมา คือเหนือ ใต้ ตะวันออก และทิศตะวันตก เพื่อให้ข้อพระคัมภีร์บอกถึงบางสิ่งที่ไม่ได้บอกโดยตรง เช่นเดียวกับที่พระเยซูตรัสว่า “ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การเป็นชู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ล้วนออกมาจากใจ” (มัทธิว 15:19) พระองค์ไม่ได้พูดถึงใจตามปรัชญาหรือตามตัวอักษร แต่พระองค์ทรงพูดเป็นอุปมาให้เข้าใจศีลธรรม

อ่าน โยบ 26:7-10 และ อีสยาห์ 40:21, 22 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงธรรมชาติของโลกอย่างไร

ในพระธรรมโยบ 26:7 โลกถูกบรรยายว่า กำลังแขวนอยู่ในอวกาศ: “พระองค์ทรงคลี่อุตร ออกคลุมที่เว้งว่าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า”

และในพระธรรมอิสยาห์ 40:22 กล่าวว่า “คือพระองค์ประทับเหนือหลังคาโค้งของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เป็นเหมือนตุ๊กแตน พระองค์ทรงขึงฟ้าสวรรค์เหมือนขึงม่าน”

ถ้าท่านเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่เมื่อหลายพันปีที่แล้ว มีหลักฐานอะไรที่ทำให้ท่านเชื่อได้ว่าโลกมีการเคลื่อนไหวหรืออยู่กับที่ และโลกแบนหรือกลม

วันจันทร์

การสร้างโลกในวรรณคดีโบราณ

Creation in Ancient Literature

นักโบราณคดีได้ค้นพบต้นฉบับของข้อความจากอียิปต์โบราณ และในตะวันออกไกลที่มีเรื่องการสร้างโลกและน้ำท่วมใหญ่ ทำให้บางคนสงสัยว่า เรื่องที่บันทึกในพระธรรมปฐมกาลอาจมีมาจากวรรณกรรมเหล่านี้ หรืออ้างอิงจากข้อมูลบางประการของต้นฉบับเหล่านี้ แต่ความสงสัยนี้เรื่องจริงหรือไม่

อ่านปฐมกาล 1-2:4 และอ่านข้อความจากมหากาพย์เรื่อง *Atra-Hasis* ที่กล่าวว่า “เมื่อเทพเจ้าทั้งหลายใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ พวกเขาได้ทำงานอย่างหนัก แต่ไม่นานก็มีเทพจำนวนหนึ่งไม่ยอมทำ จึงมีเทพองค์หนึ่งที่มีปัญหาแนะนำให้สร้างมนุษย์มาทำงานแทนพวกเขา จึงให้เทพหญิง *Mami* ให้กำเนิดมนุษย์ด้วยการใช้ดินผสมกับเนื้อและเลือดของ *Geshtu-E* ที่เป็นเทพผู้เฉลียวฉลาดที่ถูกสังหาร มนุษย์จึงเกิดขึ้นมา” (Stephanie Dalley, *Myths From Mesopotamia: Creation, the Flood, Gilgamesh, and Others* New York: Oxford University Press, 1989) หน้า 9, 14, 15 ท่านเห็นความแตกต่างอะไรบ้าง

แม้เรื่องที่ยกมานี้จะมีความคล้ายคลึงกับเรื่องในพระคัมภีร์ เช่น มนุษย์คนแรกมาจากดิน แต่ก็มีความแตกต่างกันอีกหลายประการ ดังต่อไปนี้

(1) ใน *Atra-Hasis* มนุษย์ถูกสร้างมาทำงานเพื่อให้พวกเขาได้พัก แต่ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้วจึงสร้างมนุษย์มาเป็นอันดับสุดท้าย มนุษย์จึงได้พักพร้อมกับพระเจ้าในวันที่เจ็ด ได้ครอบครองสวนเอเดนและได้สื่อสารกับพระองค์

(2) ใน Atra-Hasis เทพองค์หนึ่งถูกฆ่าเพื่อเอาเนื้อและเลือดไปผสมกับดินเพื่อสร้างชายเจ็ดคนและหญิงหลายคน แต่ในปฐมกาลพระเจ้าทรงสร้างอาดัมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ และระบายลมแห่งชีวิตเข้าไปทางรูจมูกของเขา และเอวาก็ได้รับการสร้างจากกระดูกซี่โครงของอาดัม เพื่อเป็นผู้ช่วยของอาดัม พระเจ้าไม่ได้สร้างอาดัมและเอวาจากเนื้อและเลือดของเทพองค์อื่นที่ถูกฆ่า

(3) ไม่มีความขัดแย้ง หรือความรุนแรงในพระธรรมปฐมกาล เหมือนใน Atra-Hasis เรื่องในพระธรรมปฐมกาล บรรยายได้น่าประทับใจมากเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทรงมอบภารกิจอันน่าภาคภูมิใจแก่มนุษย์ ในโลกที่สมบูรณ์แบบ

บางคนแย้งว่า เรื่องการสร้างโลกและน้ำท่วมโลก เป็นเรื่องที่มีการเล่าต่อกันมา ทำให้เสียพื้นที่แท้จริงไป แต่โมเสสได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเปิดเผยให้ท่าน แม้จะมีบางอย่างคล้ายกันก็ตาม นี่ถูกต้องมากกว่าการคิดว่าโมเสสนำเรื่องจากคนนอกศาสนา มาเขียนใหม่

วันอังคาร

ปฐมกาลเทียบกับลัทธินอกศาสนา

Genesis Versus Paganism

พระธรรมปฐมกาลถูกเขียนขึ้นในลักษณะที่ปฏิเสธนิยายอภินิหารเกี่ยวกับการสร้างโลกของคนนอกศาสนา

อ่าน ปฐมกาล 1:14-19 สิ่งที่ได้รับการสร้างในวันที่สี่คืออะไร และสิ่งเหล่านั้นมีหน้าที่ทำอะไร

คำว่า “ดวงอาทิตย์” และ “ดวงจันทร์” ผู้ที่เชื่อพระเจ้าต้องหลีกเลี่ยงคำว่า “พระ” นำหน้า เพราะดวงสว่างเหล่านี้ถูกกำหนดเป็นเทพเจ้าของคนนอกศาสนาในตะวันออกไกล อียิปต์และที่อื่นๆ ด้วย ซึ่งต่างกับพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีดวงสว่างต่างๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนภาค

พื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:14, 15) พระคัมภีร์ตรงนี้แสดงให้เห็นชัดเจนมากกว่า ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ไม่ใช่พระหรือเทพเจ้า แต่เป็นดวงดาวที่ถูกสร้างมาเพื่อทำหน้าที่ส่องสว่างตามธรรมชาติเท่านั้น

อ่านพระธรรมปฐมกาล 2:7; 18-24 พระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวาอย่างไร

นิยายอภินิหารต่างๆ ในตะวันออกไกลอธิบายว่า มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาจากที่เทพทั้งหลายได้พิจารณาเห็นว่า ควรสร้างมนุษย์มาทำงานหนักแทนพวกเขา นี่เป็นเรื่องที่ไม่ชัดเจนและขัดแย้งกับข้อเขียนในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า มนุษย์ได้รับการสร้างมาเป็นตัวแทนของพระเจ้า ให้มีอำนาจปกครองแผ่นดินโลก อาดัมและเอวาจึงเป็นผลงานที่ยอดเยี่ยมของพระเจ้า

พระธรรมปฐมกาลนำเสนอความจริงที่ต่อต้านนิยายอภินิหารของโลกโบราณ โมเสสเขียนสิ่งที่ไม่เข้ากับแนวความคิดของคนนอกศาสนา เพื่อแสดงว่าเนื้อหาในพระคัมภีร์ไม่ใช่นิยายและไม่ได้นำมาจากคนนอกศาสนา แต่เป็นเรื่องจริงที่เข้าใจได้ง่าย พระเจ้าทรงมีบทบาทและพระประสงค์ที่ดีในการสร้างโลก

เป็นเวลาหลายพันปีมาแล้วที่เรื่องการเนรมิตสร้างในพระคัมภีร์เป็นเรื่องแปลกสำหรับคนในวัฒนธรรมอื่น เมื่อเป็นเช่นนี้จึงไม่แปลกใจที่เรื่องนี้ยังคงเป็นเรื่องแปลกสำหรับคนในยุคปัจจุบันด้วย

พุธ

กาเนรมิตสร้างและเวลา

Creation and Time

อ่านพระธรรมปฐมกาล บทที่ 5 และ 11 พระคัมภีร์เรียงลำดับวงศ์ตระกูลจากอาดัมถึงโนอาห์ และจากโนอาห์ถึงอับราฮัมอย่างไร

สิ่งสำคัญที่ทำให้การศึกษาลำดับวงศ์ตระกูลในพระคัมภีร์มีความพิเศษคือ มีการระบุเวลาที่แน่นอน ทำให้ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ เช่นคนที่หนึ่งมีอายุกี่ปีจึงมีบุตรคนแรก บุตรคนแรกที่เป็นคนรุ่นที่สองนั้นมีอายุกี่ปีจึงมีบุตรคนแรกที่เป็นคนรุ่นที่สาม นอกจากนี้แล้วยังมีการอธิบายว่าเขามีอายุรวมกันกี่ปีจึงสิ้น

ชีวิตด้วย วิธีนี้ทำให้ไม่มีการตัดคนรุ่นได้ออกและไม่มีการเพิ่มอะไรเข้ามา
ปฐมกาล บทที่ 5 และ 11 จึงเป็นลำดับพงศัพธ์ที่ต่อเนื่องกัน เหมือนที่เขียน
ไว้ใน 1 พงศาวดาร 1:1-27

เกือบ 2,000 ปีนักตีความทั้งชาวยิวและคริสเตียนได้ใช้พระคัมภีร์เหล่านี้
ยืนยันถึงความถูกต้องของประวัติศาสตร์ เช่นปีที่แม่น้ำท่วมโลก ยุคต่างๆ ของ
โลก หรือวันในการเนรมิตสร้าง

ไม่นานมานี้มีคนพยายามจะตีความหมายเวลาใน ปฐมกาล บทที่ 5
และ 11 ให้เป็นระยะเวลาที่ยาวนานขึ้น เพื่อสนับสนุนแนวคิดของนักโบราณคดี
และนักประวัติศาสตร์ที่มองว่าโลกน่าจะมีอายุมากกว่าที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์
แต่นี่เป็นความผิดพลาดของมนุษย์ คำแนะนำคือให้ใช้บันทึกที่ถูกต้องในพระ-
คัมภีร์

ถ้าอยากเข้าใจแนวคิดของพระเจ้าเกี่ยวกับเวลาและประวัติศาสตร์ต้อง
ตระหนักว่าปฐมกาล บทที่ 5 และ 11 เชื่อมโยงอาดัมกับพระเจ้าและมนุษยชาติ
ทั้งหมด โดยมีระยะเวลาและสายสัมพันธ์ที่ชัดเจน ที่เชื่อมมนุษยชาติทั้งหมด
เข้ากับบุคคลที่พระเจ้าทรงสร้างในวันที่หกในสัปดาห์ที่มีการเนรมิตสร้างโลกที่
เป็นดาวเคราะห์ดวงนี้ “Gerhard F. Hasel, “The Meaning of the Chrono-
genealogies of Genesis 5 and 11, *Origins* 7/2 (1980), หน้า 69

แม้เรื่องในพระคัมภีร์จะมีไว้เพื่อจุดประสงค์ที่ดี แต่เปาโลได้กล่าว
ถึงอะไร ใน 1 ทิโมธี 1:4 และ ทิตัส 3:9 ที่เราควรเอาใจใส่

วันหยุดหีบตี

การเนรมิตสร้างในพระคัมภีร์

Creation in the Scripture

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ และดูว่าผู้เขียนแต่ละคนอ้างถึงปฐมกาล
บทที่ 1-11 อย่างไร (มัทธิว 19:4, 5; มาระโก 10:6-9; ลูคา 11:50, 51;
ยอห์น 1:1-3; กิจการฯ 14:15; โรม 1:20; 2 โครินธ์ 4:6; เอเฟซัส 3:9;
1 ทิโมธี 2:12-15; ยากอบ 3:9; 1 เปโตร 3:20; ยูดา บทที่ 11, 14; วิวรรณ์
2:7; 3:14; 22:2, 3)

พระเยซูและผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด ต่างอ้างถึงพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1-11 โดยถือว่าเป็นประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้ พระเยซูทรงกล่าวถึงการสร้างชายและหญิงตามข้อเขียนของโมเสส (มัทธิว 19:4) อัครทูตเปาโลก็กล่าวถึงเรื่องการทรงสร้างเพื่อสนับสนุนศาสนศาสตร์ของท่าน ที่ท่านสอนผู้คงแก่เรียนในกรุงเอเธนส์ว่า “พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้สถิตในวิหารที่มนุษย์สร้างขึ้น” (กิจการฯ 17:24) ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้แต่งเรื่องขึ้นทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านยุคใหม่เห็นความสำคัญของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามตัวอักษร จากโรม 5:12-19 เปาโลเชื่อมโยงเรื่องจากอาดัมถึงพระเยซู โดยถือว่าอาดัมเป็นบุคคลที่มีชีวิตจริงในประวัติศาสตร์ตามตัวอักษรในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้ความบาปและความตายเข้ามา

ถ้าผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ได้รับการเฉลยใจจากพระวิญาณบรียูสฤทธิ์ และคำสอนของพระเยซูก็ยืนยันได้ว่า เรื่องการเนรมิตสร้างในประวัติศาสตร์น่าเชื่อถือ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทำไมเราจึงต้องไปเชื่อข้ออ้างของมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปที่สอนต่างกับพระคัมภีร์เล่า

วันศุกร์ ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ Gerald A.Klingbeil, editor, *The Genesis Creation Account and Its Reverberations in the Old Testament* (Berrien Springs MI: Andrews University Press, 2015)

“พระคัมภีร์ให้ข้อมูลที่กว้างที่สุดและชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เป็นเรื่องสดใหม่สดที่จริงนิจรันดร์ จากพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ได้รับการรักษาให้บริสุทธิ์ตลอดทุกยุคทุกสมัย...ตรงนี้เป็นที่เดียวที่เราพบประวัติศาสตร์ของพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ ที่ถูกทำให้มัวหมองโดยอคติของมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 5, หน้า 25)

“ข้าพเจ้าว่าหากปราศจากซึ่งประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ นักธรณีวิทยาไม่อาจพิสูจน์อะไรได้ ชิ้นส่วนโบราณที่พบบนพื้นโลกให้หลักฐานบาง

ประการที่แตกต่างไปจากปัจจุบัน แต่การที่จะเข้าใจว่า สิ่งนั้นอยู่ช่วงเวลาใด นั้นต้องใช้ประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ช่วย แต่เมื่อมนุษย์ปล่อยมือจากพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของการเนรมิตสร้าง และแสวงหาสิ่งต่าง ๆ จากผลงานที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ คือธรรมชาติ พวกเขา ก็จะอยู่ในสภาพเหมือนทะเลที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ไม่เหมือนพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างโลกหกวันตามตัวอักษร พระองค์ไม่เคยปิดบังเรื่องนี้กับมนุษย์ แม้การเนรมิตสร้างของพระองค์จะเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยาก เช่นเดียวกับการทรงพระชนม์อยู่ของพระองค์” (เอลเลน จี. วัตส์, *Spiritual Gifts*, เล่ม 3, หน้า 93)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เมื่อวิทยาศาสตร์อธิบายความจริงบางอย่างที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยินและจับต้องไม่ได้ ที่ต้องทดลองมากมายและยังหาข้อสรุปไม่ได้ แต่ทำไมผู้คนกลับยอมรับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงเมื่อหลายพันล้านปีที่แล้ว
2. วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ที่เกิดจากการสันนิษฐาน โดยไม่ใช้อัจฉริยะเหนือธรรมชาติมาอธิบายนั้น สามารถอธิบายธรรมชาติได้และสิ่งที่มนุษย์เชื่อได้หรือไม่ ถ้าตัดเรื่องการเนรมิตสร้างที่เป็นการอัจฉริยะเหนือธรรมชาติออกไป คำอธิบายอื่นจะเป็นอย่างไร ถูกหรือผิดมากขึ้น

บทที่ 10

พระคัมภีร์เป็นประวัติศาสตร์

The Bible as History

วันที่ 30 พฤษภาคม - 5 มิถุนายน 2020

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 ซามูเอล บทที่ 17; อีสยาห์ 36:1-3; อีสยาห์ 37:14-38;
ดาเนียล บทที่ 1, 5; มัทธีว 26:57-67; ฮีบรู 11:1-40

ข้อควรจำ

“เราคือยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือจากแดนทาส” (อพยพ 20:2 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:6 ด้วย)

พระคัมภีร์ได้รับการเขียนขึ้นเป็นประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์จึงเป็นเส้นตรงที่มีความสมบูรณ์ จากจุดเริ่มต้นในการเนรมิตสร้างไปสู่ว่าเป้าหมายสูงสุดคือการไถ่โลกกลับสู่สภาพเดิม เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง

ประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากหนังสือของศาสนาอื่น เพราะพระคัมภีร์ยืนยันถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า ผู้ทรงมีส่วนในประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์เริ่มต้นว่า ในปฐมกาลพระเจ้าตรัสและชีวิตบนโลกได้ถูกสร้างขึ้น (ปฐมกาล 1:1-31) พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมจากดินแดนของชาวเคลเดีย ทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์จากการเป็นทาสในอียิปต์ ทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์บนศิลาสองสองแผ่น (อพยพ 31:18) ทรงส่งผู้เผยพระวจนะและทรงพิพากษา ทรงเรียกผู้คนให้ดำเนินชีวิตและเผยแผ่ข่าวสารไปสู่ชนชาติอื่น และสุดท้ายได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เข้ามาในโลก

สัปดาห์นี้ เราจะมุ่งไปที่ประเด็นของประวัติศาสตร์ตามลำดับเหตุการณ์
ในพระคัมภีร์ และหลักฐานทางโบราณคดีบางชิ้นที่ช่วยพิสูจน์ประวัติศาสตร์
ของพระคัมภีร์

วันอาทิตย์

ดาวิด ซาโลมอน และระบอบกษัตริย์

David, Soloman, and the Monarchy

ระบอบกษัตริย์สมัยของดาวิดและซาโลมอนปกครอง เป็นยุคทองใน
ประวัติศาสตร์ของประเทศอิสราเอล แต่ถ้าไม่มีดาวิดและซาโลมอนเป็นกษัตริย์
ช่วงนั้นประเทศอิสราเอลจะเป็นไปอย่างไร บางคนกล่าวว่า คงจะไม่มีการ
เยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงของประเทศ (2 ซามูเอล 5:6-10) ถ้าไม่มีดาวิดคง
จะไม่มีการสร้างพระวิหารโดยซาโลมอน (1 พงศ์กษัตริย์ 8:17-20) สุดท้าย
ถ้าปราศจากดาวิด พระเมสสิยาห์ในอนาคตก็จะไม่ผ่านพงศ์พันธุ์ของดาวิด
(เยเรมีย์ 23:5, 6; วิวรณ์ 22:16) และประวัติศาสตร์ของชาติอิสราเอลก็จะถูก
เขียนต่างออกไป กระนั้นประวัติศาสตร์ตามที่อ่านในพระคัมภีร์ถูกต้องตรงตาม
ที่เป็นจริง ซึ่งทำให้ชาติอิสราเอล และคริสตจักรมีบทบาทพิเศษยิ่งในพันธกิจ
การประกาศพระกิตติคุณ

**อ่าน 1 ซามูเอล บทที่ 17 พระเจ้าทรงประทานชัยชนะให้อิสราเอล
อย่างไร ใครเป็นผู้ถูกใช้และเกิดขึ้นที่ไหน**

จาก 1 ซามูเอล 17:1-3 ชาวฟิลิเตียตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์
กับตำบลอาเซคาร์ ส่วนซาอูลและคนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ เมื่อ
ไม่นานมานี้มีการขุดค้นบริเวณดังกล่าว ได้เห็นเมืองที่มีกำแพงหนา มีป้อม
ปราการแข็งแรง เป็นหลักฐานให้เห็นสมัยของกษัตริย์ซาอูลและดาวิด ในการ
ขุดค้นคราวนั้นยังได้พบประตูเมืองสองประตู ซึ่งเมืองส่วนใหญ่ของอิสราเอล
จะมีประตูเมืองเพียงประตูเดียว การพบว่ามีเมืองมีสองประตูแสดงให้เห็นว่าตัว
เมืองซาอาราอิมมีขนาดใหญ่กว่าเมืองทั่วไป (1 ซามูเอล 17:52) ซึ่งในภาษา
ฮีบรูหมายถึง “สองประตู”

ปี ค.ศ. 2008 และ 2013 มีการค้นพบจารึกสองชิ้น ทำให้หลายคนเชื่อ
ว่า ข้อความจารึกในภาษาฮีบรูที่พบนั้นเป็นหลักฐานที่มีอายุเก่าแก่ที่สุดเท่าที่มี

การค้นพบ ข้อความจารึกที่สองชื่อ “เอชบาอัล” (Eshbaal) ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับบุตรชายคนหนึ่งของซาอูล (1 พงศาวดาร 9:39)

ปี ค.ศ. 1993 มีการขุดค้นด้านทิศเหนือของเมือง “เทล ดาน” (Tel Dan) ได้พบแผ่นจารึกที่เขียนโดยกษัตริย์ “ฮาซาเอล” (Hazael) แห่งดามัสกัสที่บันทึกถึงชัยชนะเหนือ “กษัตริย์อิสราเอล” ที่เป็นกษัตริย์ในวงศ์วานของดาวิด เป็นหลักฐานทางโบราณคดีที่สนับสนุนความน่าเชื่อถือเกี่ยวกับประวัติของกษัตริย์กษัตริย์ที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

เราสันนิษฐานสิ่งที่เราเชื่ออย่างไร เหมือนที่บางคนอ้างว่ากษัตริย์ดาวิดไม่เคยมีตัวตนในประวัติศาสตร์จริง

วันจันทร์

อิสยาห์ เฮเซคียาห์ และเซนนาเคอริบ

Isaiah, Hezekiah and Sennacherib

อ่าน อิสยาห์ 36:1-3; 37:14-38 เรื่องอัสซีเรียกทัพมารุกรานประเทศยูดาห์ พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์อย่างไร

ปี 701 ก่อน ค.ศ. กษัตริย์เซนนาเคอริบ ได้ยกทัพใหญ่มารุกรานประเทศยูดาห์ เรื่องนี้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ และกษัตริย์เซนนาเคอริบก็ให้อาลักษณ์ของพระองค์บันทึกไว้ด้วย เมืองหลวงของอัสซีเรีย คือกรุงนินะเวห์ กษัตริย์ได้คุยอวดว่า “เราได้ยึดเมืองที่มีกำแพงแข็งแรง 46 เมือง และหมู่บ้านจำนวนมากไม่ถ้วน (ของกษัตริย์เฮเซคียาห์) ที่เราได้ชัยชนะเหนือประเทศยูดาห์” ในพระราชวังของกษัตริย์เซนนาเคอริบที่เมืองนินะเวห์ มีภาพแสดงชัยชนะเหนือประเทศยูดาห์ และภาพฉลองชัยชนะอีกชุดอยู่ที่เมือง “ลาชิสห์” (Lachish) ซึ่งมีทั้งภาพและคำอธิบายไว้ในพระราชวัง

การขุดหาหลักฐานที่เมืองลาชิสห์ไม่นานมานี้ ได้พบซากปรักหักพังของเมืองหลังจากที่ถูกล้อมโจมตี และถูกเผาโดยทหารของกษัตริย์เซนนาเคอริบ ที่นำอัศจรรย์คือกรุงเยรูซาเล็มถูกช่วยให้รอดพ้น กษัตริย์เซนนาเคอริบได้คุยอวดว่า “เราได้กักบริเวณกษัตริย์ยูดาห์ไว้ เหมือนขังนกเขาไว้ในกรง” ไม่มีคำบรรยายถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม และไม่มีบันทึกถึงการจับข้ายูดาห์ไปเป็นเชลยศึกหรือเป็นทาส

เป็นความจริงที่เยรูซาเล็มถูกยึด แต่พระคัมภีร์บันทึกว่า ยึดแค่วันเดียวเท่านั้น เพราะพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยปลดปล่อยเยรูซาเล็ม ซึ่งอิสยาห์ได้กล่าวทำนายไว้ว่า “เพราะฉะนั้น พระยาเวห์ตรัสเกี่ยวกับพระราชอาชญาของอัสซีเรียดังนี้ว่า ‘เขาจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิงธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินต่อสู้กัน เขามาทางไหน เขาจะต้องกลับไปทางนั้น เขาจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระยาเวห์ตรัสดังนี้แหละ’” (อิสยาห์ 37: 33-35)

ที่น่าสนใจคือ มีเพียงภาพเมืองลาซีสท์ที่ได้รับการบรรยายอย่างชัดเจนในเมืองนินะเวห์ของอัสซีเรีย ไม่มีภาพของเยรูซาเล็ม เซนนาเคอริบอาจคุยอวดได้ว่าพระองค์มีชัยชนะเหนือลาซีสท์ แต่การประลองกำลังครั้งสุดท้ายระหว่างพระเจ้าแห่งสวรรค์ และเทพทั้งหลายของประเทศอัสซีเรีย ได้แสดงให้เห็นการปลดปล่อยประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงเห็นการรุกรานของอัสซีเรีย พระองค์ได้ยื่นการอธิษฐานของเฮเซคียาห์ และเราได้เห็นพระเจ้าทรงทำการในประวัติศาสตร์

พระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อยชนอิสราเอลในเวลานั้น พระองค์จะทรงทำแบบเดียวกันเมื่อท่านอธิษฐานขอความช่วยเหลือ ขอเพียงแต่ท่านวางใจในพระองค์เท่านั้น

วันอังคาร

ดาเนียล เนบูคัดเนสซาร์ และบาบิโลน

Daniel, Nebuchadnezzar and Babylon

เดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 2007 ผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยเวียนนา กำลังทำงานในโครงการสำหรับพิพิธภัณฑ์บริติช เมื่อพวกเขาพบแผ่นบันทึกอักษร ช่วงเวลาของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่เยเรมีย์กล่าวไว้ในเยเรมีย์ 39:3 ถึง “เนโบसारเสคิม” (Nebusarsekim) ซึ่งเป็นนายทหารคนหนึ่งของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

อ่าน ดาเนียล บทที่ 1 และ 5 การตัดสินใจของดาเนียลในฐานะผู้เชื่อพระเจ้าและผู้เผยพระวจนะส่งผลต่อผู้คนในประวัติศาสตร์อย่างไร

ดาเนียล “ตั้งใจว่าจะไม่ทำให้ตัวเป็นมลทิน” (ดาเนียล 1:8) จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในสิ่งที่จะรับประทานและการอธิษฐาน นี่เป็นอุปนิสัยดี ที่ได้รับการหล่อหลอมจากประสบการณ์ตั้งแต่อายุยังน้อย ทำให้ท่านเข้มแข็งตลอดชีวิต ผลลัพธ์ที่ได้คือท่านมีความคิดแจ่มใส มีสติปัญญา และความเข้าใจจากเบื้องบน นี่คือสิ่งที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ และเบลซัสซาร์ยอมรับ จึงทำให้ดาเนียลได้รับการแต่งตั้งให้มีตำแหน่งสูงสุดในอาณาจักร แต่ที่สำคัญกว่าคือมีส่วนทำให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กลับใจด้วย (ดาเนียล 4:34-37)

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เป็นโอรสของ “นาโบโปลาสซาร์” (Nabopolassar) ทั้งสองได้ช่วยกันสร้างกรุงบาบิโลนให้เจริญรุ่งเรืองมากกว่าเมืองใดๆ ในยุคโบราณ (ดาเนียล 4:30) กรุงบาบิโลนใหญ่โตมหึมา มีวิหารมากกว่า 300 แห่ง มีพระราชวังที่งามวิจิตรพิสดาร มีกำแพงสองชั้น และกำแพงมีความหนา 22 ฟุต กำแพงเมืองมีประตูใหญ่แปดประตู ประตูทุกแห่งเป็นชื่อเทพเจ้าของชาวบาบิโลน ประตูที่มีชื่อเสียงที่สุดชื่อ “อิซตาร์” (Ishtar) ไม่นานมานี้นักโบราณคดีชาวเยอรมันได้ขุดพบ และนำไปสร้างขึ้นใหม่ในพิพิธภัณฑ์ “เปอร์-กามัม” ที่กรุงเบอร์ลิน

ในดาเนียล 7:4 กรุงบาบิโลนได้รับการพรรณนาว่าเป็นสิงโตมีปีกนกอินทรี ในนิมิตเป็นภาพขบวนแห่เดินมุ่งหน้าสู่ประตูอิซตาร์ ซึ่งมีรูปปั้นสิงโต 120 ตัว ตั้งอยู่ตามรายทาง สิงโตแต่ละตัวมีขนาดใหญ่อยู่ในท่าหอบพร้อมจะกระโจนเข้าใส่เหยื่อ มีการพบรูปปั้นสิงโตเหล่านี้ระหว่างการขุดหาสิ่งมีค่าในประวัติศาสตร์และยังยืนตระหง่านอยู่นอกเมืองในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้เป็นพยานว่าสิงโตเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมกับกรุงบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ ทั้งประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และคำพยากรณ์ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง

ดาเนียล 1:8 กล่าวว่า “ดาเนียลตั้งใจว่าจะไม่ทำให้ตัวเป็นมลทิน”
ความตั้งใจนี้มีจุดประสงค์เพื่ออะไร

อ่าน มัทธิว 26:57-67; ยอห์น 11:45-53 และ ยอห์น 18:29-31 คายาฟาสกับปอนทืออัส ปีลาตคือใคร และเขาทั้งสองได้ตัดสินใจทำอะไรกับพระเยซู

คายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต และเป็นผู้วางแผนกำจัดพระเยซูด้วยความตาย บทบาทของคายาฟาสถูกบันทึกไว้โดยโจเซฟัส (Josephus) นักประวัติศาสตร์ชาวยิวว่า “คายาฟาสถอดโยเซฟ มหาปุโรหิตออกจากตำแหน่ง แล้วแต่งตั้งอันนาส บุตรของมหาปุโรหิตคนก่อนเพื่อรับช่วงต่อจากเขา” (Josephus *Complete Works (Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1969)*, เล่ม 18, บทที่ 4, หน้า 381)

ปี ค.ศ. 1990 หลุมฝังศพของครอบครัวหนึ่งถูกค้นพบทางใต้ของเยรูซาเล็ม มีหีบทำด้วยหินใส่กระดูก นอกจากนี้ยังพบเหรียญเงินและเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งมีอายุประมาณกลางศตวรรษที่หนึ่ง สิ่งที่อยู่ในหีบหินมีกระดูกหลายชุด และมีข้อสลักว่า “โยเซฟบุตรของคายาฟาส” ผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่า ว่านี่คงเป็นหลุมฝังศพ และหีบบรรจุกระดูกของคายาฟาส มหาปุโรหิต ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับความตายของพระเยซู

ปี ค.ศ. 1961 แผ่นจารึกชื่อของปอนทืออัส ปีลาต ข้าหลวงในแคว้นยูเดีย สมัยของจักรพรรดิ ทิเบริอัส ถูกพบบนก้อนหินในโรมมโหรัสพที่เมือง “ซีซารีอา มาริทิมา” (Caesarea Maritima)

ทั้งสองกรณีนี้ เป็นหลักฐานสำคัญที่ยืนยันถึงนำเชื่อถือเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

นักประวัติศาสตร์ในช่วงสองศตวรรษแรกได้เขียนบรรยายถึงพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วย นักประวัติศาสตร์โรมันชื่อ “ทาซิทัส” (Tacitus) ได้เขียนถึงพระคริสต์ และการถูกตรึงโดยปีลาต ช่วงการครองราชย์ของจักรพรรดิทิเบริอัส และคริสเตียนยุคแรกที่เข้าไปตั้งรกรากในกรุงโรม และเขียนถึง “พลินีที่หนุ่มกว่า” (Pliny the younger) ได้รับการแต่งตั้งเป็นข้าหลวงจากรัฐบาลโรมัน ได้เขียนไปถามจักรพรรดิ “ทราจัน” (Trajan) ว่า เขาควรปฏิบัติต่อพวกคริสเตียน

อย่างไร เขาบรรยายว่า พวกเขาคริสเตียนนัดพบกันตอนเช้ามีด ก่อนตะวันขึ้น ตามวันกำหนดที่แน่นอน เพื่อร้องเพลงสรรเสริญ เป็นการนมัสการเทพเจ้า

การค้นพบทางโบราณคดี และข้อมูลจากประวัติศาสตร์เป็นหลักฐาน พิเศษที่ไม่ใช่พระคัมภีร์ แต่กล่าวถึงชีวิตของพระเยซู ที่คริสเตียนนมัสการใน 50 ปีแรกหลังการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระกิตติคุณจึงเป็นเรื่องของพระเยซู ที่เราควรศึกษาอย่างถี่ถ้วนเพื่อจะได้รู้จักพระองค์ให้มากขึ้น

แม้การค้นพบทางโบราณคดีจะเป็นหลักฐานที่ช่วยสนับสนุนความ เชื่อของเรา แต่เราก็ไม่ควรให้ความเชื่อของเราอิงกับสิ่งเหล่านี้เป็นหลัก เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

วันพฤหัสบดี ความเชื่อและประวัติศาสตร์

Faith and History

เราไม่ได้อยู่คนเดียวโดดๆ การเลือกของเราจึงมีอิทธิพลต่อคนอื่นด้วย ชีวิตประชากรของพระเจ้าในสมัยโบราณ มีอิทธิพลต่อคนที่อยู่ร่วมสมัยกับ พวกเขา ในฮีบรู บทที่ 11 เป็นรายชื่อของผู้เชื่อที่มีชื่อเสียงทั้งชายและหญิง ที่เราเห็นถึงอิทธิพลของพวกเขา

อ่าน ฮีบรู 11:1-40 มีบทเรียนอะไรบ้างที่เราได้รับจากบุคคล เหล่านี้ (เอโนค โนอาห์ อับราฮัม ซาร่าห์ โยเซฟ โมเสส นางราห์บ และ แซมสัน)

ความเชื่อไม่ใช่แค่การเชื่อในบางสิ่งหรือบางคนเท่านั้น แต่เป็นการ กระทำเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อนั้นด้วย ความเชื่อเช่นนี้จึงนับได้ว่าเป็น ความชอบธรรม การกระทำตามความเชื่อเช่นนี้ได้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ การ กระทำเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการวางใจในพระวาทะของพระเจ้า

โนอาห์สร้างเรือด้วยความเชื่อ ท่านเชื่อพระวาทะของพระเจ้าเหนือกว่า ประสบการณ์และเหตุผล เพราะก่อนหน้านั้นไม่เคยมีฝนตก ประสบการณ์ และเหตุผลชี้ว่าไม่มีเหตุผลที่ฝนจะตกทำให้น้ำท่วมโลกแน่นอน แต่โนอาห์เชื่อ ฟังพระเจ้า จึงทำให้เผ่าพันธุ์ของมนุษย์รอดพ้นจากความพินาศ อับราฮัม

อาศัยอยู่กับครอบครัวที่เมืองเออร์ ทางทิศใต้ของเมโสโปเตเมีย ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลกในเวลานั้น อับราฮัม และครอบครัว (และหลานชาย) ได้อพยพจากตัวเมือง และญาติพี่น้อง โดยไม่ทราบว่าจะพระเจ้าจะทรงนำไปแห่งใด อับราฮัมเชื่อฟังพระสัญญาของพระเจ้า โมเสสก็เลือกเป็นคนเลี้ยงแกะ และนำประชากรของพระเจ้าเดินทางไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญามากกว่าที่จะเป็นกษัตริย์ปกครองอียิปต์ที่เป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกในเวลานั้น โมเสสวางใจการทรงเรียกของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ที่เรียกเขาออกมาจากพุ่มไม้ที่มีไฟไหม้ นางราห์บแห่งเมืองเยรีโคได้เชื่อและวางใจเรื่องพระเจ้าทรงปลดปล่อยชนอิสราเอลจากการเป็นทาสของประเทศอียิปต์ นางได้ปกป้องผู้สอดแนมสองคน และได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในวงศ์ตระกูลของพระเยซู เราทราบน้อยมากถึงผลการการตัดสินใจของเราที่จะมีต่อคนรุ่นหลัง

นับเป็นการตัดสินใจที่สำคัญยิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อหน้าท่าน ท่านจะทำการตัดสินใจอย่างไร เหตุใดท่านจึงตัดสินใจเช่นนั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, ดาวิดและโกลิอัท, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, หน้า 643-648 เฮเซคียาห์, หน้า 331-339 การปลดปล่อยจากอัสซีเรีย, หน้า 349-366 ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, ตอนที่ 4 วิธีการศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งพบได้ที่ <http://www.adventistbiblicalresearch.org/Materials/bible-interpretation-hermeneutics/methods-bible-study>

“พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีอายุมากที่สุด และเป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับมนุษยชาติที่ค้นคว้ามากที่สุด เป็นของใหม่สดจากน้ำพุแห่งความจริงนิรันดร์และตลอดยุคสมัย พระหัตถ์ของพระเจ้าได้ทรงรักษาความบริสุทธิ์ของพระคัมภีร์ไว้ ซึ่งได้ส่องสว่างจากอดีตที่ยาวนาน ขณะที่การค้นหาของมนุษย์ล้มเหลวที่จะเห็นทะเล พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่เราเห็นอำนาจที่วางรากฐานของแผ่นดินโลก และขยายออกสู่สวรรค์ ตรงนี้เท่านั้นที่เราได้พบเรื่องราวของแท่นาเชอถือ ก็เกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของมนุษยชาติ ตรงนี้พระเจ้าทรงประทาน

ประวัติศาสตร์เผ่าพันธุ์มนุษย์ ที่ไม่เสื่อมทรามลงเพราะความมื่อคติ และความหยิ่งของมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *การศึกษา*, หน้า 173)

“คนใดที่มีความรู้ของพระเจ้า และพระวณะของพระองค์ เท่ากับได้ฝังรากฐานความเชื่อของพระเจ้า จากพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ เขาจะไม่ทดสอบพระคัมภีร์กับความคิดเห็นทางวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ แต่เขานำแนวคิดเหล่านี้สู่การทดสอบกับมาตรฐานที่ไม่ผิดพลาด เขาทราบว่าจะพระวณะของพระเจ้าเป็นความจริง และความจริงจะไม่ขัดแย้งกับตัวเอง คำสอนทางวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกับความจริงจากการเปิดเผยของพระเจ้า สิ่งนั้นเป็นเพียงการสันนิษฐานของมนุษย์”

“การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่ฉลาดจะเปิดความคิดและข้อมูลให้กว้าง” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 8, หน้า 325)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากคำถามสุดท้ายของเนื้อหาในวันพุธ เป็นการดีเมื่อพบหลักฐานจากการขุดค้นทางโบราณคดี ที่ช่วยยืนยันความจริงของประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ แต่จะมีอะไรเกิดขึ้น เมื่อหลักฐานทางโบราณคดีให้ความหมายที่ขัดแย้งกับเรื่องในพระคัมภีร์ สิ่งนี้ควรบอกให้เราอิงกับพระวณะของพระเจ้า โดยไม่หวั่นไหวกับการกล่าวอ้างทางโบราณคดีและวิทยาศาสตร์อย่างไร
2. คำพยากรณ์ที่ได้เกิดขึ้นจริงในอดีต เช่น ดาเนียล บทที่ 2 และ 7 ที่ได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราไว้วางใจพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตอย่างไร

เข้าใจความตึบหน้าของความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย” เอลเลน จี. ไวท์, คำพยาานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 8, หน้า 307)

วันอาทิตย์

ประวัติศาสตร์นิยมและคำพยากรณ์

Historicism and Prophecy

วิธีพื้นฐานที่เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ใช้ตีความคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เรียกว่า “ประวัติศาสตร์นิยม” (historicism) เป็นการมองเหตุการณ์ในคำพยากรณ์เกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเส้นตรง จากอดีตถึงปัจจุบันไปสู่อนาคต นี่เป็นลักษณะที่พระคัมภีร์ตีความหมายคำพยากรณ์ด้วยตัวเอง

อ่าน ดาเนียล 2:27-45 สิ่งใดในนิมิตที่บ่งบอกว่าคำพยากรณ์นี้เป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องโดยไม่ขาดตอนในประวัติศาสตร์ ไปจนถึงวาระสุดท้าย

ให้สังเกตอาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์ ที่เป็นศิระระทองคำ (ดาเนียล 2:38) ดาเนียลกล่าวว่า “ต่อจากฝ่าพระบาทไป จะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าของฝ่าพระบาทปรากฏขึ้น และยังมีราชอาณาจักรที่สามเป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งปกครองทั่วพิภพ” (ดาเนียล 2:39) นี่เป็นการขึ้นสู่อำนาจต่อเนื่องจากอาณาจักรหนึ่งสู่อีกอาณาจักรหนึ่งโดยไม่มีช่องว่างขณะที่สัญลักษณ์ของแต่ละอาณาจักรเปลี่ยนไป เป็นการเชื่อมโยงจากศิระระไปถึงนิ้วเท้าเข้าด้วยกัน

ดาเนียล บทที่ 7 และ 8 ใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์ แต่กล่าวถึงสิ่งเดียวกัน เราเห็นความต่อเนื่องกันของอาณาจักรต่างๆ อาณาจักรตั้งเหล่านี้เริ่มในสมัยโบราณ และเกิดตามประวัติศาสตร์เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และจะเข้าสู่อนาคตเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา และพระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรชั่วนิรันดร์ของพระองค์ขึ้น

ดังนั้นปฏิมากรในดาเนียล บทที่ 2 และนิมิตในดาเนียล บทที่ 7 และ 8 จึงเป็นพื้นฐานการตีความหมายคำพยากรณ์ในประวัติศาสตร์ของโปรเตสแตนต์ที่เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์เห็นด้วยในปัจจุบัน

อ่าน ยอห์น 14:29 พระเยซูตรัสว่า สิ่งใดจะช่วยให้เราเข้าใจคำพยากรณ์

เราในปัจจุบันนี้มีความได้เปรียบคนในสมัยบาบิโลนอย่างไร เมื่อคำพยากรณ์เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์แล้ว

วันจันทร์

หลักการวันแทนปี

The Year - Day Principle

หนึ่งในกุญแจของการตีความหมายคำพยากรณ์คือ หลักการวันแทนปี ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากในหลายประเทศนำหลักการนี้ไปตีความหมายพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ พวกเขาได้รับหลักการนี้จากพระคัมภีร์หลายข้อที่เป็นกุญแจไขคำพยากรณ์

อ่าน กันดารวิถี 14:34 และเอเสเคียล 4:6 พระเจ้าทรงกำหนดวันแทนปีอย่างไร

จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราเห็นหลักการวันแทนปีชัดเจน แต่เราจะใช้วิธีนี้กับคำพยากรณ์ที่พูดถึงเวลาบางข้อ ที่พิสูจน์ว่าถูกต้องได้อย่างไร เช่น ดาเนียล 7:25 ดาเนียล 8:14 วิวรณ์ 11:2, 3 วิวรณ์ 12:6, 14 และวิวรณ์ 13:5

สามสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนหลักการวันแทนปีคือ สัญลักษณ์ เวลา และการแสดงออกพิเศษ

ประการแรก สัตว์และเขาเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรต่างๆ ไม่ได้มีความหมายจริงตามตัวอักษร ดังนั้นเวลาเกี่ยวกับสัตว์เหล่านั้นก็ต้องเป็นสัญลักษณ์ ไม่ใช่เวลาจริงตามตัวอักษร จึงจะถูกต้อง

ประการที่สอง อาณาจักรทั้งหลายกินระยะเวลาที่ยาวนานหลายศตวรรษ จึงไม่เป็นความจริงตามตัวอักษร แต่เมื่อใช้วันแทนปีจะลงตัวพอดี

ประการสุดท้าย เป็นเหตุการณ์พิเศษ เช่น “2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้า” (ดาเนียล 8:14) นี่เป็นเหตุการณ์พิเศษ ไม่ใช่เหตุการณ์ปกติ เวลาของเหตุการณ์นี้จึงต้องเป็นสัญลักษณ์ ไม่ใช่เวลาตามตัวอักษร

ตามคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ใน ดาเนียล 9:24-27 ที่เขียนว่า “นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไป ให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยประมุขผู้ถูกเจิมไว้” (ดาเนียล 9:25) เป็นเวลา 69 สัปดาห์ตามตัว

อักษร ซึ่งเท่ากับหนึ่งปี สี่เดือนและหนึ่งสัปดาห์ ผู้ถูกเจิมหรือพระคริสต์ ไม่ได้มาตามเวลานี้ การตีความแบบนี้จึงไม่ถูกต้อง แต่เมื่อใช้หลักการ วันแทนปี 70 สัปดาห์จะเป็น 490 ปี ซึ่งตรงกับสมัยที่พระคริสต์ทรงปรากฏตัวจริง

วันอังคาร

การหาเอกลักษณ์ของเขาเล็ก

Identifying the Little Horn

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่นักปฏิรูปศาสนา คิดว่าลักษณะอำนาจของเขาเล็ก ในดาเนียล บทที่ 7 และ 8 คือศาสนจักรโรมันคาทอลิก เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

อ่าน ดาเนียล 7:1-25 และ 8:1-13 เขาเล็กมีลักษณะอย่างไร และจากเนื้อหาในสองบทนี้ เราจะหาเอกลักษณ์ของเขาเล็กได้อย่างไร

เขาเล็กมีลักษณะทั่วไปเจ็ดประการคือ (1) เป็นเขาหนึ่ง (2) มีอำนาจในการข่มเหง (ดาเนียล 7:21, 25; 8:10, 24); (3) ยกตัวขึ้น และพุดจาหมิ่นประมาท (ดาเนียล 7:8, 20, 25; 8:10, 11, 25) (4) มีเป้าหมายทำร้ายประชากรของพระเจ้า (ดาเนียล 7:25; 8:24); (5) เป็นไปตามเวลาในคำพยากรณ์ (ดาเนียล 7:25 ; 8:13, 14) (6) จะอยู่จนถึงวาระสุดท้าย (ดาเนียล 7:25, 26; 8:17, 19) และ (7) จะถูกทำลายโดยอำนาจเหนือธรรมชาติ (ดาเนียล 7:11, 26; 8:25)

ตามประวัติศาสตร์ อาณาจักรแรกคือบาบิโลน (2:38) ที่สองคือ มีเดีย-เปอร์เซีย (2:20) และที่สามคือ กรีก (8:21) ประวัติศาสตร์เขียนชัดเจนว่า ภายหลังจากอาณาจักรเหล่านี้ โรมได้เกิดมา

ในดาเนียล บทที่ 2 เหล็กเป็นตัวแทนอาณาจักรโรม ซึ่งดำเนินต่อเนื่อง ไปสู่เท้าและนิ้วเท้าที่เป็นเหล็กปนดิน นั่นคือจนถึงวาระสุดท้าย เขาเล็กของ ดาเนียล บทที่ 7 งอกออกมาจากสัตว์ตัวที่สี่ แต่ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของสัตว์ตัวที่สี่

มีอำนาจอะไรที่ออกมาจากโรม และดำเนินนโยบายการเมืองคู่กับศาสนา ต่อเนื่องและมีอิทธิพลนานถึง 1,260 ปี (ดู ดาเนียล 7:25) อำนาจเพียงหนึ่งเดียว

ที่ลงตัวกับประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์นี้คือ ระบบการปกครองของศาสนจักรโรม (โรมันคาทอลิก) ซึ่งได้ขึ้นมาสู่อำนาจท่ามกลางอนารยชนสิบเผ่า ในยุโรป และได้ถอนรากสามประเทศออกไป (ดาเนียล 7:24) ศาสนจักรโรมมีความแตกต่างจากอำนาจที่มีก่อนหน้า (ดาเนียล 7:24) จึงมีความพิเศษไม่เหมือนใคร คือได้กล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด (ดาเนียล 7:25) และยกตนขึ้นเสมอกับองค์เจ้านาย (ดาเนียล 8:11) ด้วยการช่วงชิงบทบาทของพระเยซูไปได้ข่มเหงผู้ชอบธรรมของผู้สูงสุด (ดาเนียล 7:25) ได้เหวี่ยงบริวารคือดาวบางดวงลงมาสู่พื้นดิน (ดาเนียล 8:10) ในช่วงการเผชิญหน้ากับกลุ่มปฏิรูป พวกคริสเตียนโปรเตสแตนต์ถูกฆ่าเป็นจำนวนมาก ศาสนจักรโรมจะ “คิดเปลี่ยนแปลงวาระและธรรมเนียม” (ดาเนียล 7:25) โดยการตัดพระบัญญัติข้อที่สองออกไป และเปลี่ยนวันสะบาโตจากวันเสาร์ไปเป็นวันอาทิตย์

ในดาเนียล บทที่ 2, 7 และ 8 ภายหลังจากจักรกรีกก็มีอาณาจักรหนึ่งเกิดขึ้นและมีอำนาจจนถึงวาระสุดท้าย นั่นคืออาณาจักรโรมที่มีอำนาจด้านการเมืองในช่วงแรกและตามด้วยอำนาจด้านศาสนาในช่วงหลังคือ ศาสนจักรโรม นี่คือความจริงปัจจุบันในข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ เพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญสำหรับเรา

พุทธ

การพิพากษาสืบสวน

The Investigative Judgment

คำพยากรณ์สี่สัปดาห์นี้ เราได้เห็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ตั้งแต่การปฏิรูปศาสนาจนถึงช่วงที่มีการเคลื่อนไหวของกลุ่มมิลเลอร์ (Millerite movement) ช่วงต้นปี 1800 เกี่ยวกับคำพยากรณ์ 2,300 วัน และการพิพากษาสืบสวน ตามรายละเอียดต่อไปนี้

ดาเนียล บทที่ 7

บาบิโลน (สิงโต)

มีเดีย-เปอร์เซีย (หมี)

กรีก (เสือดาว)

โรม (สัตว์ตัวที่สี่)

ศาสนจักรโรม (เขาลี)

ดาเนียล บทที่ 8

-

มีเดีย-เปอร์เซีย (แกะผู้)

กรีก (แพะผู้)

โรม (เขาลีเล็ก ตามแนวนอน)

ศาสนจักรโรม (เขาลีเล็ก ตามแนวตั้ง)

อ่าน ดาเนียล 7:9-14; 8:14, 26 มีอะไรเกิดขึ้นในสวรรค์ ตามคำอธิบายในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

หลังสิ้นสุดการข่มเหงคริสเตียนปี ค.ศ. 1798 นายพลแบร์ตีเย (Berthier) แม่ทัพของนโปเลียนได้จับสันตะปาปาไปขังที่ประเทศฝรั่งเศส (วิวรณ์ 13:3) ดาเนียล บทที่ 7 และ 8 พุดถึงการพิพากษาที่เกิดขึ้นในสวรรค์ว่า “ผู้พิพากษาก็ขึ้นนั่งบนบัลลังก์” (ดาเนียล 7:10) “นี่แน่ะมีท่านผู้หนึ่งเหมือนนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆของสวรรค์...และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น” (ดาเนียล 7:13) นี่เป็นการพิพากษาที่เกิดขึ้นหลังปี ค.ศ. 1798 และก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

การพิพากษาใน ดาเนียล บทที่ 7 เป็นเรื่องเดียวกันกับการชำระสถานนมัสการใน ดาเนียล 8:14 ทั้งสองกล่าวถึงสิ่งเดียวกัน ตามดาเนียล 8:14 คำว่า “วันลบมลทิน” (Day of Atonement) เป็นคำศัพท์เฉพาะของเรื่อง 2,300 วันที่ใช้วันแทนปี คือ 2,300 ปี

จุดเริ่มต้นของ 2,300 ปีอยู่ในดาเนียล 9:24 เรื่อง 70-สัปดาห์ (490 ปี) ที่ถูกตัดออกจากคำ 2,300 วัน (ดาเนียล 9:24) ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากเห็นว่า 2,300 วัน (2,300 ปี) ในดาเนียล 8:14 และ 70 สัปดาห์ (490 ปี) ในดาเนียล 9:24-27 เป็นสองส่วนของคำพยากรณ์เดียวกัน จุดเริ่มต้นคือ “นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่” (ดาเนียล 9:25) ปีที่เจ็ดแห่งการครองราชย์ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (Artaxerxes) (เอสรา 7:7) ตรงกับปี 457 ก่อน ค.ศ. นับไปอีก 2,300 ปีก็จะถึง ปี ค.ศ.1844 ซึ่งเป็นเวลาไม่นาน หลังปี ค.ศ. 1798 นี่คือเวลาที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในห้องอภิสุทธิสถานเพื่อเริ่มพันธกิจการชำระพระวิหาร

วันพฤษภาคม

การแบ่งประเภทและคำพยากรณ์

Typology and Prophecy

สัญลักษณ์ของคำพยากรณ์เกี่ยวกับวาระสุดท้าย (apocalyptic prophecies) ตามที่คำพยากรณ์ที่พบในดาเนียลและวิวรณ์ ซึ่งได้เกิดขึ้นจริงส่วนมากแล้ว เช่น แพะผู้ เป็นอาณาจักรกรีก (ดาเนียล 8:21) พระคัมภีร์บอกชื่อไว้ชัดเจน

วิธีแบ่งประเภทของพระคัมภีร์หรือคำพยากรณ์จะใช้ตัวละคร เหตุการณ์ หรือความหมายที่พบในประวัติศาสตร์ที่ชี้ถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าในอนาคต การแบ่งประเภทจึงต้องย้อนไปที่ผู้สอน ผู้เผยพระวจนะ และข้อพระคัมภีร์ที่เป็นคำอธิบาย

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-13 มีเหตุการณ์อะไรในประวัติศาสตร์ที่ อัครทูตเปาโลอ้างถึง เมื่อท่านตักเตือนชาวโครินธ์ และสิ่งนี้สอนเราในปัจจุบันอย่างไร

อัครทูตเปาโลอ้างถึงการอพยพของชาวฮีบรูโบราณในถิ่นทุรกันดาร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงดลใจโมเสสให้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้เพื่อ “เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจเรา ไม่ให้ปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาทั้งหลาย” (1 โครินธ์ 10:6) เป็นการตักเตือนเราให้อดทนต่อการทดลอง เพราะเรามีชีวิตอยู่ในวาระสุดท้าย

จงอ่านพระคัมภีร์ต่อไปนี้และแยกให้ได้ว่า เป็นเนื้อหาที่เป็นต้นแบบ (type) หรือเป็นคำอ้างอิงจากที่อื่น (antitype) (*มัทธิว 12:40; ยอห์น 19:36; ยอห์น 3:14, 15; โรม 5:14; ยอห์น 1:29*)

จากพระคัมภีร์ที่ยกมานี้ พระเยซูและผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ใช้ข้อมูลที่เป็นต้นแบบ (type) หรืออ้างอิงมาจากที่อื่น (antitype) ในการตีความหมายคำพยากรณ์ เนื้อหาสองแบบนี้ต่างนำไปสู่ความสำเร็จสมจริงในประวัติศาสตร์

จงพิจารณาพลับพลาบนโลกที่ทำหน้าที่เป็นต้นแบบ (type) ของแผนการแห่งความรอด สิ่งนี้สอนอะไรเกี่ยวกับพิธีต่าง ๆ ในพลับพลาสำหรับเราในปัจจุบันนี้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ Clifford Goldstein, 1844 Made Simple (Boise, ID: Pacific Press, 1988) as one place, of many, to find more material on the 2,300 day prophecy. See also 1844 madesimple.org

จงศึกษาแผนภูมิต่อไปนี้

ดาเนียล บทที่ 7

บาบิโลน (สิงโต)

มีเดีย-เปอร์เซีย (หมี)

กรีก (เสือดาว)

โรม (สัตว์ตัวที่สี่)

ศาสนจักรโรม (เขาเล็ก)

การพิพากษาในสวรรค์

ดาเนียล บทที่ 8

-

มีเดีย-เปอร์เซีย (แกะผู้)

กรีก (แพะผู้)

โรม (เขาเล็ก ตามแนวนอน)

ศาสนจักรโรม (เขาเล็ก ตามแนวตั้ง)

การชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์

จุดสำคัญในที่นี้คือการพิพากษาในดาเนียล บทที่ 7 ที่เกิดหลัง 1,260 ปีที่มีการกดขี่ข่มเหง (ดาเนียล 7:25) ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกันกับการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์ ในดาเนียล 8:14 การพิพากษาในสวรรค์จะนำไปสู่ฉากสุดท้าย คือการสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า นี่คือหลักฐานที่มีพลังจากพระคัมภีร์ที่ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่แก่เรา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงทบทวนคำพยากรณ์ในดาเนียล บทที่ 2 ว่าคำพยากรณ์ที่เปิดเผยในที่นี้มีความชัดเจนมากเพียงใด ตั้งแต่อาณาจักรสมัยโบราณไปจนถึงการสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า นี่คือนิยามของการตีความคำพยากรณ์ที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา สิ่งเหล่านี้ให้ความรู้และความหวังอะไรแก่เราที่เป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสในปัจจุบันนี้
2. จงอธิบายคำพยากรณ์เรื่อง 2,300 วัน ในดาเนียล 8:14 ให้ทุกคนในชั้นเรียนว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นจริงอย่างไร
3. อ่าน ดาเนียล 7:18, 21, 22 25, 27 มีอะไรเกิดขึ้นกับผู้ชอบธรรม เขาเล็กทำอะไรกับพวกเขา เปรียบเทียบกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกเขา มีข่าวดีอะไรจากการพิพากษาสำหรับผู้ชอบธรรม

บทที่ 12

การปฏิบัติต่อข้อความที่ยาก

Dealing With Difficult Passages

วันที่ 13 - 19 มิถุนายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 ทิโมธี 2:10-15; 1 พงศาวดาร 29:17; ยากอบ 4:6-10;

กาลาเทีย 6:9; กิจการฯ 17:11

ข้อควรจำ

“และจงถือว่าความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เป็นโอกาสให้คนรอด ดังที่เปาโลห้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงพวกท่าน ตามสติปัญญาที่ประทานแก่เขา นั้น ในจดหมายทุกฉบับของเขาก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว ในจดหมายเหล่านั้นมีบางอย่างที่น่าสนใจ ยาก คนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และมีใจไม่มั่นคงได้ บิดเบือนข้อความเสีย เหมือนอย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์อันเป็นเหตุให้ตนเองพินาศ”

(2 เปโตร 3:15-16)

เมื่ออภิปรายจดหมายฝากทั้งหลายของอัครทูตเปาโล อัครทูตเปโตรเขียนว่าในจดหมายฝากดังกล่าว และที่อื่นในพระคัมภีร์ “มีบางอย่างที่น่าสนใจยาก” (2 เปโตร 3:16) ท่านไม่ได้พูดว่าทุกอย่างเข้าใจยาก แต่มีบางข้อเข้าใจยาก

เราทราบอยู่แล้วว่า ผู้อ่านที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าต่างเคยอ่านเจอข้อความที่แปลกและไม่เข้าใจทั้งนั้น นี่คือเหตุผลที่สัปดาห์นี้ เราจะมุ่งไปหาข้อพระคัมภีร์ที่เข้าใจยาก ว่าอะไรเป็นเหตุผลของความท้าทายนี้ และในฐานะที่เป็นผู้แสวง

หาความจริงที่สัตย์ซื่อจากพระวาทะของพระเจ้า เราจะสามารถทำงานผ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างไร ข้อความที่ทำทนายเหล่านี้บางข้ออาจไม่เคยได้รับความกระจ่าง ในเวลาเดียวกันพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ไม่ยาก เราจึงไม่จำเป็นต้องปล่อยให้ข้อพระคัมภีร์จำนวนเล็กน้อยที่เข้าใจยากเหล่านี้ทำให้ความน่าไว้วางใจ และสิทธิอำนาจแห่งพระวาทะของพระเจ้าในจิตใจของเราอ่อนกำลังลง

วันอาทิตย์

เหตุผลที่เป็นไปได้สำหรับข้อที่แตกต่างชัดเจน

Possible Reason for Apparent Contradictions

อ่าน 2 ทิโมธี 2:10-15 เปาโลเตือนสติทิโมธีให้ใช้ “พระวาทะแห่งความจริง” (2 ทิโมธี 2:15) อย่างไร และมีอะไรสำคัญสำหรับเราตรงนี้

นักศึกษาคัมภีร์ที่สัตย์ซื่อต่อพระวาทะไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่เข้าใจยาก สิ่งนี้ไม่ควรจะมารบกวนเรา แต่ควรเตือนสติเราให้รู้ถึงข้อจำกัดของตน ไม่มีบุคคลใครสามารถเข้าใจทุกข้อความได้อย่างถ่องแท้ เราควรมอบเรื่องเหล่านี้ไว้กับพระเจ้า และวางใจในพระองค์ เพราะไม่มีอะไรจะพิสูจน์ได้ว่า พระคัมภีร์ไม่ใช่ความจริง

ผู้ที่ไม่ยอมรับคำสอนของพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยด้วยการดลใจบ่อยครั้งพวกเขาพูดถึงความเข้าใจยาก ความขัดแย้ง และข้อผิดพลาด เพราะพวกเขามองว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงหนังสือของมนุษย์ พวกเขาเชื่อว่าพระคัมภีร์บรรจุสิ่งที่ไม่สมบูรณ์และมีข้อผิดพลาด ด้วยการปักใจเช่นนั้น จึงไม่มีความพยายามที่จะหาคำอธิบาย เพื่อหาความเป็นเอกภาพและความน่าเชื่อถือ ผู้ที่เริ่มตั้งคำถามตั้งแต่หน้าแรกของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงเนรมิตสร้าง ไม่นานคนเหล่านี้จะถูกโยนเข้าสู่ความสงสัย และไม่วางใจพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ที่เหลือ

ความไม่ลงตัวบางประการในพระคัมภีร์อาจเกิดจากความผิดพลาดเล็กน้อยของผู้คัดลอก หรือจากการแปลพระคัมภีร์ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “บางคนมองเราอย่างจริงจัง แล้วพูดว่า ‘คุณอย่าคิดว่าอาจมีความผิดพลาดโดยผู้คัดลอก หรือผู้แปลพระคัมภีร์’ ทั้งหมดนี้อาจเป็นไปได้ และการที่มีจิตใจคับแคบมาก จะทำให้เกิดความลังเล และสะดุดได้ หรือพร้อมจะสะดุดถึงความลึกกลับ

ของพระวณะที่ได้รับการตลใจ เพราะว่าจิตใจของพวกเขาอ่อนกำลังไม่สามารถมองผ่านพระประสงค์ของพระเจ้า ถูกแล้ว พวกเขาเพียงแค่อะดุดล้มอย่างง่ายตายเหนือข้อเท็จจริงอันกระจ่าง ที่ดวงจิตของคนปกติจะยอมรับ และสังเกตได้ว่าเป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสออกมาอย่างชัดเจนและงดงามยิ่งเต็มไปด้วยไขกระดูกและความสมบูรณ์ ความผิดพลาดทั้งหมดไม่ควรเป็นเหตุทำให้วิญญาณดวงหนึ่ง หรือเท้าของใครสะดุด” (เอลเลน จี. วัตส์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 16)

เพราะเหตุใดจึงสำคัญมากที่เราจะเข้าถึงพระคัมภีร์ด้วยความถ่อมใจ และยอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

วันจันทร์

ปฏิบัติต่อสิ่งที่ยากอย่างจริงจังและระมัดระวัง

Deal With Difficulties Honestly and Carefully

ท่านเคยอ่านเจอข้อพระคัมภีร์ที่ไม่เข้าใจเลยบ้างไหม ความยากอาจเกิดจากพระคัมภีร์ไม่สอดคล้องกันในภาพรวม หรือไม่เหมือนกับเรื่องเดียวกันในเล่มอื่น ท่านได้ตอบสนองอย่างไร และท่านควรจะตอบสนองอย่างไร

อ่าน 1 พงศาวดาร 29:17 สุภาษิต 2:7 และ 1 ทิโมธี 4:16 จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราจะแก้ปัญหาข้อความที่เข้าใจยากได้อย่างไร

ถ้าเราสัตย์ซื่อเราจะสามารถผ่านความยากลำบากไปได้ ความสัตย์ซื่อจะช่วยปกป้องเรา ดังนั้นเราจะไม่หลีกเลี่ยงความยุ่งยาก ความสัตย์ซื่อจะยับยั้งเราจากการตอบอย่างผิวเผิน ซึ่งไม่อาจรับการทดสอบอย่างละเอียดได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยความจริงใจและความซื่อตรง เราควรเลียนแบบพระคริสต์ในการศึกษาพระคัมภีร์ของเรา

บุคคลที่สัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์จะไม่พูดถึงข้อที่เข้าใจยากเพื่อชวนให้สงสัยหรือบิดเบือนความจริงด้วยการใช้ภาษาที่เข้าใจยาก การหาหลักฐานจงใจให้วางใจและศึกษาจะดีกว่าการการพูดถึงสิ่งที่ยากและคำตอบที่ไม่น่าพึงพอใจ ความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์จะสร้างความน่าเชื่อถือและความสัมพันธ์ที่มั่นคงแก่บุคคลอื่น ซึ่งดีกว่าการพูดถึงสิ่งที่ชวนให้คนไม่วางใจในพระวณะของพระเจ้า

บุคคลที่เอาใจใส่อย่างระมัดระวังในการศึกษาความจริงของพระวจนะ พวกเขาจะพากเพียรและไม่รีบสรุปอย่างรวบรัดด้วยความรู้ในวงจำกัด หรือด้วยหลักฐานที่ไม่ชัดเจน และบุคคลที่มีความรอบคอบจะไม่มองข้ามรายละเอียดใดๆ ที่มีความสำคัญในพระวจนะของพระเจ้า

ท่านควรทำอย่างไรกับข้อพระคัมภีร์ที่ท่านไม่เข้าใจ หรือดูเหมือนไม่ลงตัวในความคิดของท่าน

วันอังคาร

ปฏิบัติต่อสิ่งที่เข้าใจยากอย่างถ่อมใจ

Deal With Difficulties Humbly

อ่าน ยากอบ 4:6-10; 2 พงศาวดาร 7:14 และ เศฟันยาห์ 3:12
เพราะเหตุใดความใจจึงสำคัญต่อการจัดการกับสิ่งที่เข้าใจยาก

คนจำนวนมากได้ผลจากความถ่อมใจ พวกเขาพึ่งพาบางสิ่งและบางคนนอกเหนือจากตัวเอง พวกเขาตระหนักว่าตนไม่สามารถจะทำอะไรได้ทุกอย่าง คนเหล่านี้มองเห็นคุณค่าของความจริงเหนือกว่าความต้องการของตน และพวกเขารู้ว่าความจริงไม่ใช่สิ่งที่ตนทำ แต่เป็นสิ่งที่ตนเผชิญ บางทีเขาเข้าใจความจริงอันยิ่งใหญ่เพียงน้อยนิดเท่านั้น ดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ พวกเขา “มองเห็นสลัวๆ เหมือนนุในกระจก” (1 โครินธ์ 13:12)

ผลของความถ่อมใจคือ การเติบโตในด้านความรู้ เสรีภาพ และเป็นคนที่สอนได้ นี่ไม่ได้หมายความว่าคนที่ถ่อมใจจะไม่เคยผิดพลาด หรือจะเปลี่ยนใจเขาเสมอ และไม่เคยมีใจหนักแน่น แต่หมายความว่าพวกเขายอมรับความจริงของพระคัมภีร์ พวกเขาจำข้อจำกัดเรื่องความรู้ของตน จึงสามารถขยายความรู้ และความเข้าใจตามพระคัมภีร์ได้ แต่คนที่เข้ามาหาพระวจนะของพระเจ้าด้วยท่าทีอยากตรวจสอบพระวจนะด้วยดวงจิตที่ไม่เห็นด้วย พระเจ้าจะนำวิญญาณแห่งการแสวงหาออกไป พระองค์จะไม่ตรัสกับดวงจิตที่ไม่ใส่ใจจริงจัง พระองค์จะไม่เสียเวลาสั่งสอนคนใดที่ไม่เต็มใจจะเปลี่ยนแปลง หรือละทิ้งสิ่งแปดเปื้อน

“เราจำเป็นต้องถ่อมใจลง และค้นหาพระวจนะแห่งชีวิตด้วยความนอบน้อม ดวงจิตที่สำนึกผิดเช่นนี้เท่านั้นที่จะสามารถเห็นแสงสว่างได้” *“Advent Review and Sabbath Herald, 22 สิงหาคม 1907”*

ท่านจะทำให้เกิดความสมดุลระหว่างการถ่อมใจและความมั่นใจ ได้อย่างไร เช่น ตอบคำถามเกี่ยวกับวันสะบาโตตามความเชื่อของ เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสให้คนอื่นที่เข้าใจเรื่องนี้ผิดอย่างไร

พุธ

ความแน่วแน่และความอดทน

Determination and Patience

อ่าน กาลาเทีย 6:9 จากสิ่งที่เปาโลกล่าวในที่นี้ เพราะเหตุใดจึง ต้องมีความแน่วแน่และความอดทนในการแก้ปัญหาต่าง ๆ

จะบรรลุความสำเร็จต้องมีความแน่วแน่ สิ่งที่ได้มาง่ายจะมีค่าต่ำ พระคัมภีร์ให้โอกาสเราในการใช้สมองทำงาน ยิ่งใช้เวลามากก็จะได้ยิ่งได้รับความเข้าใจมาก ประสบการณ์ของความขยันหมั่นเพียรในการค้นหาพระคัมภีร์จะเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สามารถตอบคำถามและข้อสงสัยได้

การแก้ปัญหาที่ยากไม่ได้ ไม่ใช่ข้อพิสูจน์ว่าปัญหานั้นยากจนแก้ไม่ได้ บางครั้งต้องมองข้ามหลักฐานและข้อมูลที่มีไว้ก่อน บางคนแก้ไม่ได้เพราะใช้ความคิดความตั้งใจน้อยไป พอไม่ได้ก็รีบสรุปว่ายาก บางคนตั้งคำถามกับความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์มากเกินไป แม้เราจะมีข้อจำกัดด้านสติปัญญา แต่ถ้าเราตั้งใจ เราก็จะค่อยๆ เข้าใจเหมือนการเริ่มเรียนคณิตศาสตร์ที่ไม่อาจแก้โจทย์ที่ยากได้ในชั่วโมงแรก แต่เมื่อฝึกหัดมากขึ้นก็จะทำได้ การศึกษาพระคัมภีร์ก็เหมือนกัน

เมื่อเจอสิ่งที่ยากมาท้าทาย ต้องรักษาความตั้งใจแน่วแน่ไว้ และปฏิบัติตามสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เรา ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากที่เราเต็มใจดำเนินตามสิ่งที่ได้รับการเปิดเผยจากพระองค์ ความแน่วแน่และความอดทนในการศึกษาพระคัมภีร์เป็นคุณสมบัติของผู้เชื่อในวาระสุดท้าย (ดูวิวรณ์ 14:12)

มีอะไรที่เราเรียนรู้จากผู้ที่มีความแน่วแน่และความอดทนในการศึกษาพระคัมภีร์ที่ยาก และเราจะหนุนใจคนอื่นไม่ให้ล้มเลิกความตั้งใจในการค้นหาความจริงในพระคัมภีร์ที่ยากได้อย่างไร

อ่าน กิจการฯ 17:11; 8:35; 15:15, 16 อัครทูตเปาโล และสมาชิกในยุคแรกทำอะไร เพื่อพวกเขาเจอปัญหาที่ยุ่งยาก เพราะเหตุใดพระคัมภีร์จึงเป็นข้อมูลที่ดีในการตีความหมายพระคัมภีร์เอง

วิธีแก้ปัญหาคือที่สุดสำหรับข้อพระคัมภีร์ที่เข้าใจยากคือให้พระคัมภีร์อธิบายตัวเอง แทนที่จะใช้ข้อพระคัมภีร์เพียงข้อเดียวที่อยู่อย่างโดดๆ ให้ใช้พระคัมภีร์ข้ออื่นเข้ามาช่วย ด้วยการขุดค้นให้ลึกเข้าไปในพระคัมภีร์ทั้งเล่มที่เป็นเหมือนแห่งความจริง แล้วจะพบความจริงอันยิ่งใหญ่ได้ นี่คือนิยามที่เราทำได้

ถ้าท่านไม่เข้าใจพระคัมภีร์ข้อใด จงพยายามรวบรวมแสงสว่างจากพระคัมภีร์ข้ออื่นที่พูดถึงเรื่องเดียวกัน มองหาข้อความที่ชัดเจนที่สามารถอธิบายพระคัมภีร์ข้อที่ไม่กระจ่าง อย่าสับสนกับสิ่งที่เข้าใจดีแล้ว แต่ให้ใช้เป็นเครื่องมือเปิดเผยสิ่งที่ยังเข้าใจไม่ชัดเจนให้แก่เรา

มีคำกล่าวมานานแล้วว่า ในการคุกเข่าอธิษฐานของเรา ให้มองไปยังข้อพระคัมภีร์ที่เข้าใจยาก ด้วยสายตาใหม่ การอธิษฐานเป็นเครื่องหมายว่าเราต้องการให้เบื้องบนช่วยเราในการตีความหมายพระคัมภีร์ให้เข้าใจ ในการอธิษฐานขอความเข้าใจ พระวิญญาณที่ทรงดลใจให้คนเขียนพระคัมภีร์จะทรงช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์เหล่านั้น

ในการอธิษฐาน จงบอกความต้องการที่แท้จริงออกมาว่า ทำไมเราจึงต้องการเข้าใจสิ่งนั้น แล้วพระเจ้าจะทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้ช่วยเหลือเรา พระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่นำเราไปสู่สิ่งที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ แต่จะทรงช่วยให้เราเข้าใจข่าวสารที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

การอธิษฐานสามารถช่วยนำจิตใจของเราเข้าไปอยู่ในกรอบที่ถูกต้อง ให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้ถูกต้อง และมีใจเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์ได้อย่างไร

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, จะทำอะไรกับความสงสัย, เคล็ดลับแห่งความสุข, หน้า 105-113 อ่าน section 8 in the Document “Method of Bible Study” Which can be found at <http://www.adventistbiblicalresearch.org/materials/bible-interpretation-hermeneutics/method-bible-study>.

พระคัมภีร์มีความลึกซึ้งหลายอย่าง เป็นการยากที่มนุษย์ผู้มีข้อจำกัดจะเข้าใจได้ทั้งหมด เราต้องถ่อมกายใจลง และเต็มใจจะเรียนรู้ ความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์ คือให้พระคัมภีร์สอนเราตรงๆ แม้จะขัดกับนิสัยของเรา เราต้องรับสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ความสัตย์ซื่อต่อพระคัมภีร์เป็นการจะให้ความเคารพพระคัมภีร์มากกว่าที่จะเปลี่ยนแปลงความหมายของพระคัมภีร์เพื่อตัวเอง

“มีหลายสิ่งที่คุณว่ายากและคลุมเครือ แต่พระเจ้าจะทรงประทานความกระจ่างและความเข้าใจให้แก่ผู้ที่แสวงหาความเข้าใจ ถ้าหากเราไม่ได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะเสี่ยงต่อการที่จะต้องปล้ำสู้กับพระคัมภีร์หรือแปลความหมายผิดได้ตลอดเวลา มีการอ่านพระคัมภีร์มากมายที่ไม่เกิดประโยชน์และในหลายๆ กรณีกลับส่งผลเสีย เมื่อเราเปิดพระวจนะของพระเจ้าโดยปราศจากความรู้สึกยำเกรงและปราศจากการอธิษฐาน เมื่อความนึกคิดและความรู้สึกของเราไม่ได้ติดสนิทอยู่กับพระเจ้า หรือประสานเข้ากับน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อนั้นความนึกคิดของเราจะถูกครอบงำด้วยความสงสัยและการศึกษาพระคัมภีร์ในสภาพเช่นนี้จะทำให้ความสงสัยมีอำนาจมากขึ้นศัตรูจะเข้าควบคุมความคิด และมันจะเสนอคำแปลที่มีความหมายไม่ถูกต้อง เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ไม่ได้แสวงหาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้าทั้งในพระธรรมและการกระทำแล้ว ไม่ว่าเขาจะเรียนมามากเพียงไร เขาก็อาจจะเข้าใจพระคัมภีร์ผิดได้ และการวางใจในคำอธิบายของเขาก็เป็นสิ่งที่ไม่ปลอดภัย ผู้ที่มองเห็นความขัดแย้งในพระคัมภีร์ ก็เป็นผู้ที่ไม่มีสายตาทางฝ่ายวิญญาณ เนื่องจากสายตาของพวกเขาผิดเพี้ยน พวกเขาจึงมองสิ่งที่เรียบง่ายและชัดเจนกลายเป็น

เป็นสิ่งที่สร้างความสงสัยและความไม่เชื่อให้แก่เขา” (เอลเลน จี. วัตต์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 110, 111)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดท่าทีที่เรามีต่อพระคัมภีร์จึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ได้ถูกต้อง และมีท่าทีอะไรบางอย่างที่ท่านคิดว่าสำคัญต่อการทำความเข้าใจพระคัมภีร์
2. เพราะเหตุใดเราจึงไม่ควรแปลกใจกับพระคัมภีร์บางข้อที่อธิบายได้ยาก แม้แต่ธรรมชาติก็มีสิ่งที่ยากจนไม่สามารถจะอธิบายได้ใช้หรือไม่
3. ในฐานะที่เป็นแอ็ดเวนติส เราจะอธิบายข้อความใน ลูคา 23:43 อย่างไร ตามพระคัมภีร์ฉบับแปลส่วนมากที่แปลว่า พระเยซูทรงบอกโจรบนไม้กางเขนคนหนึ่งว่า เขาจะได้อยู่บนสวรรค์กับพระองค์ในวันนั้น ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้มีส่วนช่วยตอบคำถามนี้ได้อย่างไร ยอห์น 20:17; ปัญญาจารย์ 9:5 และ 1 โครินธ์ 15:16-20

บทที่ 13

การดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้า

Living by the Word of God

วันที่ 20 - 26 มิถุนายน 2020

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฟิลิปปี 2:12-16; ลูคา 4:4, 8, 10-12; สดุดี 37:7;

สดุดี 46:10; สดุดี 62:1, 2, 5; โครินธ์ 3:16

ข้อควรจำ

“แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ ไม่เพียงเป็นผู้ฟังเท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นการหลอกตัวเอง” (ยากอบ 1:22)

ก การศึกษาพระคัมภีร์ จะไม่เกิดประโยชน์ถ้าเราไม่ตัดสินใจดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ได้จากพระคัมภีร์ สิ่งที่จริงสำหรับการศึกษาทั่วไปก็จริงสำหรับการศึกษาพระคัมภีร์ด้วย คือเราจะเรียนรู้ได้ดีที่สุด ไม่ใช่จากการอ่านหรือการฟังเฉยๆ แต่เป็นการนำไปใช้ การเชื่อฟังจะเปิดกว้าง เพื่อรับพระพรจากพระเจ้า การนำพระวจนะไปปฏิบัติจะทำให้เกิดความตื่นตัว และเปลี่ยนแปลงชีวิต เป็นการเพิ่มความเข้าใจ ถ้าเราไม่ยึดปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าเราจะไม่เติบโต และการเป็นพยานของเราจะอ่อนกำลังลง เพราะชีวิตของเราไม่กลมกลืนกับพระวจนะของพระเจ้า

เราเจริญขึ้นในพระคุณและสติปัญญาผ่านการดลใจ พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างที่ดีในการดำรงชีวิตตามพระวจนะ นี่คือตัวอย่างที่เราต้องทำตาม

สัปดาห์นี้ เราจะศึกษาถึงความหมายและวิธีดำรงชีวิตด้วยพระวจนะเพื่อการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ

การศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ด้วยวิธีที่เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่านั้นคือ การนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เป้าหมายสุดท้ายของการศึกษาพระคัมภีร์ไม่ใช่มุ่งไปที่ความรู้ให้เป็นผู้เชี่ยวชาญ แต่เป็นการมุ่งไปสู่การคืนดีกับพระเจ้า เพื่อยอมรับพระองค์เป็นเจ้านาย เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตและความคิดของเรา เป็นการดำรงชีวิตอยู่ตามความจริงที่ได้เรียนรู้ เต็มใจมอบถวายชีวิตให้กับความจริงของพระคัมภีร์ การเลือกนี้บางครั้งรวมไปถึงการดิ้นรนต่อสู้ที่รุนแรง เพราะเรากำลังทำสงครามต่อสู้กับผู้ที่มุ่งจะขึ้นเป็นนายเหนือความคิดและชีวิตของเราซึ่งมีเพียงสองฝ่ายเท่านั้น

อ่านฟิลิปปี 2:12-16 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แนะนำการดำเนินชีวิตอย่างไร

พระเจ้าทรงทำการในตัวเราผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงประทานสติปัญญาให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ ในฐานะที่เราเป็นคนบาป บ่อยครั้งเราต่อต้านความจริงของพระเจ้า และพระองค์ทรงปล่อยให้เราทำตามปัญญาของเราเอง ซึ่งจะไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า (โรม 1:25; เอเฟซัส 4:17, 18) ถ้าปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่มีความชื่นชมข่าวนางของพระเจ้า ไม่มีความหวัง ไม่มีความเชื่อ ไม่มีการตอบสนองต่อความรัก ตามที่เขียนว่า *“พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์ และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์”* (ฟิลิปปี 2:13)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นครูผู้ช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง ทำให้เรารู้สึกชื่นชมยินดี และเห็นคุณค่าของพระวจนะ พระองค์ทรงช่วยให้เราสนใจความจริงของพระวจนะ และทรงให้เรา มีความเข้าใจความจริงอย่างถ่องแท้ ให้เรามีความสัตย์ซื่อ มีความรักและเชื่อฟังพระทัยของพระเจ้า “ไม่มีใครสามารถอธิบายพระคัมภีร์ได้ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เมื่อท่านรับเอาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ใจของท่านจะได้รับการสอน ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะอยู่เคียงข้างท่าน เพื่อจะสร้างความ

ประทับใจให้กับท่านด้วยหลักฐานที่เป็นความจริง” (เอลเลน จี. วัตส์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 411) สิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณจะถูกตีความหมายฝ่ายวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:13, 14) และเราจะสามารถติดตามพระวาระของพระเจ้าไปด้วยความชื่นชมยินดี “ทุกๆ เช้าพระองค์ทรงปลุกหูของข้าพเจ้า” (อิสยาห์ 50:4, 5)

ฟิลิปปี 2:16 กล่าวว่า “จงยึดมั่นในพระวาระแห่งชีวิต” ข้อความนี้หมายถึงอะไร และเราจะทำสิ่งนั้นได้อย่างไร คูในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:4 จากพระคัมภีร์สองข้อนี้ หน้าที่ของเราคืออะไร

วันจันทร์

การเรียนรู้จากพระเยซู

Learning From Jesus

ไม่มีใครเป็นตัวอย่างที่ทำให้การตัดสินใจในด้านจิตวิญญาณได้ดีกว่าพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ และทรงดำเนินชีวิตตามพระวาระอย่างเต็มพระทัย และพระวาระอยู่ในพระองค์

อ่าน ลูคา 4:4, 8, 10-12 พระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์ต่อสู้กับการทดลองของซาตานอย่างไร สิ่งนี้ควรสอนให้เราว่า พระคัมภีร์ต้องเป็นศูนย์กลางด้านเชื่ออย่างไร โดยเฉพาะเวลาที่มีการทดลอง

พระเยซูทรงรู้จักพระคัมภีร์อย่างดี พระองค์ทรงคุ้นเคยกับพระวาระของพระเจ้าจนสามารถอ้างข้อพระคัมภีร์ได้ด้วยปากเปล่า ความคุ้นเคยกับพระวาระของพระเจ้าเป็นผลจากการใช้เวลาอันมีค่าศึกษาพระคัมภีร์

ถ้าพระเยซูไม่รู้จักข้อพระคัมภีร์และบริบทของพระคัมภีร์อย่างดี พระองค์จะถูกพญามารหลอกลวงได้อย่างง่ายดาย เพราะแม้แต่พญามารก็ยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาใช้ด้วยจุดประสงค์เพื่อการหลอกลวง ดังนั้นการมีความสามารถยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาอ้าง เหมือนที่พญามารทำจึงยังไม่เพียงพอ คนจำเป็นต้องรู้ว่าพระคัมภีร์มีอะไรอื่นที่มากกว่านั้น และทราบความหมายที่ถูกต้องของข้อพระคัมภีร์นั้น ความคุ้นเคยกับพระวาระของพระเจ้าจะช่วยให้เราได้ เหมือนกับพระเยซูที่ไม่ถูกหลอกโดยผู้เป็นปรปักษ์ของพระเจ้า แต่การที่จะสามารถต่อ

ด้านต่อการโจมตีของซาตานครั้งแล้วครั้งเล่าเหมือนพระเยซูนั้น ต้องเปิดใจให้เข้าใจพระคัมภีร์ด้วยการอ้างอิงข้อพระคัมภีร์ตามที่ “ได้ถูกเขียนไว้” (ลูกา 24: 45, 46; มัทธิว 11:10; ยอห์น 6:45) พระองค์ทรงสันนิษฐานว่าผู้อ่านพระคัมภีร์สามารถเข้าใจความหมายอย่างถูกต้อง ดังที่กล่าวว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร” (ลูกา 10:26) สำหรับพระเยซู อะไรที่เขียนในพระคัมภีร์ ถือว่าเป็นบรรทัดฐานที่เราควรดำเนินตาม

ในยอห์น 7:38 พระเยซูผู้ทรงเป็นพระวาระของพระเจ้า ที่ได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง ทรงชี้ให้ผู้ติดตามพระองค์กลับไปหาพระคัมภีร์ โดยทางพระคัมภีร์เท่านั้นที่เราจะทราบว่าเป็นพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ พระคัมภีร์จึงเป็นพยานถึงพระองค์ (ยอห์น 5:39) พระเยซูผู้ทรงเต็มใจที่จะดำรงชีวิตด้วยพระคัมภีร์ที่เป็นพระวาระของพระเจ้าตามลายลักษณ์อักษร เราจึงควรทำแบบเดียวกันใช่หรือไม่

ท่านเคยมีประสบการณ์ในการใช้พระคัมภีร์ต่อสู้กับการทดลองหรือไม่ ผลเป็นอย่างไร และท่านได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น

วันอังคาร

พระเยซูเทียบกับพระคัมภีร์

Jesus Versus Scripture

อ่าน ยอห์น 5:45-47 มีข่าวสารอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระคัมภีร์ที่พระเยซูผู้ทรงประทานให้เราในที่นี้

บางคนบอกว่า เมื่อพระเยซูผู้ทรงสอน พระองค์ทรงใช้ถ้อยคำที่แตกต่างกับถ้อยคำในพระคัมภีร์เดิม พวกเขาบอกว่าถ้อยคำของพระเยซูสูงส่งกว่าถ้อยคำในพระคัมภีร์

ในพระคัมภีร์ใหม่ พระเยซูผู้ทรงสอนว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า จงรักเพื่อนบ้านของท่าน และเกลียดชังศัตรูของท่าน แต่เราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน” (มัทธิว 5:43, 44 เปรียบเทียบกับ มัทธิว 5:21, 22, 27, 28, 33, 34, 39) เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำอันมีชื่อเสียงในคำเทศนาบนภูเขา พระองค์ไม่ได้ยกเลิกพระคัมภีร์เดิมเหมือนที่บางคนกล่าวอ้าง แต่เป็นการตีความพระคัมภีร์ให้กว้างกว่าที่ผู้

ตีความหมายในสมัยของพระองค์ทำกัน เพื่อพิสูจน์สิ่งที่คนสอนว่า พระเจ้าไม่ทรงให้อภัย ทั้ง ๆ ที่พระเยซูทรงสอนว่า “จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน” (มัทธิว 5:43)

พระเยซูไม่ได้ยกเลิกหรือลดสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์เดิมลง แท้จริงแล้วพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าพระคริสต์เป็นใคร ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทำให้ความหมายของเนื้อหาในพระคัมภีร์เดิมหนักแน่นขึ้น ด้วยการชี้ไปที่จุดประสงค์เดิมของพระเจ้า

การใช้สิทธิอำนาจของพระเยซูทำให้ความศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์เดิมหมดไป หรือใส่ร้ายป้ายสีพระคัมภีร์เดิมบางส่วนว่าไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ถือเป็นแหล่งที่เป็นอันตรายมาก เราต้องยอมรับว่าพระเยซูทรงใช้พระคัมภีร์และในสมัยที่พระองค์ทรงสอนอยู่นั้นมีแต่พระคัมภีร์เดิมเท่านั้น จึงเท่ากับพระองค์ทรงให้สิทธิอำนาจแก่พระคัมภีร์เดิม

พระเยซูทรงเชิดชูพระคัมภีร์อย่างเหนียวแน่น ว่าเป็นแหล่งนำทางที่ไว้วางใจและน่าเชื่อถือ ที่จริงพระเยซูตรัสในคำเทศนาบนภูเขาอย่างชัดเจนว่า “อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติ และคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” (มัทธิว 5:17) และพระองค์ทรงย้ำว่า “ฉะนั้นใครทำให้ข้อเล็กน้อยเพียงข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้มีความสำคัญน้อยลง และสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย คนนั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เล็กลงที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ใครที่ประพฤติ และสอนตามธรรมเนียมปฏิบัติคนนั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:19)

มีหลักคำสอนมากมายในปัจจุบันนี้ที่พื้นฐานมาจากพระคัมภีร์เดิม เช่น การเหน็ดสร้างโลก (ปฐมกาล บทที่ 1-2) และการล้มลงในความบาป (ปฐมกาล บทที่ 3) มีหลักความเชื่อที่สำคัญข้อใดที่มีพื้นฐานจากพระคัมภีร์เดิม และได้รับการขยายความเพิ่มเติมในพระคัมภีร์ใหม่

พัก

ใช้เวลาอย่างสงบกับพระวจนะของพระเจ้า

Quiet Times With the Word of God

ชีวิตเราเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ความกดดันและความเครียด บางครั้งเราทำงานหนักเพียงเพื่อให้มีชีวิตผ่านไปและมีอาหารบนโต๊ะ แม้จะมีสิ่งที่

จำเป็นต่อชีวิตแล้ว เราก็ยังกระวนกระวายและเร่งรีบเพื่อหาเงินให้ได้มากขึ้น เราต้องการสิ่งต่างๆ ที่เราคิดว่าจะทำให้มีความสุขและได้รับการเติมเต็ม แต่ชีวิตก็ยังว่างเปล่าเหมือนกับที่กษัตริย์ซาโลมอนได้เขียนไว้ในปัญญาจารย์

ความวุ่นวายในชีวิตทำให้เราผลัดพระเจ้าออกไป ไม่ใช่เพราะเราไม่เชื่อ แต่เพราะเราไม่ได้ใช้เวลาอย่างมีคุณภาพในการอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานเพื่อเข้าใกล้พระเจ้า **“ซึ่งลมปราณของเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า”** (ดาเนียล 5:23) เราได้นำตัวเองออกไปจากพระเจ้า และหมกมุ่นอยู่กับสิ่งอื่นมากกว่าที่จะมีประสบการณ์การใช้เวลาที่มีคุณภาพกับพระองค์ เราทุกคนต้องการเวลาที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้ช้าลง เพื่อจะได้มีเวลากับพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะตรัสกับเราได้อย่างไร ถ้าเราไม่มีเวลาที่เงียบสงบฟังเสียงของพระองค์

อ่าน สดุดี 37:7; 46:10; 62:1, 2, 5 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราให้ใช้เวลาอย่างสงบกับพระเจ้าอย่างไร และเพราะเหตุใดการใช้เวลาอย่างเงียบสงบกับพระเจ้าจึงสำคัญมาก

ถ้าท่านรักใคร่ ท่านจะชื่นชมยินดีที่ได้ใช้เวลากับบุคคลนั้นตามลำพัง จงหาสถานที่ที่ท่านสามารถอ่านและใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าโดยไม่มีอะไรรบกวน สามารถทำได้ต่อเนื่องถ้ามีความตั้งใจและทำงานเป็นนิสัย และจะเป็นพระพรให้ชีวิต จงแบ่งเวลาอันมีค่าในแต่ละวันตลอดชีวิตเพื่อติดต่อสื่อสารกับพระเจ้าด้วยการอ่านและใคร่ครวญพระวจนะของพระองค์ โดยไม่ให้อะไรมารบกวน

การติดต่อกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ทำได้ด้วยการอธิษฐาน สิ่งที่ได้รับจะมีผลต่อชีวิตของท่าน ซึ่งไม่มีอะไรจะมาแทนที่ได้ เพราะสิ่งนี้จะเสริมสร้างท่านให้มีอุปนิสัยคล้ายกับพระเยซูมากขึ้น

ท่านมีความตั้งใจที่จะหาเวลาอยู่กับพระเจ้าตามลำพังหรือไม่ เวลานั้นควรมีลักษณะอย่างไร และสิ่งนี้จะช่วยให้ท่านเข้าถึงความจริงและความรักของพระเจ้าได้อย่างไร

“ข้าพระองค์ได้เก็บรักษาพระคำรัสของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)

การท่องจำพระคัมภีร์จะนำพระพรมาให้เป็นทวีคูณ เมื่อเราได้เก็บสะสมข้อพระคัมภีร์อันล้ำค่าของพระเจ้าไว้ในใจของเรา เราสามารถนำกลับมาใคร่ครวญใหม่ได้ทุกเวลา จะส่งผลดีต่อความคิดและการตัดสินใจของเรา จะมีอิทธิพลต่อค่านิยมและความประพฤติของเรา การท่องจำพระคัมภีร์เป็นการนำพระคัมภีร์เข้ามาเป็นประสบการณ์ชีวิตของเราในแต่ละวัน เป็นการนมัสการและดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์

การจดจำพระคัมภีร์คำต่อคำ เป็นการต่อต้านการทดลอง และป้องกันการตีความหมายพระคัมภีร์อย่างผิดๆ การจำพระคัมภีร์ จนนำมาอ้างอิงได้ในขณะที่เราไม่มีพระคัมภีร์อยู่ใกล้มือ จะเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่เมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น หรือเมื่อเมื่อเผชิญหน้ากับการทำทนายของคู่ปรปักษ์ เราก็จะนึกถึงพระสัญญาของพระเจ้า และจะช่วยให้จิตใจของเราอยู่กับพระวจนะของพระเจ้ามากกว่าที่จะคิดถึงปัญหาของตัวเอง พระวจนะจะช่วยให้เรานึกถึงพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงมีทางออกนับพันเพื่อช่วยเราขณะที่ตัวเราไม่เห็นทางออก

อ่าน เอเฟซัส 5:19 และโคโลสี 3:16 การร้องเพลงที่เนื้อเพลงเป็นพระวจนะของพระเจ้า จะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ตัวเราอย่างไร

เพลงที่เนื้อร้องเป็นพระวจนะของพระเจ้าช่วยให้จำพระคัมภีร์ได้ง่าย พระวจนะของพระเจ้าบวกกับทำนองที่ไพเราะ จะทำให้จำได้ง่าย แม้แต่เด็กก็จำได้ พระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจให้เขียนขึ้น นักพูดที่มีชื่อเสียงระดับโลกหลายคนได้นำบางส่วนไปกล่าวสุนทรพจน์ วงดนตรีหลายๆ วงได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมคริสเตียนในหลายศตวรรษที่ผ่านมา สิ่งเหล่านี้ได้นำจิตใจและความคิดของเราไปหาพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ ซึ่งเป็นพระพรที่ส่งผลดีต่อชีวิตของเรา

“ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้ในการนมัสการพระเจ้าบนสวรรค์ เราควรใช้ความพยายามในการประพันธ์เพลงสรรเสริญ ทั้งเนื้อหาและทำนองให้ใกล้เคียงและสอดคล้องกับเพลงที่ชาวสวรรค์ร้อง” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 594)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์, สิทธิพิเศษแห่งการอธิษฐาน, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 93-104

“ดวงตาของมนุษย์ตามธรรมชาติไม่สามารถมองเห็นความงดงามของพระคริสต์ แสงสว่างจากภายในของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ เผยให้เห็นจิตวิญญูญาณของมนุษย์ในภาพลึกลับ หวังไว้ที่ฝั่ง ชาติความเมตตา และแบกรับบาปทั้งมวลไว้ พระคริสต์เพียงองค์เดียวที่สามารถจะแบกรับความบาปแทนมนุษย์ทั้งมวลได้ ทรงดลใจให้มนุษย์มองเห็นพระเมตตาอันไร้ขอบเขต ความรักอันไม่อาจวัดได้ ทั้งพระคุณความดี และสง่าราศีอันล้ำเลิศของพระองค์” (เอลเลน-จี. ไวท์, *The Upward Look*, หน้า 155)

“พระคัมภีร์แต่ละข้อหรือแต่ละบท สามารถท่องจำเพื่อใช้ต่อต้านการทดลองของซาตานได้ ... เมื่อซาตานจะนำจิตใจให้หมกมุ่นกับสิ่งของในโลก ที่เกี่ยวกับบรรดาชาติหรือตัณหา พระคัมภีร์ที่จำไว้จะต่อต้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการตอบซาตานว่า ‘มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า’” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 8 เมษายน 1884)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เสรีภาพในการเลือกมีบทบาทต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับความเชื่อและการเชื่อฟังของเราอย่างไร แม้หลายอย่างจะอยู่นอกอำนาจการควบคุมของเรา แต่เรามีเสรีภาพในการเลือกที่จะมีชีวิตนักรัศมีได้ ท่านใช้เสรีภาพในการเลือกอย่างไร
2. จะใช้เวลาในวันสะบาโตอย่างเจียมสงบกับพระเจ้าให้เกิดประโยชน์ต่อจิตวิญญาณ โดยไม่ให้มีอะไรรบกวนจิตใจได้อย่างไร
3. ท่านเคยมีประสบการณ์ในการใช้เวลากับพระเจ้าด้วยการอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์หรือไม่ ถ้าเคยสิ่งนี้ส่งผลดีต่อความเชื่อของท่านอย่างไร และจงแนะนำผลดีที่ได้จากการแบ่งเวลาอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานในชีวิตของท่านให้คนอื่นได้เรียนรู้
4. มีพระคัมภีร์ข้อใดบ้างที่ท่านชอบและท่องจำได้ มีความหมายพิเศษอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น และข้อการจำข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นให้พระพรอะไรแก่ท่าน

บันทึก

A series of 25 horizontal dotted lines for writing.

